

THIRUKKANNAPURA KALAMBAKAM (TAMIL)

**THIS BOOK IS PUBLISHED
WITH THE FINANCIAL ASSISTANCE
OF
THIRUMALAI TIRUPATI DEVASATNAMS
UNDER THEIR SCHEME
AID TO PUBLISH RELIGIOUS BOOKS**

திருக்கண்ணபுரக் கலம்பகம்

ஆக்கம்—சிவசூத்ரிப்புராஷ்டன்
கவிதத்—கண்டரவ, செஞ்சொற்கவி
அபிதவ பட்டர்திராண்
அபிதவ வித்யாபாஸ்கர
வித்யா ரத்த

T. S. ராஜகோபாலன், B. A., L. T.
முன்னாள் தலைமை யாசிரியர்;
இத்து உயர் தலைப் பள்ளி
திருவல்லிக்கேணி

வித்யாபாஸ்கர உரிமை

ஸ்டார் பிரசுரம்

72, பெரிய தெரு

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை—600 005

First Edition : Sept., 1990

Copyright : T. S. RAJAGOPALAN

Number of copies printed : 1000

PRICE : Rs. 18-00

The sale proceeds of this book
will be donated to
(THIRUKKANNAPURAM)
SRI SOURIRAJA PERUMAL
KAINKARYA SABHA (REGD)

Sales Right :

STAR PUBLICATIONS
72, BIG STREET
TRIPLICANE, MADRAS-600 005
PHONE : 844740

Printed at: Sri Gomathi Achagam 41, Soorappan Street
Triplacane, Madras-600 005.

PREFACE

Kalambakam in Tamil means a garland of blossoms varying in colour and fragrance. As such in poetry, it denotes a particular class of about one hundred verses varying in metre and ideas and containing situations relating to the greatness of the hero and his realm. According to rules of versification, the poem should contain eighteen essential items like உருபு, மரகம், அகமாரணம், messages through bees, birds and clouds, pictures of rustic life and deeds of valour and wonder.

The verses are linked together as a chain, known as அத்தாடி (anthadi), the last word or syllable or letter of each verse forming the beginning of the next and the final verse connected likewise with the first.

This poem is about Thirukkannapuram, one of the 108 holy places sung by Alvars. The kshetra is considered most holy and uniquely fit for penance because of the seven rare items—Kshetra, vanam, puram, tank, vimana, river and the sea. Hence it is an Ashtakshara Siddhi kshetra. The deity, Lord Souriraja, is an impersonation of Ashtakshara and has Himself revealed the mantra to His devotees. The figure of the Lord is considered a jagan-mohana murthi, which has captivated the mind of Thirumangai Alvar.

This poem contains references to all these details and brings forth the unique qualities of the deity—Vatsalya, Sousilya and Soulabhya with illustrations from Puranas and Divya Prabandam and rare occurrences in modern days.

It is hoped that scholars will find the work upto the mark and enjoyable.

AUTHOR

முன்னுரை

“உலக மேத்துத் தென்னானாய், வடவானாய், குடபாலானாய், குணபால மதயானாய்!” என்றவாறு குணதிசைக்கு மதக்களிதுபோல் விளங்கும் ஸ்ரீ செளரிப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கண்ணபுரத்தைப் பற்றியது, இக்கலம்பகம். க்ருஷ்ண ஷேதராம், க்ருஷ்ணாரண்யம், க்ருஷ்ண புரம், உத்பலாவதக விமானம், நித்ய புஷ்கரிணி, காவிரியாறு, கீழ்த்திசைக் கடல்—ஆகிய ஏழு புண்ணியங்களால் சிறப்புற்ற இத்தலம் அஷ்டாஷ்ட மந்திர வித்திக்கு ஏற்ற தலமாக முனிவர் களால் பாராட்டப்பெற்றது. ஸ்ரீ செளரிப் பெருமான் அஷ்டாஷ்ட மயமான திருமேனி வாய்ந்தவர்; திருவஷ்டாஷ்டத் தைத் தாமே நேரில் தமது அடியார்க்கு வெளியிட்டவர். இவரது திருமேனி ஐகன்மோகனத் திருமேனி. இவரது கட்டடங்கில் ஆப்ரத்த திருமங்கையாழ்வார், “கண்டவர், தம் மனம் வழங்குந் கண்ணபுரத் தம்மான்,” “நான் வணங்கும் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை” என்று இசைத்துள்ளார்.

இத்தத் தலத்தையும் இதிலுள்ள திருக்கோவிலையும் திருமித்தது உபரிசரவலு” என்ற சேதியேந்தன். இவன் தனது மகளாகிய பத்மினியை இப்பெருமானுக்குக் கன்னிகா தானஞ் செய்தான்; இப்பெருமானிடம் திருமந்திர உபதேசம் பெற்றான்.

இத்தலத்தின் மேன்மைமையும், இப்பெருமானது கல்யாண குணங்களையும் விவரிப்பது இக்கலம்பகம்.

பலவகை மலர்களால் அழகுறத் தொடுத்த கலம்பக மாலை போல், பலவகைப்பட்ட பாக்கள், பாவினங்கள், கவைகள் அமைவுமாறு தொடுக்கப் பெறுவதால், இவ்வகை நூல் கலம்பகம் எனப்பெற்றது போலும். ஒருபோது, வெண்பா, கவித்துறை இவை முதலுதுப்பாகவும், பின்னர் புலவகுப்பு, மதங்கு,

அம்மானை, காலம், சம்பிரதம், கார், தவம், குறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல் ஆகிய பதினெட்டு பொருட்கூற்றுறுப்புகளும் இயைந்து, மடக்கு, மருட்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம், கலித்தாழிசை, வஞ்சி விருத்தம், வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை என்ற கவிக்கூறுகளும் அமைந்து இடையிடையே வெண்பா, கலித்துறை கலந்து, அந்தாதித் தொடையில் இறுதியும் முதலும் மண்டலித்துப் பாட வெண்டுமென்ற வரம்பின்படி இக்கலம்பகம் அமைந்துள்ளது.

பெரியோர்கள் இதனை ஆதரித்து எளிபேனை ஊக்குவிப்பர் என நம்புகிறேன்.

ஆசிரியன்

குலமுறை

மாறன் மறைக்கட லீட்டினைக் கச்சி
மாற னருளால் வளர்த்தவ னானதோன்
நகனுடை நாலு ராச்சான் பிள்ளைதன்
குலந்தனிற் கண்ண புரத்தனில தோன்றிய
செல்வன் செனரிப் பெருமா னெனப்பெயர்
செல்லுஞ் செம்மல், செனரிப் பெருமான்
பொன்னடி போற்றும் புனிதன், கலைவலன்;
இன்னவ லுதரத் தெழுந்த வுத்தமன்
தொன்மொழிப் பரவையுத் தென்மொழிப் பிரசமும்
தன்மன மடுத்தவன், தருக்கியீ மாய்சை
விழுமிய வேத முடிவத னோடும்
பழுதறக் கற்றவன், கண்ண புரத்துறை
மாலொடு மாலிருஞ் சேவை யழகனும்
கரணயி வேற்குஞ் சுப்பிர பாதமும்
ஐயன் செனரி ராசன் ஐதிபொடு
தொய்விடைப் பதுமினி பரிணயம் துவலும்
எந்தை சீனி வரச னிணையடி
சிந்தையிற் சேர்த்துச் செறிந்ததோ ரருளால்
உளத்தனி லுளும் மதுவை மாலினை
வளர்த்தெழு மன்பின் வழுத்தினன்
கவினடர் கலம்பகக் கவிதை பெருகவே.

பாக்களின் துவக்கம்

1. சீரோங்கு	31. இன்று சென்று
2. நான்மேலி	32. தீயினை
3. அடியால்	33. கடரிலங்கு
4. தாயாய்	34. வருபுனல்
5. வானோங்கு	35. ஆர வன்பின்
6. அடிமுதலே	36. இனவிடைகள்
7. ஆர்தரும்	37. கால மிகத்தானும்
8. கோமான்	38. புரவி தடித்த
9. உகத்து	39. வாடி நின்ற
10. நகரவரு	40. செய்ய கரநீட்டி
11. புலங்க வணையாய்	41. வைப பிரத்தான்
12. மதியாத	42. களித்துவரும்
13. நிலையாது	43. புன்னும்
14. உறுதவங்கள்	44. வரமருளும்
15. வாராய்	45. இனித்தமொழி
16. வாயும்	46. ணசுவை
17. என்று வருமோ	47. பணியாக் கவவர்
18. எல்லிடைவாய்	48. பெருப்பதத்த
19. கடியாரும்	49. அளிக்கும்
20. ஆமே மதுகரமே	50. செய்ய வைக்கணை
21. தரிபா	51. சுழற்காள்
22. ஏனத் திருவுருவன்	52. தீயாய்
23. மானதன்	53. செய்யகண்
24. நல்வா ளிடைச்சி	54. வைபவை
25. மாலி வேதி	55. வைறுதித்தனி
26. தாளினை	56. வித்ததாய்
27. மண்ணில்	57. தித்திக்கும்
28. நாகமது	58. தோய் முகில்
29. போத்தேன்	59. உற்றவிரு
30. உகத்தடைபின்	60. ஞாயி முறைவார்

61. கண்ணபுரத்தார்
62. முத்தமிழின்
63. பொழிமத
64. உரையால்
65. பொலிபொழில்
66. பொன்னெயில்
67. என்னென்
68. உளமுறை
69. கொடிகணையுற
70. வினையேற்றன்
71. விநாயகர்
72. வரவுந்தி
73. திக்குமலிபுகழ்
74. சிறப்புயரும்
75. மானார்
76. போதமர்
77. பூங்குணை
78. ஒரீய்
79. பரவுது
80. தேனினும்

81. கண்ண புரஞ்சேர்
82. மின்னெழு
83. சொரிமழையை
84. மன்னு பறைகறங்க
85. உயிரவனயார்
86. கண்ணபுர
87. மறைதந்த
88. துயர் தனை
89. மேலணவு
90. களங்கணி
91. பாயும் புள்
92. குணியுடனென்
93. மன்னும் பெழில்வாய்
94. பாக்வழியும்
95. பாயபுகர்
96. ஒங்குதிரை
97. மேலாம் பிறவி
98. மேலையுலகில்
99. கற்றவர்
100. பெரும்பரிவால்

வாழ்த்துப் பாக்கள்

1. ஆசாசிவன்

வரவர மாமுனிவன்
திருவடித் தாழ்நைய
குரவரன் பொன்னடி யென்
சிரமணி செம்மணிவே.

2. மனவாச மாமுனிவன்

காவிரி வாதனை கடிநகரக்
கோவிரி யன்புடன் கொண்டாடப்
பாவிரி வீடு பகர்முனிவன்
பூவிரி பொற்கழல் போற்றுவனே.

3. எதிராசர்

இருளட குலகினர்க் கிடர்கெட வந்தவன்
அருளினுக் கார்கனி அருந்தவர்க் கதிபதி
விரிதர மறைப்பொருள் விளம்பிய வித்தகன்
இருபத மீன்றியோர் புகளிலை யெமக்கே.

4. பெரியாழ்வார்

வீங்கும் புனல்பால் மீனிருத் தனிரினில் மேயாற்குப்
பாங்காய்ப் பரிவில துளவத் தாரொடு பாலமுதம்
தாங்கும் புகழ்வா வணங்கு மனிக்கு மருத்தகையான்
ஓங்கு மொளிகொள் பதமே பரவுமென் னுள்ளத்தே.

1. குரவரன்—வாசமாமைலை சீயர். இவர் வரவரமுனிவனின் திருவடித் தாழ், பாதநேகை. என் சிரம் அணி (குடுகின்ற) செம்மணி. 2. வரவரமுனிவன் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு ௪௦ அருளினான். கடிநகரம் ஸ்ரீரங்கம், கோ—இறைவன். பா—திருவாய்மொழி. ௪௦—மூப்பத்தாறாயிரப்படி விவாகப்பாதம். 3. எதிராசர் மறைவின் கருத்தை விவரித்து உலகினரை உய்வித்தார். ஆர்கனி கடல். 4. பெரியாழ்வார், திருக்கண்ணபுரப் பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய்துள்ளார். வீங்கும்...மேயார்—வடபந்தராயி. தார்—மாலை, பாலமுதம்—திருமொழி. பாங்கும்—அணங்கு—ஆண்டான்.

5. குலசேகரப் பெருமாள்

என்று மிராமன் புகழ்பாடு
 மீடி வடிவா சீட்டங்கள்
 மன்று எனக்கும் மனித்தடகும்
 வனனார் கொல்கிக் குலவேந்தே!
 கன்றின் கணங்கன் மேய்த்தானைக்
 கனிந்து துயிலாத தானைத்தாய்
 இன்றென் பாலே விவன்றோக்க
 என்னே புணர்ந்தும் வகைபுண்டோ?

6. திருமங்கைவாழ்வார்

எழுநீ ரிலங்கு கவிபெய்த மன்ன!
 என்பா லுகத்து முனை
 வழுவேது மின்றி வளிகொண்டு கொண்ட
 மனுபோடு, மல்கு மடைபாய்
 உழுநீ குழன்று வெண்கங்க முய்த்த
 வொண்முத்தி னோங்கு புகரோ
 டெழிலோங்கு கண்ண புரந்தோயு மெத்தை
 புகழோது புத்தி யருளே.

7. நம்மாழ்வார்

மாலே வளர்த்து மாணக்காய்
 பக்தி செய்வீர் வகைரேய்
 சால வெளிநாடு சரணென்றே
 இவனைச் சார்த விதுதனினும்
 மேலாய் நாம மொன்றோத
 வென்று வினம்பும் மகிழ்மாதன்
 கோலப் பதங்கள் சென்னியிலே
 கூட்டி புயிலே செனியேனே.

5. குலசேகரப் பெருமாள் தாலாட்டு இசைத்தார். இப் பெருமானைப் பள்ளி உணர்த்துமாறு கோருவது. தாலாட்டு. 6. திருமங்கை வாழ்வாரிடம் வேண்டுவது. பெருமானைக் கனிபாடும் ஆற்றல் அருளுமாறு. முனம்நீ—முன்புநீ. வளி—வளமை; வானால் வளமை. மனு—திருவெட்டெழுத்து. வளின் பெருமை. முத்துக்களின் ஒளி. எழில் அடர்த்தமை. 7. நம்மாழ்வார் பெருமானைப் பெறும்வகை வெளியிட்டார்; பக்தி, சரணாகதி, திருநாமம் ஒதுவது. மால—பிரேமம்.

8. சேனைபர்கோன்

அம்புலத் தோயு மாகிதழ் நோக்கும்
அம்புலி யானாகை யோடு
வம்பலிற் கோதை வாணுதல் நீளை
மதலையும் மகிழ்விலிக் மாதும்
அம்புத வண்ணன் கண்ணொளி கண்டு
அம்பரம் நிலனொடு காக்கும்
செம்புலச் செல்வன் சேனைபர் கோமான்
சேவடி யென்றக் கிரஞ்சேர்ப்பன்.

9. கருடன்

கறையுடை நாகத் தள்ளைக் கதிரடர் மார்பி லேற்றுச்
சிறையினை யொலித்துக் கூர்வா யுகிரொடு துண்டம் நீட்டி
இறையவன் தள்ளைக் காக்கு மிணைப் பாரப் பரிவு வாய்த்த
கருடனின் நாம மோதிக் கடுகினை களைய லாமே.

10. ஐம்படை

கடரடர் மணிமலி பணிதனி னுடலமர் சோதியதன்
மிடலடர் கையிலிக் மன்னிடு கதையொடு விலலதுவும்
படையொடு றுதியுடை பழலுமிழ் பரிதியு மொன்சங்கும்
கடிதிலிற் காப்பதற் காவன கண்ணெனக் கண்ணையே.

11. தலத்தினர்

பத்தியெழப் பரமனடி பாடிவரும் வழிவந்து
சித்தமெலாத் தெளித்தவர்கோர் திருக்கண்ண புரம்வாழ்வோர்
தித்தமவன் புகழோதும் திட்டையினர் சேவடியென்
வித்தமெனச் சிரஞ்சேர்ப்பன் சன்மலிடாய் வீய்த்தகே.

8. இத்தலத்தில் சேனாபதி பாழ்வானுக்குத் தனிப் பெருமை. பெருமானின் ஆணை யேற்று, அவன் செய்யும் தொழில்களை இவர் செய்வார். அம்பரம் - வானுலகு. 9. கருடனது பரிவு, பெருமானது சக்தியை மறந்து, அவனுக்கு என்ன தோமோ என்றஞ்சி, அவனைக் காப்பதில் ஊன்றியிருப்பது குறிப்பு. இப்பரிவினால் கருடனைக் கருடாழ்வான் என்பர். இதேபோல் திருவனந்தாழ்வான், கறை - விஷம், கூகிர் - நகம் துண்டம் - ஆலகு. 10. பெருமான் ஏற்றும் சங்கு, சக்கரம், வில், கதை, வான் இவையும் பரிவு வாய்த்தன. பணி - நாகம். மிடல் - வலிமை. படை - வான். துதி - கூர்மை.

12. பாட்டனார்

மீறிதெலுவும் பேணாமற் பேரன்பாற் பெருமான்தன்
நிறைபுகழே நிகைத்தற்காகம் நிறியென்று நியமித்த
புகரயிலதாம் புகளுடைய பாட்டன் தன் பதத்தோய்ந்து
வரைவிலவாம் பண்பெல்லாம் நானோதி மகிழ்வேனே.

13. தந்தையார்

சுவையுறுஞ் செத்தமிழ்த் தொன்மொழியுள் சுற்றுப்பல்
வைவையேறு தீங்கவிக ளச்சுதற்கா யாத்நீரித்தான்
புரியேறு புகளுடையா னெந்தைதனிப் புகழேயென்
செவிசேரு மழுதாமே சிந்தையுடச் தேனாமே.

14. அன்தப்பா

தேனிற் சிறந்த தமிழில் நிகைக்கும்
மான்ப் புகழார் மன்குத நாதன்
தானற் பரிவினில் தந்தான் தமிழின்
பானற் பரிவே படர்ந்த வெற்கே.

12. பாட்டனாராகப் பெற்ற பேறு. பெருமாள்
புகழையே நிகைக்கவேன்று அவர் நியமித்தது. புகள்—ஒ
பதம் - திருவடி. 13. தந்தையாரது மேன்மை. இருமொ
புணமை. அச்சுதற்குப் பாக்கன் புனைந்து அளித்த
தொன்மொழி—வடமொழி. அவை—சைப. 14. தமிழ்
எனியென் பெற்ற ஆர்வத்திற்குக் காரணம். புகழ்பெ
தமிழ் அன்பரின் தலைவன்; அநாவது இவர்களுட் சிறந்தவ
தமிழின்பால் நம்பரிவு எனப் பிரிக்க.

நூல்

1. மயங்கிசைக் கொச்சகக் கவிப்பா

சீராகு மரணித்தச் செம்மலில் வத்தவடல்
 ஞார்கூங் கண்ணெழிலிற் கண்பதித்த காஞ்சனமே!
 பொறைபுகுவாய் புவிமாதின் செத்துவரவாய்ப் பொலிவிடையே.
 விசிதகுமேல் வெண்ணகைக்குத் தோற்றபுகச் மரகதமே!
 புதுவைமனன் பெற்றளித்த பொற்கொடியின் பூங்குழலில்
 பதிவமனம் வைத்துக்கூடும் மாகணியே! கற்பகமே!
 வானூர்மன் மகளாகும் கோமளத்தின் மாமைதனை
 ஆனாத பொகமென ஆர்ந்தொளிரும் பரம்பொருளே!

காவிரியின் புனலேறக் கவினாரும் கூலத்திற்
 பூவிரியும் பொழிலடர்த்து பொதிவண்ட சிளிபாட
 திவழுகில் துளிதுவி நின்றதிர் முரசமெனப்
 பீரமிறி குலமாடக் குயில்கூவ வானவர்கோள்
 வாசவனும் மாதிரத்த பாலகரும் வாழ்த்தொலிப்பத்
 தேசடருத் தவழுவிலர் திரண்டெங்குஞ் சயமோத
 வானுயரப் புகரெறியும் மணிமதிலின் நன்னுருவுள்
 தாண்டருந் செவ்வியிடைச் சார்ந்தொளிரும் கோலேகேள்.

1-18. எட்டடித் தரவுகள் இரண்டு.

1-8. பிராட்டிமார் நால்வருடன் பெருமான். திருமகளின்
 கண்ணழகு; புவிமாதின் முதுவல்; ஆண்டாளின் குழலழகு;
 பதுமினித் தாயாசின் மாமை. காஞ்சனம்—பொன். செத்துவர
 வாய்—சிவந்த பலனம் போன்ற உதடுகள். நகை பல்லின்
 ஒளி. புகர்—ஒளி. வான் ஊர் மன்—உபரிசரவணம் என்ற
 வேந்தன். மாமை—அழகு; மேனி. ஆனாத—அழியாத.

9-18. தகரின் சிறப்பு. கவின—அழகு. கூலம் கரை.
 பொதிவண்டி—பொதிவண்டு. இனி—இசை. மேகம் ஒளி
 செய்ய, மயில் ஆடக் குயில்கூவும். பெருமானை வாழ்த்து
 வோர்; வாசவன்—இத்திரன். மாதிரம்—திசைகள். புகர்—
 சோதி. மதிள்: வெள்ளியேய்ந்த மதிள், செம்பொனேய்ந்த
 மதிள், மணிபொனேய்ந்த மதிள்—என்றார் நம்மாழ்வார்.

பலகடல்கள் செதினடங்கப் பரத்ததுந் மீனாக
உலகடங்க வய்தற்கே ஒதுவைந் வேறுளதோ?

பொருகடலுள் தேவருடன் பொருப்பவைத்துப் பூமகளை
வரையகலத் தேற்றதுவும் மன்னுய்ய வேயன்றோ?

அரிபுருவாய்ப் பொன்பெயரோ னனியாகந் தீண்டதுவும்
தெருளொளியின் சிறுமின்னை தனைக்காக்க வேயன்றோ?

உலகிரந்து மேலோங்கிவளர்த்ததுவு மும்பர்பால்
அலகிரந்த பரிவாலே யன்றிப்பொரு பரிசுண்டோ?

மாதவற்காச் சிலையுயர்த்து மன்னவைநிற் சிலையிறுத்து
மாதவனைப் புணர்த்ததுவும் மன்னுய்யு மாதன்றோ?

பேராய ரினங்கன்றாய்ப் புவனியிலே வளர்த்ததுதான்
ஓராத வுலகுக்கோ குறவாக வொளித்தன்தோ?

இருகதிர் வெருவுற வெருகட ராயினை,
பொருநிற விரிகடல் பொருவென நின்றனை.

பொருமல ரினையெனப் பொருதரு விழியினை,
உருவிந் சிலையென வொளித்தரு நாதனினை.

பலகடல்கள்...ஒளித்தன்தோ: ஈரடித் தாழிசைகள் ஆய்

பலகடல்கள்: கடலின் பரப்பு, பலகடல்கள் இணைத்த
போல, மீனுக்கு கொண்டபோது மீனின் அளவு, பரந்து-
பரப்பில் முழுதும் அடர்ந்து, உய்தற்கு, மறைகளை மீட்
அளித்ததால், பொருகடல்:பாற்கடல்,பொருப்பு-மத்தரமை
பூமகள்-லக்ஷ்மி, வரை அகலம் மலைபோல் தின்னி
மார்பு, உய்ய: இவ்வளவு கருணையாலே, அரி-சிங்க,
பொன்பெயரோன்-இரணியன், தெருள் ஒளியில்-சிறத்
ஞானத்தால் ஒளி வாய்த்த, உம்பர்-வானோர், பரிசு-வடை
மாதவன்-விசுவாமித்ர முனிவன், மன்அவை-மன்ன
அடர்ந்த சபை, மாது அவளை-சீதைவய, மன் உய்
இவளைப் பற்றிய இராமாயண காவியத்தைக் கற்பதா:
"ஸீதாயா: சரிதம் மறந்த." ஓர் உறவாக - கண்ணை
"நான் உங்களுக்கு உறவு" என்றான்.

இருகதிர்...குழம்பினை: ஈரடி ஆரக்கங்கள் நான்
பெரும்பாலும் குற்றமெழுந்துப் பவிந்து வருவன.

அரிதொரு துகிரேன் ஸனிகெழு மிதழிகன்,
விரிதரு தளவமும் வெள்கிடு நகைகினை.

இணையன் மெளவன்செ யெழில்மணிக் குழைகினை,
வணநுதல் மிகசவுனை மாண்மதக் குழம்பினை.

திசைமுகனுன் னடிவினக்கச் சேன்பாகநீ தாயதுவோ
நகையுள் தால் நம்பாஸென் திருநிலமும் நவிலாதோ?

பொருமுனைமில்வகையேத்திப்பொற்கதிரை மறைத்ததுதான்
விரிவுறவே தருமநெறி பென்றடிபாச் வினம்பாரோ?

இருகதிர்...ஆய்கினை. பெருமான் "அச்சுத யானு." அறிவின்மையாகிய இருகளை யகற்றபவன். இருகதிர்—சத்திரமும் சூரியமும். வெருவுற—அஞ்சு. பெருமானின் பேரொளியாலே. எழுகதிர்—உதிக்கும் சூரியன்.

பொருதிரை...தீன்றனை: திருமேனியின் திறம் குறிப்பு. பொருதிரை—ஒன்றோடொன்று யோலும் அலைகள். பொருளன்—ஒப்பாகும்என்று. கடல் என்பதால் காம்மீர்யமும் குறிப்பு.

அரிதொரு துகிர் என: உதடுகளின் அழகு. துகிர்—பவளம். அனிகெழு—அழகு வாய்ந்த. இத்தம்—உதடு.

விரிதரு...நகைகினை: பற்களின் ஒளி; (முறுவல்) தளவம்—மூலகை.

இணையன்...: மகரக் குழைகள். இவை இரண்டும் அன்னங்கள் போல் அசைவன. அனம்—அன்னப்பறவை.

வணநுதல்...: நெற்றியில் கஸ்தூரித் திருமண் காப்பு. வணநுதல்—வண்ண நுதல், அழகிய நெற்றி. மாண்மதம்—கஸ்தூரி.

திசைமுகன் ... பகராரோ — தாடித் தாழிகைகள் தாங்கு.

திசைமுகன்...நவிலாதோ? நீ உலகனைத்தபோது உன் திருவடி உலகினர் தலையில் பதிந்தது; இது உனது விருப்பத் தால்; உலகினரைத் தூயோராக ஆக்குதல் விருப்பம். நகை—விருப்பம். திசைமுகன்—பிரமன், சேன்—ஆகாயம்.

பொருமுனைமில்...வினம்பாரோ — பாரதப் போரிக் கையில் ஆழி கொண்டு சூரியனை மறைத்தது. பொருமுனை—போர்க்களம். வளை—சக்கரம். பொற்கதிர்—சூரியன்.

கவிமாவின் மீதுரீத்து, கவிவுறியைக் காய்த்ததுவுன்
சரியாத அருளுக்கோர் சான்றாகு வேண்டாரோ?

வானிழந்த வாசவற்கு வானவித்த தெண்ணிலவன்
பானிறைத்த பாசத்தா வென்றுவகோர் பகராரோ?

ஊழிநீ வானுநீ புலகுநீ தீயுநீ

ஆழிநீ காணுநீ அகிலமுநீ தானுநீ

உயிருநீ மெய்யுநீ உயிர்தமக் குறைவுநீ

செயிரிலாக் சொல்லுநீ செய்விதாம் பொருளுநீ.

தசரதனுதர முதித்தனை.

தசமுகனுதர தழித்தனை.

தாய்முலை கவைத்துளங் குனித்தனை.

பேய்முலை கவைத்துயிர் கவர்த்தனை.

கவிமாவின்.. : உலகுக்குப் புரிந்த தலம், கவிதைய
மாற்றியது. கவிமா—குறிகை. சரியாத—அசையாத; நிலை
யான.

வானிழந்த.. : இந்திரனுக்குச் செய்த உதவி. வான்
இழந்த—மகாபரியால் தனது பதவியை இழந்த. எண்ணில்,
அவன் பால் அடர்ந்த—.

ஊழிநீ . பொருளுநீ : நாற்சீரடி அப்போதாங்கள் இரண்டு.
பெருமானது பெருமை; யாவும் இவனது உடைமை, இவனால்
இயங்குவன.

ஊழி—ஊழிக் காலம். வான், உலகு, தீ, கடல், காற்று
ஆகிய பூதங்கள் உனக்குட்பட்டவை.. ஆழி—கடல்.
அகிலம்—யாவும்.

உயிரும் தீ—உயிர்கள் உனது உடைமை. மெய்—உடல்;
தீயே உலகம், அதனால் உடல்களும் தீயே. உறைவு—
உறைபுமிடம்; உயிர்களை வயிற்றுள் ஓடுக்கிக் காப்பதால்.
செயிர்—குற்றம். சொல், பொருள்—இவை தீயே.

தசரதன்...கவர்த்தனை. முச்சீர் ஓரடி அப்போதாங்கள்
நான்கு.

தசரதன்...அழித்தனை: இராமாவதாரம். உதரம்—வயிறு.
தசமுகன்—இராவணன். உரம் அது அழித்தனை. உரம்—
வலிமை.

தாய்முலை...கவர்த்தனை: கருவுணாவதாரம்.

பாரு மிழ்த்தனை;
பாரு னத்தனை.

மீனாரு வாய்த்தனை;
மீனாறப் பாய்த்தனை.

கேழ வாயினை,
கேழி வாயனே!

ஒதரு சாய்த்தனை;
ஒதல் காய்த்தனை.

ஆனை காய்த்தனை,
ஆனை மாய்த்தனை.

மலைபு யாத்தனை,
மலைபு னைத்தனை.

வேதம் விரித்தனை,
போதம் நிறைத்தனை.

அமிழ்து மூகத்தனை,
தமிழ் புகத்தனை

எனவாய்கு

வேத நாயினர் வியன்மழிற் பாயினர்
போதக் கடலினர், போருவிற் நெறினர்

பாருமிழ்த்தனை உகத்தனை; இரு சீரடி அம்போதரங்-
கம் பதினாறு.

பாரு — பூமி, மீனாரு : மீனாய் அவதரித்து, மீன் உற —
விண்மீன்களின் பாற் சேருமாறு கேழல் — வாரகம், கேழில்
ஆயன் — ஒப்பில்லாதவனாய் ஆயர்குலத்தில் பிறத்தவன்.
ஒதம் — கடல், சாய்த்தது, காய்த்தது — இராமனாய், கடற்
கரையில் சாய்த்தது; வருணபகவானை நினைத்து, ஆனை —
கஜேந்திராழ்வான்; ஆனை — குவையாபீடம் மலை;
கேவர்த்தனம்; திருவேங்கடமாமலை, வேதம் விரித்தனை —
வேதப்பொருளைப் பரவச் செய்தாய், போதம் — அறிவு,
அமிழ்து மூகத்தனை — பாற்கடலைக் கடைத்து, தமிழ் -
ஆழ்வார்களது திய்யப்பரத்தம். இதை உகத்து மாகழித்
திருநாளில் திருச்செவியிலேற்பாய்.

இரவுநன் பசுவு மிறைஞ்சி மிணையடி.
 பரவக் குணபாத் பரவையில் தோய்த்த
 விஸங்கல் வாழ்த்திட வேத மேனியன்
 கலங்கா மனத்தனாய்க் கைஞ்சித் தேத்த
 ஊனுல குடனின ரொனியெழ அதறதகும்
 வானுய குத்பலா வதக விமானத்
 துடனமர் தேவிமார் நாகவரின் புகரிடைக்
 கடனிகர் மமனி கவினது பரப்பிக்
 கணபுரத் தோய்த்த கருமணி! உன்னை
 வணமுற நாவால் வழுத்துவன் நானே.

எனவாங்கு : தவிச்சொல்.

இதுவகையில் - பெருமானது பெருமையை விவரிப்பது.
 இவ்வாறு விவரிப்பவர், அடியார்.

வேத நாவின்... நானே: கரிதகம்

“யத்ர குஷய: ப்ரதமஜா: யே புரணா,” என்றவாறு.
 பரமபதத்து நிலைபோலே இங்கும். விவன் தமிழ்ப் பானினர்—
 பெருமானும் விவக்கும—று தமிழ்ப்பாக்கன் பாட் வல்லவர்.
 “நின்றனக்குள் குறிப்பாகில், கற்கலாம் கவிமின் பொருள்
 நானே” என்றார் திருமங்கையாழ்வார், பத்தராவிப் பெருமான்
 முன்பு. குணபாக — கிழக்கில், பரவை — கடல், விஸங்கல்—
 மலை. கீழ்த்திகைக்கடலில் ஆழ்த்துள்ள கருட பர்வதம்
 பெருமானை வாழ்த்த. வேத மேனியன்—கருடன்; பெருமான்
 முன் கைஞ்சித்து நிர்க்கின்றான். ஊன் உலர் உடனினர்—
 தமது உடலைப் பேணாமையால், மாயிசம் வற்றி எர்பு
 மயமாக இருப்பவர். இவர்கள் உறையும் விமானம் உத்பலா
 வதம்; ஆங்கு உறைந்து எப்போதும் பெருமானைத் தொழுது
 கொண்டிருப்பவர். தேவிமார் நாகவரின் புகரிடை; மூதலில்
 விவரித்துள்ளவாறு. கடல் நிகர் மேனி கடல்போலும்
 கலத்துப் பரத்துள்ள திருமேனி, கவின் — கட்டமுற. கருமணி!
 “கணபுரத்தென் கருமணியே” (குலசேகரப் பெருமான்).
 வணம் உற - நன்மை பெற. வணம் — வண்ணம்: நன்மை,
 சிறப்பு, இசைப்பாட்டு. நாவால்: நாவைப் பெற்றதன்
 பயனாக.

2. இருவிகற்ப சேரிசை வெண்பா

நான்மேனி நாடுவதும் நாவடா ஒதுவதும்
ஆன்மேயித் தடவி யலைத்துலவும் — கோன்மேய
கண்ண புரத்தானே காண்பதுவோ தூக்கத்தும்
அண்ண லவன்சே வடி.

3. கட்டளைக் கலித்துறை

அடியால் நடத்தே யவுணர் தலைவ னகம்புகுத்தாய்
அடியா லவனி யளத்தாய் விகம்பி லடர்த்தெழுத்தே
அடியா வணைத்தனை யன்ன மூயர்த்தவ னம்புனைலை
அடியா வகலிட மூயவ வனித்தா யகுத்தனமே.

4. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

நாயாயித் தந்தை யாசானாய்த்
நாயங் கிளைபு மானானுத்
நீடாயிப் புனலாய் நிலனாகிச்
சேணுங் காது மரனானும்
வீயா வரக்கர் மாயித்தானும்
வேத நெறியே விரித்தானும்
காயா மலரின் வணங்கொண்ட
கண்ண புரத்தா னாவானே.

2. இத்தகைய திருக்கண்ணபுரத்தை நான் விரும்புவேன். பெருமானைக் களவினும் காண்பேன். மேனி — விரும்பி; "நம்பு மேவு நகையா கும்மே." ஆன் — பக, எருமை முதலியன. அடவி — காடு. கோன் — அரசன், இடையன். அண்ணல் — பெருமைமையவன்.

3. வாமனனாய் இப்பெருமான் செய்த நலம். நடத்து — சிறு பிள்ளையாய் மென் ன நடத்து. அகம் புகுத்தாய் — உளக்கு ஏதாவது கொடுத்தேயாக வேண்டும் என்று விரும்பு. மாறு செய்தாய். அவனி — பூமி. ஆன்னம் உயர்த்தவன் — ஆன்மத்தைக் கொடியிலுடைய பிரமன். அம்புனல் — திருவடி யை விளக்கியதால் தூய்மையுற்ற நீர்; ஆகாய கங்கை யாகப் பெருகியது இது. அகலிடம் — பரத்த பூமி.

4. "ஒரு நகர்த்தம், எனக்குறிச் ஒன்பொருள்". நமக்கு எல்லா உறவுமானவன். சேண் — விகம்பு. வீயா — அழியாத. நெறி விரித்தான் : நான் அவதரித்தும் சான்றோர் மூலமாக விளக்கியும். காயாமலர் — பூவைப் பூ.

5. எஞ்சீராசிரிய விருத்தம்

வானோங்கு திண்மதிறும் பொன்மதிறும் வணமோங்கு
மணிமதிறும் நாற்பா லோங்க
மீனோங்கு தண்புனலில் விரையோங்கு மரவித்த
நிரையெங்கும் விரவி யோங்க
மாளோங்கு நோக்கியர்ப்பு மங்கையுள் மங்கையர் தம்
மணநோக்க மீனா லோங்கத்
தானோங்கு புகரோடு திண்பரன் தானகிந்திச்
சார்வறியே னடிய னேனே.

6. எஞ்சீராசிரிய விருத்தம்

அடிமுதலே மலர்புனைபும் மரங்கள் தம்பாள்
அமர்த்தினிய குரலாலே குறிககள் கூவ
கடிமலர்கள் தாமுக்கும் பிரசத் தன்னைக்
களிவண்டு தாம்பருகிப் பண்கள் பாட
வடிவமைபு மெதிளத்தி விகைக னெங்கும்
வளர்கமல மலரேறி பூச லாடக்
கடிமதின் தடுதடுவே மாட மோங்குங்
கணபுரமென் கருத்தினிலே யார்த்த தனநோ.

5. இவ்வாறு பெருமை வாய்த்தவன் உதறவது, யாவந்
நாளும் மேம்பாடுடைய திருக்கண்ணபுரம், எங்கும் "ஓங்கும்"
நிலை. திண்மதின்: "கன்னி நன்மா மதின் புடைகும்."
திருக்கோயிலின் முன் புஷ்கரினியின் செவ்வி, விரை-பரிமளம்:
பெருமானை "ஸர்வகந்த." என்று போற்றுவர்; புஷ்கரினி
யிலும் பரிமளம் அடர்த்துள்ளது. மாள் ஓங்கு நோக்கியர்—
மாளினும் அழகு மிக்க நோக்குடையவர்கள். பூமங்கை, புனி
மங்கை பெரிய பிராட்டியார், பூமிதேவி. மணநோக்கம்—
மங்கைகரமான நோக்கு. இவன் "ஸர்வ தஸ:" இவனுக்
கேற்ற இன்பம் சார்வு புகல்.

6. ஊரை வளைக்கும் பெரழியின் வளம். பெருமாள்
"பூர்ணன்"; இவன் உதறவும் இத்திருப்பதியும் யாவும் நிறை
வுற்றது. மரங்களில் மலர்கள், மலர்களிலிருந்து தேன் பெருக்கு.
வண்டுகள், அள்ளங்கள் இவை கொள்ளும் இன்பம். பிரசம்—
தேன். பண்கள்: "வண்டுகள்கள் காமரங்கள் இசைபாடுங்
கணபுரத்தென் கருமணியே" (குலசேகரப் பெருமாள்).
எகினம்—அள்ளம். தடு தடுவே—இடைவிடையில்.

7. கட்டளைக் கவித்துறை

ஆர்தகுஞ் சந்தச் சுவையு மணிபு மருத்துறையும்
சீவனர் சொல்லுஞ் செழிப்ப நிகரிலாச் செந்தமிழால்
ஓர்வன மோககக் கையென் வழங்கிடு மோரமுதம்
ஆர்வில யின்றான் கணபுரக் கோமா னரிதெனெவே.

8. இருவிகற்ப ரேரிசை வெண்பா

கோமான்! அமுதாங் குருகைக்கோன் பாவலிலுஞ்
சீமான்! நுகர்த்தனை நீ சேரலாக்கோன் — நாமான்
பொழிவர் தமியும் புதுவைக்கோன் பாவாய்
வழியும் மதுவோ டுகத்து.

9. கட்டளைக் கவித்துறை

உகத்து கடுவன் பனசக் கனிக னுகிரதனால்
வகித்து மதுபாய மந்தி மகவொடும் வாரிதனிற்
புருத்து கதலிக் குவைதோய்த்து மாறோன் பொலனடிபால்
மகிழ்த்து வகுத்திட வாய்த்த கணபுர மாநகரே.

7. அடியார் பெருமானுக்கு முக்கரணங்களாலுந்
தொண்டு செய்வர். திருமங்கையாழ்வார் வழங்கிய கனிய
முதம். பாக்களில் மகிழ்துள்ளன: சந்தம், சுவை, அணி,
துறை, சொல். ஆர்வு - விருப்பம், இவர் "கலைப்பெருமான்"
என்று ஆன்றோர் போற்றுவர்.

8. கனியன் அளித்த விருத்தோடு மூவர் அளித்த
விருத்தையும் பெருமான் நுகர்த்தான். பா அயிலும் - பாவாகிய
அமுதத்தைப் பருகும். சீமான் — இப்பாக்களாகிய செல்வம்
வாய்த்தவன். நாமான் பொழிவு — நானிலிருந்து மாண்பு
அடர்ப் பொழிவது. புதுவைக்கோன் — பெரியாழ்வார்.
பாவாய் வழியும் மது: திருமொழி.

9. இத்தகத்தின் பெருமை. மாநகரம் வாய்த்த: வாய்ந்
தது வாய்ப்புடையது. விலங்குகளும் பக்தி செய்யும்
பெருமை. கடுவன் - ஆண்டிராக்கு. பனசம் - பலா. உகிர் -
நகர். மந்தி - பெண்குரங்கு. மகவு - (குரங்கின்) குட்டி.
வாரி - மதுவெள்ளம். பொலன் அடி — பொன்குழல்.
வகுத்து இட. பிரித்து வழங்க. வாகை கூறியமையால் இளம்
பந்தி மாவுங் கொடுக்க. பொலன் — பொன், அழகு,
மேன்மை.

10. முப்பத்திருசீ ராகிரிய வண்ண விருத்தம்

புயங்குப்பு

முதலடி.

நகரவள சைலதிகர நடுங்கிதிலம் பாயவென
தறுததென தேய்கொடு சிறையினை சிறைத்தன
அடர்ந்துயரு மம்புதிய லருவரைவைய நட்டுவிட
வரவதனை யகடொடிய நெடுநெடென வரைத்தன
நடுக்கமுற வுத்துபுன லொடுங்கவொரு மச்சவடி
வெடுத்துமற முறித்துமறை நிலத்தெழு வயர்த்தன
புறக்கடல் விழுத்தபுவி பெயிற்றினிடை யமைத்துதவி
புரத்திலுறப் பொருத்தமிக மகிழ்வுற வணைத்தன

10. "கற்பகக்காவன நற்பல தோள்து" என்றவாறு கற்பகப் பகைகளிற் போன்ற தோள்களின் பெருமையை விவரிப்பது. "கலும் வர விஷய எரித்தும் வர... வநமாச்சிதா | நாதாசாயதி ஸத்திராஸம் பாதுவி ராமஸ்ய ஸம்ச்சிரிதா | பிராட்டி இராமனது புயங்கனைப் பத்தியவளாய், யானை, சிங்கம், புலி எதைக் கண்டாலும் அச்சங்கொள்ளமாட்டாள். இவ்வாறான தோள்களாலும், இவன் ஏத்தும் படைகளாலும் நாம் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்பது இங்குக் கருத்து.

இப்புயங்கன் செய்தன: மலைகளின் சிறகுகளை சிதறச் செய்தன; திருப்பாற்கடலில் அழகம் தோன்ற, மத்தர மலையை இட்டுக் கடைத்தன; மச்சவடி வேற்றபோலு மறை களை மீட்டன; வராகாவதாரத்தில் பூமிய் பிராட்டியை மேலெடுத்து, அணைத்தன.

நகரவள — பறக்கக்கூடிய, சைலம் — மலை. "பொரு வரைமுன் போர்தொலைத்த பொன்னாழி" என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

அம்புதி—கடல். நட்டு விட ஆரவு அதனை, அகடு ஓடிய என்று விளிக்க. அகடு—வலிவு.

நடுக்கமுற—ஒடுங்க—பெருங்கடலும் ஒடுங்குமாறு பெரிய வடிவு. மற—முறித்து—தீமை செய்தோரை அழித்து.

இறுத்த—அழுந்திய. எயிறு—தந்தம். உரம்—திருமார்பு.

இரண்டாமடி.

நிகரிலுரங் கொண்டநிசி சரர்களிடை வெய்யகணை
தெருக்கிழுனி வேர்விதனை நிரப்பிப் புரத்தன
மிதிவைதகர் மாளவர்க ளுள்ளமுற வண்ணவரி
வில்லிவொடு புங்கமவை கமந்துகொ டொளித்தன
நிமிசுலம துய்யவென நிலயிசைபு தித்தவனைப்
புணர்வென நெடியதொரு சாபம் திறத்தன
நிசிரசர்தம் முண்டமொடு நிருபவரன் முடிசுளினம்
மண்டிதலத் துள்ளவென விலகலு வனைத்தன.

மூன்றாமடி.

பகரவரு பத்தியொடு பரிவுமிக வல்லாகுகள்
பதம்வலிய வாதமகள் பரிதிமக னன்றியிக
வரியதொரு சதவருண வரக்கர்வர னென்றிவர்த
மகலமனைவ புலகிவருந் செல்வமது பெற்றன

இரண்டாம் அடி. முனிவன் வேர்வி காத்தது, மிதிவைநிற்
சினை ஏத்தி மிளிர்ந்தது, பிராட்டியை அணைத்தது, அவளுக்கு
காக அரக்கரை அழித்தது.

உரம்—வலிமை, வெய்ய கணை—கொடிய அம்புகள்,
வேர்வி நிரப்பி—வேர்வி குதையின்றி நிகழுமாறு காத்து.

உள்ளம் உற—வியக்குமாறு, “தோள்கண்டார் தோளே
கண்டார்” என்றவாறு. புங்கம் அவை—கணைகள்.

நிமிசுலம் அது...உதித்தவனை—படைச்சாலில் எழுந்த
சானகிப் பிராட்டியை, நெடியது ஒரு சாபம்—மிகப் பெரிய
வில் (சிவபெருமானது வில்).

முண்டமொடு—போலில் இறத்தவர்களது முண்டம்
களுடன், நிருபவரன்—இராவணன், மண்டி—அறுக்க அறுக்க
யீண்டுத் தோன்றிப் பளங்கனிகள் போலச் சிதறி விழுந்து
நிலத்தில் நிறைதர.

மூன்றாம் அடி: வரிகள் 1—4, அன்பரைப் புலகியது,
பெருமானுக்கு அருஞ்செல்வம் போன்றது, பரித்ராணாய
ஸாதாதாம்

பகரவரு பகதி—லக்ஷ்மணனிடத்தும் பரதனிடத்தும் குகப்
பெருமான் சங்கைகொண்டது குறிப்பு, பதம் வலிய வாதமகள்:
அனுமான், இவனது பாதம் மகேந்திரமலைநிற் பதித்தபோது,
அது அழுந்தியமை குறிப்பு, பரிதிமகன்—சூரியன், அரக்கர்
வரன்—விபீஷணன்.

படமூட்டில் வஞ்சமுடை தெஞ்சனவன் கஞ்சனொடு
 மல்லலடர் மல்லலொடு களபமொடு கருத்தப
 உருமருவு தீயவனு மன்னவரும் பொன்றவெனப்
 பணைத்தவர்த மாகமவை சிறைவுநச் சிறைத்தன.

நாலாமடி.

புகரினெழு வாமமுடை பூவைபு ருப்பினியும்
 பொன்னையை மங்கையவர் கொங்கைய தனைத்தன
 அழுதுபொழி னபம்பொழிவி லொள்ளினிடை வந்தவின
 வல்லவியர் கீதமெழக் குரவைவயது கோத்தன
 புரிவினுற மானவர்த மின்னலிக தேயியொடு
 பணிலமொடு தண்டுபடை யேந்திப் பணைத்தன
 எனதுமனம் வந்துபுது மைத்தனவன் கண்ணபுரக்
 கண்ணவன் மஞ்சனைய வணநற் புயங்கனே.

வரிகள் 5-8: பற்றாதர் பட்ட பாடு. "விநாசாயச
 லுஷ்கிருதாம்." படரும் மிடல் வஞ்சகம்—மேன்மேலும் ஒங்கி
 வலிமிறங்குபடம். மல்லல் அடர்—வலிமை மிகுத்த மல்லர்—
 முடிக்க சாணூரர். களபம்—பாகை; குவவயாபட்டம்.

கஞ்சனது ஆணையால் கண்ணனை முடிக்கவந்தவர்கள்.
 கருத்தப உரு மருவு தீயவன்—கழுதை வடிவில் வந்த அகரன்.
 அன்னவர்தம் ஆகம்—இவ்வாறு வந்தவர்களது உடல்.
 பணைத்து—வலிமைபுற்று.

நாலாம் அடி: பெருமானது பேரன்பு பெற்றவர்கள்.
 புகர், வாமம்—ஒளி, அழகு. பூவை—பெண். பொன் அழையை—
 பொருபோற் சிறத்தவர், பிராட்டிக்கல்ப் போன்றவர்கள்.
 வல்லவியர்—ஆய்ச்சியர். ஒள்ளினிடை—நிலவின் ஒளியில்;
 நிலவின் ஒளி, மங்கையர் முகவொளி, பெருமானின் திருமேனி
 யொளி. அழுதுபொழி—மலர்க்கினிநுந்து பெருமும் தேன்
 அடர்ந்த.

இன்னல் இக—துன்பம் நீங்குமாறு. "எப்போதுங்
 கைகழலா தேயியாள், தம்மேல் வினைகடி வாள்" (கடிவதற்
 காக). பணிலம்—சங்கு. தண்டு—கதை, படை—வான். ஏந்திப்
 பணைத்தன—ஏந்தியதால் செழுமைபுற்றன. இந்த ஆயுதங்கள்
 இவனுக்கு ஆபரணங்கள் போல்வன. மைத்தன்—சீரன்;
 கணவன். மஞ்ச—மேகம். வண நல் புயங்கள்—அழகு
 வாய்ந்த புயங்கள்.

11. இருவிகற்ப வேலிகை வெண்பா

புயங்க வணைபாயி புகர்முகமுன் காப்பான்
கயங்கொள் கரவு கடித்தாய்—நயங்கொள்
பொழில்வாய் கணபுரப் பொன்னேவா னுய்ய
மொழிவாய் மதியே வகுத்து.

12. என்சீராசிரிய விருத்தம்

மதியாத மதியுடைய மாயனிகை வண்டே!

“மதியாலே வெய்யிபல வாடுமிய னோக்கே
கதியாது மிவட்கில்லை பஞ்சகையுய் கல்லாய்
காபுடு பரவுமினய் காணுமடர் தீயாய்
பதியாக நீமன்னு கண்ணபுர மாலே!
பகலோடு மிரலோடு வாடுமியன்” என்றே
மதுபாயு மிம்மலைர மித்தொடியில் நீத்தென்
மனநிலையை யோதியவன் மனநிலையை யோர்வாய்.

11. காப்பதே துயல்பாகவுடைய பெருமான் காத்தது
கஜேந்திரனை. ஒரு முதலையால் துன்புற்ற யானையை நீ காத்
தாய். வலிமிக்க ஐம்பொறிகளாகிய முதலையனால் பிடியுண்ட
நான் உய்யுமாறு அருள்வாய். மதி—அறிதெனப் பெரிபோர்
மதிக்கும் ஞானம்.

புயங்கம்—பாம்பு, ஆதிசேஷன். புகர்முகம்—யானை.
காப்பான்—காப்பதற்காக. கரவு—முதலை. கயம் கொள்—
தடாகத்தைத் தனக்கு அரணாகக் கொண்ட. நயம்—நன்மை,
அழகு. பொன்னே—பொன்போல் யாவராலும் விரும்பப்
பெறுமவனே!

12. “மத்தவ்ய : நிதித்யாவதிதவ்ய:” என்றவாறு பெருமானை
எப்போதும் நினைந்துருகுந் தனையி ஒரு வண்ணடத் தூதாக
ஏவுகிறான்.

மதியாத மதி—என் நிலையை அறித்தும், ஏற்றது செய்வாத
எண்ணம். மதியாலே சந்திரனைக் கண்டு பிரிவாலே நிலவும்
கொடியதாயிற்று. கல்—மெய்யியல்பு தவிர்ந்து கடினமாயிற்று.
காணு... கால். சோகையிலே புருத்து, அனைத்து வெளிவரும்
துளங்காற்று. அடர் தீ—பரந்துள்ள நெருப்பு.

13. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

இரங்கல்

நிலையாது மிலைபற்றோ பேதுமிலை
நின்பாலே தவளம் கண்டேன்
உலையாத செக்கரிடை வண்டுகையை
மொத்ததுமிக வுலையே கொள்வாய்
அலையாரும் கடல்போலே கண்ணீர்க்
எருவுதியால் தளவே! என்போற்
கலையாயர் கண்ணபுரத் தார்பாலே
கருத்தடாக் காழற் தாயோ?

வண்டு செய்ய வேண்டியது : என் மனதிலையை
அவனிடம் கூறி, அவனது எண்ணத்தை அறித்து கொண்டு,
என்னிடம் அதனைக் கூறுவாய்.

13. தூது சென்ற வண்டு மிண்டதில்கலை. அருகிலே
தன்னைப்போல் நிலையில்லாமல், துவளும் முக்கைக் கொடி
வைக் கண்ட தலைவி, "நீயும் என்போல் கண்ணனிடம்
காழற்று இய்வன் வருத்துகிறாயோ?" என்கிறாள்.

தலைவி : நிலை இல்லை பற்று இல்லை—பற்றான
தலைவன் வரவில்லை. பிரிவால் உடம்பு வெளுத்துள்ளது.
தவளம் - வெண்மை. வண் திசையை நோக்குகிறாள். அவன்
வரும் திசை, வண் திசை, வண்மை மிக்கது. இந்தத் திசையை
நோக்குகிறாள்.

முக்கைக் கொடி : பற்று [இல்லை—பற்றிப் படர்வதற்குப்
பற்றுக் கொம்பு அருகில் இல்லை. தவளம் கொள்ளும்—மலர்
களால் வெண்மை ஏற்கும். வண்டு திசையை நோக்கும்—மலர்
களில் படியும் வண்டுகளின் திசையை நோக்குகிறது. மெலியும்
கொண்டுள்ளது.

உலையாத—நீங்காத. செக்கர்—சூரியன் மறைவும்போது
காணும் சிவப்பு நிறம். அலை ஆறும்... அருவுதி : கொடி
தேனைப் பெருக்குகிறது. தலைவி கண்ணீர் பெருக்குகிறாள்.
தலைவியின் தேரீர் : கலையவவர்... காழற்றாய்.

கலையாயர்—“கலை இயங்கு மொழியாளர்” (திருமங்கை
மன்னன்).

14. என்சீராசிரிப விருத்தம்

தவம்

உறுதவங்க ளினியேண்டா பெரியீ ரேறு
 பொருதவனை புறுதுணையா வுன்னக் கொள்வீர்
 சருகிவைபுந் தண்காலுந் தவிர்ந்து மேலாந்
 தன்னுளவுந் தண்காலும் நாடி வாழ்வீர்
 சிறுகிழங்கு காய்களிகள் தேடி பென்னும்
 பெருகிழங்கு பெறுங்காயம் பெற்றீர் சேர
 வரைமுுகடும் வார்புனலும் வேண்டா மாலைவர்
 கண்ணபுரம் வளரொளியை வாழ்த்த வாழீர்.

14. துவ்வாறு பெருமான் நமக்கேயாக இருப்ப, கொடிய
 தவங்களால் என்ன பயன்? தவங்களால் சுவர்க்கம் பெற்றாலும்,
 இவற்றின் பயன் அற்பமாய், நிகலயற்றதாய். மீண்டும் பிறவியே
 தேரும். ஆதலால் கண்ணபுரத்தில் ஒளிமயமாய் விளங்கும்
 பெருமானை வாழ்த்த வகுவீர்.

ஏறு [பொருதவனை...கொள்வீர்—நப்பின்னைப் பிராட்டி
 கையப் பெற-நிஷபங்களைக் கொன்ற பெருமானைத் துணையாக
 நாடும் தீங்கள்.

வேண்டாதன : உறுதவங்கள் : உண்பன சருகு இவை—
 உலர்ந்த இவைகள். தண்கால்—சூலிர்ந்த காற்று இவை உட்
 கொள்ள. இத் தவத்தில் சிறு கிழங்கு, காய், களி இவற்றைத்
 தேடி தீங்கள் பெற்றது: பெருகிழங்கு பெறும் காயம்—பிறவி
 களால் எப்போதும் மூப்பே வாய்த்ததாகப் பெறுகின்ற காயம்
 (உடல்). பெருகிழங்குக்காகச் சிறுகிழங்கு நாடுவதே! கிழங்கு—
 மூப்பு.

மேலும் தவஞ்செய்வதற்காக, வரை முுகடும் வார்புனலும்
 வேண்டா. வரை—மலை, முுகடு—உச்சி. வார்புனல்—வாறு.

நீர் செய்ய ஏற்றது : தண் துளவும், தண்காலும் நாடுவீர்.
 னண்கால் : ஒரு திருப்பதி. வரை முுகடு வேண்டா; கண்ணபுரத்
 தப் பொன்மலை போல் தின்றானை நாடுவீர்.

15. கட்டளைக் கவித்துறை

வாராய் மடதெஞ்சே! வாழ்த்தப் பரமன் மலரடியே
காரார் சூழலான் கமலை வணைந்து கனிக்ஞயிவன்
சீரார் கருடன் சிறகின் நிறுவின்நிச் சேனைவர்கோன்
ஏரார் பிரம்பதன் கீழ் மறிவா விவற்கிடமே.

இறைவனது திருவருளை நாடிச் சிவநீர் நிலைகளிலும்
மலைபுச்சியிலும் தோய்த்து தவஞ்செய்வார். இறைவனோ
நம்மைப் பெறுவதற்குத் திருப்பாத் கடலிலும் திருவேங்கட
மலைவிலும் உறைந்து தவஞ் செய்கிறான். “வெள்ளத்தி லுள்ளா
னும் வேங்கடத்து மேபாளும், உள்ளத்தி லுள்ளாளென் றோர்.”
இவனே கண்ணபுரத்தில் வளரும் ஒளி.

15. இப்பெருமானைப் பெறுவதற்கு உபாயம்: இவனை
வாழ்த்துவது. இவனது பெருமை: இவன் பிராட்டியை
அனைத்து, மகிழும் உள்ளம் வாழ்த்தவன். கருடனது சிறகின்
கீழும், சேனாபதியின் பொற்பிரம்பின் கீழும் இவன்
திருப்பது. சீரார் கருடன்—வேதமயனாய்ப் பொன்னின் நிறம்
வாழ்த்தவனாகையால்: ஏர்—எழுச்சி, சிறப்பு. பிரம்பு அகன்
கீழ்: திருவாகம் அனைத்தும் சேனாபதிபான விஷவக்
சேதனாச் சேர்த்தது. பெருமான் இளவரகபோல் விளங்கு
கிறான். வானின வரக வைகுந்தக் குட்டன் (பெரியாழ்வார்).
பிரம்பு: திருவாகத்திற்கு அநிகுதி.

சீரார் கருடன்...நிழல்: தனது அடியார்களை விரும்பப்படி
தடந்து கொள்வன் இறைவன். “ஒடும் புள்ளேதி” (நம்மாழ்வார்).
புள் ஏத் ஒடும்: இறைவனைச் சுமந்து கவிப்பது கருடனுக்கு
விருப்பமெனில் இவன் இவனது முதுகிற் படித்து சஞ்சரிப்பான்.

யசோதைப் பிராட்டிக்கு இன்பம் அளிப்பதற்காக இவன்
இவனது மடியில் வளர்த்தான் என்பார்.

என்னே இறைவனது நீர்மை! அடியார்களைக் கனிக்கச்
செய்து இவன் கவிப்பான்.

16. இருங்கற்பு நேசிகை வெண்பூ

தாது

வாயும் புகர்கொண்டு மின்னும் வணமுதிலே!
மாயன் கணபுர மாநகரே—போயவன்பால்
தூது பகர்வாயே: “சோரும் வளிகதவிவன்
ஏது புகலிவட்கே?” என்று.

17. என்சீராசிரிய விருத்தம்

இரங்கல்

என்று வருமோ சொல்லாய் தோழி!
இனியன் கண்ண புரத்தோ வீசன்
நின்று கிளருங் காமப் படுதீ
நெய்பெய் பறவாய் நெஞ்சை யகைக்கும்
தென்றல் தழுவே, அமுதக் கிரணன்
தீயிற் கொடியன் பெண்கலிற் புணரு
மன்றிற் குரலுங் களவே, மாரன்
அனகையங் கணையே சொரிவா னேல்லே!

16. தலைவனது வரவு தாமதிப்பதால் தலைவி மேகத்தைத் தூதாக அனுப்புகிறாள். வளிகத இவன்—இப்பெண். சோரும்—செய்வதறியாமல் வாடுகிறான். மின்னும் வணமுதில்கான்: மின்னவோடு மேகத்தைக் காணும் போது, பிரட்டியோடு பெருமாளின் சேர்த்தியை நினைப்பது இயல்பு.

17. தலைவி தோழியிடம் தனது நிகலையைக் கூறுகிறாள். இயம்புகைவ—சொல்லுவாய். துன்பம் வினைப்பன: காமத்தீ, தென்றல், திலா, அன்றிவின் குரல். படுதீ—கொடுமைமாரன். தீ. நெஞ்சை அகைக்கும் உடலிலே யன்றி உள்ளும் புதுத்து வாட்டும். அமுதக் கிரணன்—சத்திரன், பாவரும் விரும்புமாறு கிரணங்கள் வாய்ந்த சத்திரனும். பெண்கலிற்—பணையில். புணரும்: ஆணும் பெண்ணும் கூடும்போது கலிப்பீடில் கூவும் குரலும் என்னைத் துன்புறுத்தும். கனல்—நெருப்பு. நித் துன்பங்கள் வினைகிப்பவன் புமாரன், காமன்; உடலில்வாத ஒருவன் செய்யும் கொடுமைதானென்? அனல் ஐங்கணைகள்—அனல் போல் எரிக்கும் ஐத்து மலர்க்கணைகள். “கொன்னலிலும் பூங்கணைகள்” என்பது ஒப்புநோக்கு.

18. எண்சீராசிரிய விருத்தம்

நாயிரங்கம்

எவ்விடையோ தினங்காவிற் றுரவை கோத்தீர்
என்னினமா னுளங்காய வரவை நீத்தீர்;
வல்லவர்தம் மஞ்சனிக் கேழ் விடையை விட்டீர்
வல்லியின் நெஞ்சழிய நடைவை விட்டீர்;
மெல்லியடைபான் சதைக்கே விவங்கை வைத்தீர்;
மெல்லியவிக் கோதைமிக் கவங்க வைத்தீர்;
வவ்விடையோ விடரொழித்த மிடலே நேநீர்
வனமுதலையா விவன்பிழைக்கக் கடிதே வாரீர்.

19. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

தலத்தின் மேன்மை

கடியாரும் காவோங்க நடுவோங்குஞ் சர்க்கண்ண
புரமாகும் காவ்வாசி நிலனோடு
புடைபாடி மாநோடுதடமோடு மகையோடு
பொன்னோங்கு முறைவோடு பொலனோங்கப்

18. தலையிலின் நிலையைக் கண்டு, தாய் பெருமானிடம் கூறுவது: பெண்பாலருக்கு அருள் செய்யும் நீ என் பெண்ணிடம் வேற்றுமை கொள்வது விடப்பே.

எல்—இரவு. என் இளமான்—என்னுடைய அழகிய பெண்-
வரவை நீத்தீர்—வரவில்லை. வல்லவர்—இடைவர். மஞ்சனி—
பெண்; தப்பின்களப் பிராட்டி. விடை—நிஷபங்கன். விட்டீர்—
கொன்றீர். வல்லி இவன்—இந்தப் பெண். நடைவை விட்டீர்—
நாடி இய்து வரவில்லை. விக் அம் கை வைத்தீர்—இவளை மீட்க-
அழகிய கையில் விக் ஏற்றிப் போர்செய்தீர். என் கோதை மிக்
(மிக) கவங்க வைத்தீர்—இவன் மிகவும் கவங்குபடியும் இவனைத்-
தனியாக வைத்தீர். வவ் விடையோன்—நிஷபத்தை வாகனமாக-
வுடைய பரமசிவன். இட்டீர்—சூன்பம்; கைவிற் கபாலம் கொண்ட
தாய். ஏநே! நீர். ஏது—ஆண் சிங்கம். கடிது—கிணற்று.

19. தாய் இரங்குவதைக் கேட்ட பெருமான், இவளது
அவமரப்பு நீங்குவதற்காகச் செய்தது: அருள் புரிவதே
இயல்பாகவுடைய தான், திருக்கண்ணபுரத்தில் இதற்காகவே
உதவையைக் காட்டினான். கண்ணபுரம் ஆனும்... சீர் ஏது புரம்
என்று இயைக்க.

கடி—பரிமளம், கா—சோலை. ஏழு புண்ணியங்கள். கான்
(கருஷ்ணாரண்யம்), வாசி (கீழ்க் கடல்), நிலம்—(கருஷ்ண-
ஜெதிரம்).

படியோது மாதன்ற னயிற்றோய்து பரவோடு
 பரகால னமுதோடு குயிலீந்த
 தொடைபூது தேனோடு தொண்டர்த மமுதுது
 குதிகுடுஞ் சீரோது புரமாமே.

20. கௌகை வெண்பா

தாது

ஆமோ மதுகரமே! ஆயித் தினிதிருத்தாய்
 சாமம் நெடிதோய்தும் செனீச்சர்-வாம
 மணியி னுருவென் மனமுருக்கும் தீயாம்
 பணியா யினித்தரியா னென்று.

ஆறு (காவிரி), தடம் (புஷ்கரிணி), மலை (கருடபர்வதம்),
 விமானம் (உத்பவாவதகம்); உதறவு. பொலன்—அழகு.
 பொலன் ஒங்க—இவற்றாலே அழகு மிக்குள்ளது. இது வரையில்
 தவத்தின் வளம்.

இனி ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்களால் பெருமை. படி
 ஒது—பூமியிலுள்ளவர்கள் பாராட்டுகின்ற. படி—தரம். படி ஒது—
 வாவரும் தரத்தைப் பாராட்டுகின்ற (பாடல்களின்). அமித்து—
 அமுது. பரகாலன் அமுது—திருமங்கையாழ்வாரின் பாகரங்கள்,
 அமுதம் போல் இனிப்பன. “இன்பப் பாடல்”. குயில்—
 ஆண்டாள். தொடை ஊது தேன்—பாகரங்களின் தொடையலில்
 ஊதுகின்ற தேன் (சுவை); தொண்டர்... குதி—அடியார் ஒதும்
 குதி, அமுதம் போல்வது. கைவவவவர் என்று பாராட்டப்
 பெறும் தொண்டர்.

20. பெருமானை நிகைத்துத் தலைவி நெஞ்சுருகும்
 நிகை : இதைத் தலைவனிடம் கூறுமாறு ஒரு வண்டைத் தூது
 விடுகிறாள், இவள்.

மதுகரம் வண்டு. ஆமோ!—இது உனக்குத் தகுமோ?
 ஆயித்து - மதுவைப் பருகி ஆரவாரஞ் செய்து. என் நிகையைக்
 கண்ணாற் கண்டும், நீ இவ்வாறு செய்வதோ? மதுகரம்: மது
 எப்போதும் வாயில் நிகைத்திருப்பதாற் கனிப்பு. சாமம் நெடிது
 ஒங்கும்—ஒவ்வொரு சாமப் போதும் ஊழியினும் மிக்கு வளரும்.
 வாம மணியின் உரு—அழகிய மணி போன்ற அவனது உருவம்.
 தீ—இத்தீ மனத்தையும் உருக்கும். மனத்தைக் கவிக்கச்
 செய்யும் இவ்வுரு, மனத்தை உருக்குவதே! பணியாய்—
 அவனிடம் கூறுவாய்.

21. கட்டளைக் கவித்துறை

தரியா நிலையில் தருணி யழைக்கத் தவறியதைத் தாந்
பெரிதே வெருவத் துகிலே பெருக்கிற்றுள் பேரதுவே
அரியா பரிசீலித்த கண்ணு புரத்தா வகன்மணிபே!
உரியே னுனுக்கே லடியே னடைந்தே னுனதருளே.

22. கவித்தாழிசை

அம்மானை

ஏனத் திருவுருவ னெம்பெருமான் செளரீசன்
கூனற் பிறைமருப்பிற் கொம்புயர்த்தா னம்மானை
கூனற் பிறைமருப்பிற் கொம்புயர்த்தா னாமாகில்
தானற்கொம் பொன்னுரத்துத் தாங்கியதே னம்மானை?
ஆனற்கொம் பிடைமுகைத் தாடினன்கா னம்மானை

21. திருநாமத்தின் பெருமை: இது திரௌபதியை
காந்தது. தருணி - பெண்; திரௌபதி. வெருவ - அஞ்சுமாறு
துகில் - உடை. அரி - சிங்கம், பகைவன். அகன்மணி - உயர்ந்
மணி, முத்து.

திருநாமத்தின் சீர்மை உணர்ந்து நான் செய்வது
உரியேன்... உறுதுணையா அடியேன் உனக்கே உரியேன்
உனது அருளே உறுதுணையா அடைந்தேன். திருமந்தரத்தில்
அடியேன்: மகாரம், உனக்கே உரியேன்: உகாரம்; நம
என்பதன் கருத்து.

22. திருநாமம் செய்யும் வகையால் விருப்பம் ஒரு புடை
விருப்பம், இவனைப் பற்றி அறிவது: இவன் பெண் என்றால்
பித்துடைவான். ஏனமால் முயிப் பிராட்டியை அணைத்தான்
பெரிய பிராட்டியையும் நய்பின்னைப் பிராட்டியையும்
அணைத்தான்.

அம்மானை ஆடும் பெண்களுள் ஒருத்தி வராகாவதாரத்தைப்
பாடும்போது. ஒருத்தி - விளவுவதும், வேறொருத்தி உத்தரப்
கூறுவதும்.

ஏனத்திருவுருவன் : "கோவ்வராக மொன்றாய்." கூன் நல்
பிறை மருப்பில் - வளைத்து, பிறைபோல் அழகுடைய வெணுத்த
த்தத்தத்தில். கொம்பு - கொம்புபோல் இடைவாய்ந்த முயிப்
பிராட்டி. உயர்த்தான் - ஏற்று அணைத்தான்.

இரண்டாவது பெண் : இவன் வேறொரு கொம்பை மார்கில்
ஏற்றினேன்? நல் கொம்பு ஒன்று, நன் உரத்துத் தாங்கியது

22. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம்

மானதன் செளரி வதியுநற் புரமே
 வான்தணிப் பதியினும் வரமே;
 வரிசிலை வளைத்து மாய்த்தது மானே,
 வளத்தனில் மேய்த்தது மானே;
 வானது பொழிய உயர்த்தது கிரியே,
 வலத்தனி ஐயர்த்ததி கிரியே;
 மடுத்தது வாயில் முன்னனைநல் வளையே,
 வேட்டதும் பின்னைநல் வளையே;

ஏன்?—பெரிய பிராட்டியாகாத தன் மார்பில் அனைத்தது ஏன்?

இதற்கு விடை : நீ அநியாயோ இவன் பய! பெண் என்றால் இவனுக்குக் கூத்தன்களோ இவன்பு!

ஆள் நல் கொம்பிடை முன் கூத்து ஆடினான்—கொழுத்த ஏழு ரிஷபங்களிடையே முன்பு கூத்தாடினான், நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுதற்கு. பின்னும் நல்கைவர் முன் ஞானைக் கூத்தாடினான். ஆதலால் பெண்பாலரை தினைக்கும் போதெல்லாம் கூத்து, கொம்பு—மரக்கிளை; அடியார்க்கு இவன் காட்டும் பிரேமத்தால், பற்றுக் கொம்பாவான். மருப்பிலே கொம்பு உயர்த்து, “அஹம் கம்மர்பி மத்பக்தம்” என்று சரமச்சேகரத்தை ஒதினான் என்பது குறிப்பு.

23. இவன் பல பிறவிகள் பிறந்து, பெருமை கொண்ட வகை. மானதன்—பெருமை வாய்ந்தவன் : “பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்.” வதியும்—உறைவின்ற. வான் தணிப் பதி—ஸ்ரீ வைகுண்டம். வரம் - சிறத்தது.

வரிசிலை வளைத்து மாய்த்தது மான் : மாரீசனாகிய பொய் மானை, வளம் தனில் மேய்த்ததும் ஆள் : பகைகள்.

வான் அது பொழிய—கல் மழை பெய்ய. உயர்த்தது கிரியே—ஏந்தியது கோவர்த்தன மலை. கிரி—மலை. வலம் தனில்—வலக்கரத்தில். உயர்த்த—உயர்த்தது. திரிபிரி—சக்கரம்.

முன்னை வாயில் மடுத்தது நல் வளை—முன்பு பாரதப் போரில் வாயில் வைத்து ஊதியது சங்கு; வளை—சங்கு. அன்றி குக்குமணிப் பிராட்டிக்குத் தனது வகைவைத் தெரிவிக்க ஊதியது சங்கு. வேட்டது விரும்பியது. பின்னை நல்வளை—நல் வளை பின்னை; சிறந்த வளைகள் அணிந்த நப்பின்னைப் பிராட்டி.

மீனது மாய லுர்த்தது புள்ளே,
 தமரது சார்த்ததன் புள்ளே;
 ஒலித்தது வேயிருல் குழலினை முன்னம்,
 விரயிருல் குழலினர் துன்ன;
 மானமர் தோக்கி யழுதூர்த் தோய
 மலைத்தது மதுவேழத் தோயம்;
 வளர்த்தது மாநன் வண்டமிழ் வளமே,
 வளர்த்ததுக் கொண்டனல் வளமே.

24. கட்டளைக் கலித்துறை

நல்லா ளிடைச்சி மடியும் நயப்புல்லும் நஞ்சரவும்
 கல்வோவ மேலா லிவைவுக் கருதினை கண்வளரப்
 பொல்வா லினையேன் வினைபோகப் புத்தி புஞ்சுத்தனையால்
 மல்வாற் புயத்தாப்! கணபுரம் வந்துறை மாமுகிலே!

மீன்—மூகலை. மீன் என்றது, பெருமானது புயவளிக்குமுன்
 முதலையின் சிறுமை தோன்ற. மீன் மாய, ஊர்த்தது புள்
 (கருடன்). தமரது அன்பு உள்ளே சார்த்தது—அடியர்களது
 அன்பு சேர்வது இவனது உள்ளத்தில்; இந்த அன்பால் இவனது
 உள்ளம் களிக்கும்.

ஒலித்தது...துன்ன—பரிமளம் மிக்க கூந்தல் வாய்ந்த
 பெண்கள் அடர்த்து கூடுவதற்காக. இவன் ஒலித்தது வேய்
 திருல் குழல்- சிறப்புடைய புல்லாங்குழல். விரை திருல்
 குழலினர்—பரிமளம் மிக்க நீண்ட குழல் வாய்ந்த நங்கைவர்.

மானமர்...தோயம்—பிராட்டியை மாற்றில் ஏற்பதற்காகக்
 கடைத்தது திருப்பாற்கடல். மான் அமர் தோக்கி அழுது—மான்
 போல் தோக்குடையவனாய்ப் பெறற்கரிய அமுதம் போன்ற
 பிராட்டி. தோய—உறைபுமாத். தோயம்—நீர் (பாற்கடல்.)

வளர்த்தது...வளமே—பெருமான் முன்னுருச் சொல்வ
 நம்மாழ்வார் பின்னுருவாகத் திருவாய்மொழியை ஒதி
 வெளியிட்டார். கொண்டல் நல் வளம்—யாவருக்கும் நன்மை
 அளிக்கும் தீவ்யப்ரபத்தம்.

24. வேண்டுமோர் வேண்டுவன பெறுதற்காகவே
 இப்பெருமான் திருக்கண்ணபுரத்தில் உறைக்கின்றான். என்
 நெஞ்சிலும் புருந்து என் தீவினையைப் பேர்க்குவான், இவன்
 நல்லாள் இடைச்சி—பசோதை:

25. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம்

மறம்

மாலி வேறி வந்த தூத!

மறவர் மானை மாதில

மன்ன னேற்க வேண்டி தின்னை

ஏவ நீயும் வந்தனை;

பாவை நாடி வந்த வுன்க

ரம்பி டத்த சீமுகம்

பாறு கொள்ள வல்ல தென்று

காண நீயும் வல்லைவே!

கோவி னானை பென்று சொல்ல

வல்லை பென்னிற் கூறுவன்

கூறு கொண்ட பின்னை விஞ்சிக்

குலைத்த முண்டல் கூறவோ?

தயர்புல்—தூயதான தர்ப்பைப் புல்; இவனது திருமேனியல் நயம் பெற்ற புல். நஞ்சரவு—திருவானந்தாழ்வான். கல்லோவம்—அலை. ஆல்—ஆலையை; பிரளய காலத்தில் இதன்மேன் துவின்றான். புந்தி—மனம் முகிலே—மேகம்போல் தரம் பாராது அருள்செய்யும் பெருமானே!

25. இறைவனிடத்து பக்தி கொண்ட நங்கை ஒருத்தியை மணம்பேச அரசன் தனது தூதனை அனுப்ப, அவளது தந்தை தூதனைக் கடித்து கூறியது.

மாலிக்...தூத! அரசனது தூதனாக வந்ததால் இறு மாப்புடைமவனே! மறவர் மான்—மறவர்தம் பெண். நீயும்—அரசனே யின்றி நீயும் அறிவு கெட்டாய். பாவை—என் பெண்! பாவைபோல் அழகுள்ளவள். நீ கொண்டு வந்தது சீமுகம் (ஸ்ரீ முகம்) அன்று; சீமுகம். உடலிலிருந்து நீக்கப் பெற்றதால் சீம் அடர்ந்த தலை. சீமுகம் (ஸ்ரீமுகம்) ஒலை, கடிதம்; மன்னன் அனுப்பியதால் மேன்மை குறித்து.

இத்தச் சீமுகத்தின் நிலை: நான் கொள்ளவன்று. பாறு கொள்வது: பாறு—கழுநு.

இது அரசனது ஆணை என்பாய். நான் கூறும் மறுப்பைக் கேட்பாய். சீமுகம் (உடலிலிருந்து பிரித்தது) கூறவல்லதோ? குலைத்த—உடலிலிருந்து பிரித்த. கூறுமோ?—அது வெறுத்தகரையிலன்றோ கிடப்பது! பேசவல்லதோ?

விவி வாத காதல் கொன்று
மெய்கள் மயங்க மெய்யிதே
வெய்ய வானுந் தன்நு மேந்து
செளரி மன்னன் தானியே

26. பதினான்று சீராசிரிய விழுத்தம்

மற்றம்

தானினை நீட்டிச் சகடிநக் காய்த்த
தனிப்பெரு நாயகன் செய்வித்
தானினை நாடும் மறவர்தஞ் செய்வி
யிவளென வேர்த்திகை வந்தோர்.
வானினை பேந்தி மணந்தனைப் பேச
வந்தவ குறுபிண மாகி
வாயது வேய நின்று கேட்டி
புனைகருட் டோகையை மன்னன்

எங்கள் பெண் காதல் செய்வது செளரிப் பெருமானை.

26. தந்தையின் சொல்வாத சினம் கொண்டு, தூதன் தனது வான நோக்க, தந்தை மீண்டும் கடிந்து கூறிபது.

இவள் எங்கள் பெண் என்பது நீ உணரவில்லை. நாய்கள் பெருமானிடத்தே பந்துடைபோம். நீ தானினை...காய்த்த—சின்னஞ் சிறு மகமாய்ச் சகடாகரணத்த தனது தானாயே மாய்த்த. பால் வரவு தாழ்த்ததால் சினங்கொள்வரன்போல் கண்ணன் தனது தானை நீட்டிச் சகட வடியில் வந்த அசுரன் மாய்த்தான்; சகடத்தின் ஆய்கள் சிறந்ததன. மறவர் தம் செய்வி—மறவர்களாகிய எங்களுக்கு இவள் செய்வம்.

உன்னைப் போலே வானை ஏந்தி வந்தவர்களது கதி நீ உணராய்போலும்! அவர்கள் உறு பிணம் ஆகி நின்றனர். எங்கள் முன் அவர்கள் பேசவும் இயலவில்லை.

வாய் அது ஓய—பேச இயலாமல். கேட்டி—கேட்பாய். நீ செய்யத் தக்கது: அரசனது ஓகையை அவனிடத்தே சேர்ப்பாய். அவனது ஆகையை அறிவிக்கும் ஓகை இங்குப் பயன்பெறாது. ஓகை—ஆகை எழுதிய பனை ஓகை. இது புனை கருட்டு ஓகை—புனைந்து கருட்டப் பெற்ற ஓகை. புனை கருட்டு—போய் சதியாவோசனை.

நீளிகை காதிற் தினித்திடு நீயே
 இளம்பிடி வேண்டுதி யாகில்
 நீயடை காளை காரிகை வேண்டித்
 பாவலர் தம்முழி பேற்பாய்
 மீனாதி யாகி வணங்கெனக் கூறித்
 கொலையினை யானைர மேவாய்
 மீண்டினிப் பாவை வேண்டுதி யென்னிக்
 மரத்திலும் மண்ணிலும் காளை.

27. கட்டளைக் கலிப்பா

மடக்கு

மண்ணில் தோய்ந்தது பன்னக மலையே
 மாந்த தூங்கரும் பன்னக மலையே,
 தண்ணி புறவது மத்தி கிரியே
 நாடி யுயர்ப்பது மத்தி கிரியே,

நீர் இணை காதிற் தினித்திடு—பன்ன ஒலைச் சுருள் காதுக்கு
 ஏற்றது; நீர் காது; மன்னன் நெடுஞ்செழியனோ? ஏழை
 மாந்த ஒலைச் சுருளைக் காதிற் அணிவர்.

தூதன் நாடி வந்து, இளம் பிடி வேண்டும் என்றான். இளம்
 பெண் என்றான். இளம் பிடி—இளமை வாய்ந்த பெண்
 யானை; இது காட்டிலே காண்பதாம். ஆதலால் நீ கான் அடை
 காரிகை (அழகிய பெண்) வேண்டும் என்றான் தூதன்.
 காரிகை பாப்பருங்கலக் காரிகை—இது புலவரிடம் பெறலாம்.

அணங்கு (அழகிய பெண்) என்றான் தூதன். அணங்கு
 கொலை; இது செய்வது கொலையிணையானர்.

பாவை வேண்டும் எனிக், மரத்திலும் மண்ணிலும் பாவை
 பெறலாம். பாவை—பதுமை, அழகிய உருவம்.

27. நம்மைக் காப்பதற்கெனவே பெருமான் பல திவ்ய
 தேசங்களில் உடைக்கின்றான். இவனைக் திருக்கண்ணபுரத்தில்
 நாடி நாம் உய்யவாகும்.

பன்னக மலை; பன்னகம்—பாம்பு; ஆதலால் சேஷசைலம்,
 திருவேங்கட மலை. இவன் மாந்தது—அனுபவிப்பது.
 சுரும்பு அன்ன கமலை (வக்யம்.)

வண்ணிற் பெற்றதும் மாறனற் பாவையே ;
 மார்வி லுற்றதும் பாறனற் பாவையே,
 கண்ண புரத்தவ னூர்திபொன் னாகனே
 களித்து நறவதும் பைகொ ணாகமே.

28. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

நாகமது நீத்துமுன மோங்குமவை யாழிவிட
 நாகமது நாடியுறை நம்பிகேள்
 நாகமது பேர்த்துமறை காத்துவிர வேதமய
 னாகமது சார்த்துமவர் கைக்கொண்ட

பின்னும் உறையுத் தலம் : அத்திகரி (காலூசியில்). நாடி உயர்ப்பதும்—உயிர்களைக் காப்பதற்காக விரும்பித் திருக்கையில் ஏற்பது. அ திகரி—அவ்வாறு சிறத்த திருச்சக்கரம்; “பெருவரை முன் போர்தொகைத்த பொன்னாழி.”

அனுபவிப்பது : பன்மயமான திருவாய்மொழி : மாறன் நற்பா—நம்மாழ்வார் அருளியதாய், வேதப்பொருள் அடர்ந்த திருவாய்மொழிப்பா. மார்வில் உற்றது : பிரிபாமல் உறையது. பாக் தன் நல்பாவை : திருபாற்கடலினின்றும் வெளிவந்த பெரிய பிராட்டியார், பாவையோன்று அழகியவள். நல்பாவை : உயிர்களுக்குப் புருஷகாரமாக இருப்பவள்.

இவனது ஊர்தி கருடன்; இவன் பன்னிகொள்ளும் அனை ஆதிசேஷன். பொன் ஆகன் பொன்மயமான திருமேனியுடைய கருடன். பைகொன் நாகம்—படங்கள் வாய்ந்த ஆதிசேஷன் பைகொணாகம்—பை கொன் நாகம்.

28. பெருமானைப் பார்த்து, “நீ செவ்வன யாவும் உள்ளத் திந்து இனிப்பன” என்பது. “ஏஷ நாராயணக் சரீமாந் ஷ்ரீராரணய - நிகேதந:நாக பர்வயக முதிஸ்குஞ்ஞய ஹஸ்யாகதோ மதுராய புரீம்” என்றவாறு ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து திருப்பாற்கடலில் தோய்த்து, இங்கு வந்தவன் இறைவன்.

நாகம்—ஸ்ரீவைகுண்டம், ஒங்கும் அவை ஆழி—திருப்பாற்கடல். இதில் நாகம் அது நாடி; நாகம்—ஆதிசேஷன். அதில் அறிதுயில் கொண்டாய்.

நாகமது காத்துமடு நாடிநலி கைத்தையை
 நாகமது கைத்தையை தொண்டழையில்
 நாகமது பூத்தமலர் தூவுதனி பன்பேழை
 நாகமது ஐள்ளமுதப் போந்தேனே.

29. திருவிசிற்ப கோரிசு வெண்பா

போந்தேன் புவிசிற்ப கணபுரப் போதகமே!
 காபந்தேன் கொடுநரகிற் கன்னமினி—மாயந்தொழிப
 மெய்வாய்கண் மூக்கு செவியாநான் மெம்படவே
 உய்வாய செய்வா யுகந்து.

30. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

உகந்தடையின் செளரிசு சொண்கமலக்
 கழலினையே புத்தம் வாழ்வித்

நீ செய்தது : நாகம் அது பேர்த்து : கோவர்த்தன மகையை
 ஏந்தி. நாகம்—மலை. மலை காத்து—மலையால் துன்பமுறாமல்
 உயிர்களைக் காத்து.

விரை வேதமயன் ஆகம் அது சார்த்து—வினையும் இயக்
 புடைபவனாய், வேத மயனான கருடன்மேல் தோய்த்து. நாகம்
 அது காத்து; நாகம்—பாளை. கஜேந்திரனைக் காத்து.

மேலுஞ் செய்தது : மடு நாடி—காசியன் வாழ்ந்த மடுவிற்ப
 சென்று. நலி கைத்தையை நாகம் கைத்த—துன்பமே செய்து வந்த
 காசியனது கொழுப்பை அடக்கிய. கைத்த—கைவச் செய்து,
 உளது ஒன் கழலில்—நாகம் அது பூத்த மலர் தூவு(ம்)—
 புன்னை மலர்களைத் தூவுகின்ற; உபலக்ஷணம், பொது
 வாக மலர்களைத் தூவும். முன்—முதலில். தூவு தனி
 அன்பே ஆகம் அதன் உள்ளம் உற—என் நெஞ்சில் உள்ளம்
 கவிக்க. நெஞ்சம் கவிப்பதற்காக ஓர் உள்ளம் கொண்டது
 போலும்! நெஞ்சுக்கும் நெஞ்சு!

29. என்னைக் காக்க நீ வந்தாய். எனது ஐம்பொறிகள்
 நல்வழிச் செல்லுமாறு நீயே அருள் செய்வவேண்டும். போதகம்—
 பாளை. "குணபரஸ மத்பாளை" என்பர் திருமல்கை வாழ்வார்
 கொடு நரகில் காபந்தேன்; இனி கள்ளம் மாய்த்து ஒழிப—உய்வு
 ஆவ செய்வாய்—உய்வதற்காவன செய்வாய். கொடு நரகு—உலக
 வாழ்க்கை.

30. பெருமானது திருவடிகளை இப்போதே பந்தித்
 திருநாமங்கள் ஆவிர்த்தையும் ஒதவேண்டும்.

புருத்தடைபுயல் காய்கூற்றத் தனுபோடு
 புன்பாசஞ் சரமும் கொண்டு
 மிகுத்தடைபா மையோடு பித்தமுடன்
 மிடல்வாதம் நவியா வண்ணம்
 திகத்துடைத்து மேவணிக்கு மெம்மான்நன்
 திருநாமல் கூறு மின்றே.

31. கட்டளைக் கலிப்பா

இன்று சென்றடை போமவன் சேர்புரம்
 ஈடிய செவடி மேற்சிரத் தாழ்த்துவம்
 ஒன்றி நங்கரஞ் சென்னியிற் கூப்புவம்
 ஓவா தேவவன் பேர்களை யோதவம்

உம்மம் வாழ்வில் காய் கூற்றம் வந்து அடையும்—நீங்கள்
 களித்து வாழும்போதேகொடிய பயன் வந்து சேர்வன். “சென்றன
 சென்றன வாழ்நான், செருக்குடன்—வந்தது வந்தது கூற்று”
 (நாவடி). காய் கூற்றம்—பாவங்கள் ஒன்றையும் விடாமற்
 குறித்துக் கொண்டு சீறி வரும் பயன்.

இவன் ஏற்று வருவன் : தனு—நீர், பாசம்—பாசக் கயிறு;
 சரம்—அம்பு.

நாம் துன்புறும் வகை : தனு ஒடு புன்பாசம், சரம்
 கொண்டு, ஐ. பித்தம், வாதம் நவியன. தனு—உடல். தனு ஒடு—
 உடலில் பரவியுள்ள. உடலால் பெறும் பாசம்—உடை வாழ்க்கை
 யில் ஆதரம். சரம்—மூச்சு. இவற்றோடு மிகும் தடை ஆம்—
 மூச்சுக்குத் தடைபாண. ஐ—கடம். உயிர் நீங்கும் போது
 இறைவனை நினைப்பதற்கு இவை பெரிய தடைபாண.

பெருமான் செய்வது : அஃதும் ஸ்மராயி மத்பக்தம் (என்.
 பக்தனை நான் நினைக்கிறேன்) என்பது. இகம் துடைத்து—
 இம்மையப் பிறவிவை மாய்த்து. மேல் அளிக்கும்—மேலுலகம்
 தருவான்; “மரணமரணாக வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்”
 (நம்மாழ்வார்). திகத்து உடைத்து என்றும் பிரிக்கலாம்;
 எதிர்த்துத் தகர்த்து.

31. நமது தீவினை நீங்க நாம் செய்வது : அவன் சேர்புரம்
 சென்று அடையோம்; அவன் செவடிமேல் சிரம் தாழ்த்துவோம்;
 “பாத(ம்) நாளும் பணியத் தணியும் பிணி”. ஒன்றி ஊக்கி
 மிகுத்து. கரம் சென்னியில் கூப்புலோம்; அவன் பேர்களை
 ஒதுவோம்.

என்று மேலவர் சீரடி மேத்துந
 சீட்ட மேயிக நாடுவம் மேலவர்
 ஒன்று சீரினை போதுவம் பாரினி
 வொன்று மோயினித் தீவினைத் தூறதே?

32. கட்டளைக் கவித்துறை

தீவினை முன்ன மயின்றனை, செவ்வீத் திருவதரம்
 பேயி னுரத்தற நஞ்சு கவைத்தனை, பெய்வனையால்
 தாயின் முகையொடு மண்ணு முகத்தனை, தாரணியில்
 பாய பரிவிற் கணபுரம் போந்த பரஞ்சுடரே!

33. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்

இரங்கல்

கடரி வங்கு பரிதினை கொடுவி வங்கல் பொருதவன்
 கடரி வங்கு கழலிலே தடவு சித்தை யுழவலோ

என்றுமே அவன்...நாடுவம் --அவனது திருவடிகளை ஏத்தும்
 அடியார்களது கூட்டத்தை எப்போதும் நாடிச் செருவோம்.
 மேலவர் - சிறந்த இவர்களது. ஒன்று சீரினை - இவர்களது
 சிறப்பை. ஒதுவம்; பாரினில் ஒதுவம்—பாரினர் அழியுமாறு.
 தீவினை தூறு—கொடிய வினைவாசிய புதர். ஒன்றுமோ—
 தம்மிடம் பொருந்துமோ? அழியும் என்பது குறிப்பு.

32. கண்ணபிரானாய் அவதரித்து இவன் செய்த மாயங்கள்
 பல. இவற்றால் இவன் கடர்மிக்குத் திருக்கண்ணபுரத்தில்
 விளங்குகிறான்.

தீ - காட்டுத் தீ. பிருத்தாவனத்தில் சிறுவர் மாடு மேய்க்கும்
 போது எழுந்த தீ. அயின்றனை - விழும்வினாய். திருவதரம்—
 வாய். உரம்—மார்பு. உற—பொருத்துமாறு. மண்ணும்
 உகத்தனை: மண்ணை உண்டு உன் தாய்க்கு உன் பெருமை
 கையக் காட்டினாய். 'வைவ மேழல் கண்டான் பிள்ளை வாயுனே.'
 பாய—பரவிய, மிகுந்த. மிகுந்த பரிவு: "மண்ணவர் எவ்வாய்
 வணங்க?"—வணங்கி உய்ய.

33. செனரிப் பெருமாளையே நினைந்துருகுத் தலைவி
 வருத்தும் வகையை விவரிப்பது.

தி. க.—3

கடலெழுந்த வெண்டிசை வணைந்தெழுந்த கொண்டலும்
 கடலெழுந்த திங்களும் கடிய வாவ வெய்யனம்?
 மடலெழுந்த பனையிலே வைகு மன்றில் தொனியுமே
 மடல்விசித்த கேதகை மணங்க வந்த வாதமோ
 அடல் திறந்த வானினும் கொடிது யானும் மீளவோ?
 அண்ணல் அண்ண புரமுறை அண்ணல் நண்ணி வருவரோ?

கடலிலங்கு...உழவவோ? திருக்கவித் சக்கரம் ஏற்றும்
 பெருமானை நினைத்து நான் வருந்தவோ? பரிதி—சக்கரம்.
 பரிதி கை கொடு விவங்கல் பொருதவன்—சக்கரத்தை ஏற்றி
 மலைகளின் சிறகைத் துணித்தவன். இவன் கழலிலே தடவு
 சிந்தை—திருவடிகளையே நினைக்கும் மனம். உபேந்திரனாய்
 அவதரித்துப் பெருமான் மலைகளின் சிறகை அறுத்தான் என்ப.
 விவங்கல்—மலை.

கடலை அணைத்து நீர் முகத்து எழுவின்ற மேகமும்
 சந்திரனும் எனக்குத் துன்பம் விளைவிப்பன. குளிர்ந்த
 நீரினின்றும் எழுந்த இவை எவ்வாறு வெய்கை ஏற்றன? தென்
 திரை—தென்விழ நீரில் அலை. இவை கடிய ஆவ எவ்வனம்?
 கடிய—கடுமைபானவை.

அன்றிலின் இனிய குரலும், தாழையின் மணத்தை முகத்து
 வரும் இளங் காற்றும் வானினும் கொடிய வாயின. மடல்
 எழுந்த—மடல்கள் அடர்ந்த. வைகும—பொருத்தியுள்ள.
 அன்றில்—ஆனும் பெண்ணுமாகிய இணை; கலந்து களிப்பால்
 கூவுவன இவை. கேதகை—நாழை. மணம் கவர்ந்த வாதம்—
 மணமே அடர்ந்த காற்று; இனிமையே நரக்கடியது.

வானினும் கொடிது : வான் உடலிலே பாயும்; இவை
 மனத்துளே பாய்ந்து வருத்துகின்றன. உயிரை வலத்துக்
 கொல்லுகின்றன.

கொடிது யானும் : குற்றியனாகும்.

இவ்வாறு நன்கையே செய்யவல்ல யாவும் என்னை வருந்த,
 நானும் மீளவோ? என துயரைப் போக்க, அண்ணல்...வருவரோ?
 அண்ணல்—பெரிபவர்; இகழ்ச்சிக் குறிப்பினது. வருவரோ—
 என் நிலையை அறிந்து.

34. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம்

வருபுனற் கடலேழும் பொழிலேழும் மலையேழும்
 நீயுன்னு மசன மாகும்
 வாழிடமோ வீயாத கனிமக்கு வானாகும்
 ஆசனமு மரவே யாகும்
 மருவுநன் மங்கையரும் மலர்மகளும் மண்மகளு
 மின்னனைநற் தைய னாரே
 வாகனமோ வேதமயன் புன்னாகும், துலிடிடமோ
 திரைபெறியும் பாலா ராழி
 விரிபுனற் சடையானும் மலர்வந்த மேலவனும்
 வானவர்தல் கோனு மின்றி
 விண்ணுறையும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும்
 தின்பணியே செய்வ ராவர்

35. இப்பெருமான் பரம்பொருளே என்பதை விவரிப்பது. பாவகையாலும் இவன் மேம்பாடுடையவன்.

இவன்—உண்பன் : (பிரளகாலத்தில்) கடல்கள், உலகங்கள், மலைகள். வருபுனல்—அலைத்து வரும் நீர் அடர்ந்த. பொழில்—உலகம். மலை—குல பர்வதங்கள். அசனம்—உணவு.

வாழிடம் : பரமபதம். வீயாத—அழிவில்லாத. வான்—பரமபதம்.

ஆசனம் : அரவு—ஆதிசேஷன்.

இரு மருங்கிலும் இவன் அணைக்கும் மங்கைமார் : மலர் மகள், மண் மகள், இவர்கள் போன்ற மங்கையர். இன்னனை—இவர்கள் போன்ற. நல் தையலார்; தையல்—பெண். இவனது பேரெழிலை அனுபவிப்பவர்.

வாகனம் : கருடன் : புன்—பறவை.

துலிடிடம் : திருப்பாற்கடல். திரை எறியும்—அலைகள் வீசுகின்ற.

இவனுக்குத் தொண்டு செய்வோர். புனல்' விரி சடையான்—கங்காதரன். மேலவன்—பிரமன் : பெருமான் படைத்தவர்களுள் முதல்வன். வானவர் தம் கோன்—இந்திரன். மத்தும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்.

விடுகதி நிகுகடரும் நிற்பனவுத் திரிவனவு
 நிண்ணிய வீவைக் காவ
 விடுபொழிவாய் கண்ணபுரஞ் சேர்த்தாய்தின்
 மேன்மைதனைப்
 புவிமோரு னோர்வாரி யாரே?

35. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்

தலைவி பெருமானது நிருவுருவைத் தீட்ட முயன்றமை

ஆர வன்பின் வயமகி
 வன்பன் மேனி வனசெய்வாய்
 அடங்க வரையத் தூலிகையை
 பேந்தி வெளகிச் சாய்ந்தேனே
 நீரார் கமல மலர்க்கண்ணும்
 நிகரிக் முல்லை நகைதானும்
 துதலும் குழலும் நீள்முடியும்
 நிவவார் குழையு மைம்பகடையும்

வீவைக்காவன : குரிய சந்திரர்; சராசரங்கள். விடுகதிர்—
 கதிர்விளிர்; கிரணங்கள் நிறைந்த. நிகு கடர்—குரியன், சந்திரன்.
 ஓர்வார் யாரே? “தன்னொழி மெய்ம்முன் வகரம் வர திகரத்
 துன்னும்” என்பது விதி.

35. திருமேனியின் கட்டெழுவாகப் பெருமை. “ஸாக்ஷத்
 மத்மத-மத்மத :”; “காமன்டன் தாகை” என்பன குறிப்பு.
 தலைவி, பெருமானின் கட்டழகை ஒவியத்தில் தீட்ட முயன்று,
 வரைய முடியாமல் வெட்கமுற்றது.

அடங்க வரைய—சிறிதேனும் விடாமல், முற்றும் ஒவியத்தில்
 காட்ட, தூலிகை—எழுதுகோல்.

ஒவியத்தில் அமைக்க விரும்பியவை. நீரார்...கண்—ஆழ்ந்த
 நீரிக் மலருந் தாமரை போல, அழகு வாய்ந்த கண்கள். “நீரார்
 கமலம்போல் செங்கண்மால்” (திருமய்கைவாய்மொர்). முல்லை
 நகை—மலரும் முல்லை போன்ற முறுவல். துதல் நெற்றி;
 மேனிடம். குழல்—கறுத்த மயிர்க் கற்றை. நீள் முடி : மேலோங்
 குங் கிரீடம்; உலகோர்க்கும் வானோர்க்கும் நூவனே தலைவன்
 என்று காட்டும் கிரீடம். நிகவு-ஆர் - ஒளி பொருந்திய. குழை—
 மகரக் குழை, குண்டலங்கள்; செய்வததைக் காட்டுவன.
 ஐம்பகை : லாள், தண்டு, சங்கு, சக்கரம், வில்.

காரார் மார்பிற் கவுத்துவமும்
 கலனும் மறையும் பூமகனும்
 கழலும் புனைபும் பூம்பட்டும்
 செவ்வி சுழிப்பத் திகைத்தேனே
 பாரோர் வாழப் பிறந்தாரும்
 புலவா துண்மை பயின்றுந்தம்
 படியி னொளியி னொருகூற்றைப்
 படியக் காட்டுந் தகவினரோ?

36. எண்சீராசிரிய விருத்தம் காணம்

இளவிடைக ளேழுடர்த்த மாலழகர் செனரி
 என்பாலே வரவிகைத்த கார்க்கால மெங்கும்
 களமதீர்ப் புளம்பொங்கிச் சுழித்தோங்கும் காலம்
 களதனமு மழல்பொங்க விழித்தோங்கும் காலம்

கவுத்துவம்—கவுத்துவமணி. கலன்—சூபரணங்கள். மறு—
 ஸ்ரீவத்சம். பூமகன்—பெரிய பிராட்டியார். கழல்—திருவடிகள்.
 செவ்வி சுழிப்ப—அழகு மயமாய் எங்கு மடர்ந்து, பெரு
 வெள்ளம்போல் சுழல்கொள்ள. ஒவ்வொரிடத்தும் ஒவ்வொரு
 வண்ணமுமாக வெள்ளமிட.

என்னாக இயலவில்லை என்பது வியப்பன்று. வாலநிவனான
 இறைவனும் இது செய்யக் கூடுமோ? பாரோர்...பிறந்தானும்
 இதுபோல் மேலும் அவதாரங்கள் பல செய்து, திக்கலையைப்
 பலவகையால் பயின்றாலும். படி—திருமேனி; அழகின் வனம்.
 படியக் காட்ட—உள்ளவாறு காட்ட. சாந்தீபினிபினிடம் இவன்
 அறுபத்து நான்கு கலைகள் அறுபத்து நான்கு நாட்களில்
 பயின்றதுபோல் பல பிறவிசைக் பயின்றானும். “திருமாவே
 கட்டுரைபோ!” என்பது போல் தின்றது.

36. கார்க்காலத்திலே வந்து கூடுவதாகச் சொன்ன
 தலைவனை நினைத்துத் தலைவி இரங்குவது.

மாலழகர்—அடியாரிடத்துப் பிரேமம் வாய்த்தவரும்,
 அழகே உருவானவரும். வர இசைத்து—வருவதாக இசைத்த.
 களம்—மேகம். புளம்—மழைநீர். பொங்கி—பெருகி.
 களதனமும்—விம்மிய இரண்டு முலைகளும். அழல் பொங்கு—
 காமதாபத்தால்.

வனமதிரப் பாயகுவி களிறவைக்கும் காலம்
 மனமதிர வாய்வெருவக் குளிருவைக்கும் காலம்
 முனைவதிரப் பொருநரினம் குடிவறங்கும் காலம்
 முடிவின்றிக் கொடுவினைபேன் நெடிதிரங்கும் காலம்.

37. என்சீராசிரிய விருத்தம்

மடக்கு

கால மிகத்தானும் கால மிகத்தானும்

காண மலையானும் காண மலைத்தானும்

ஞால மிடத்தானும் ஞால மிடத்தானும்

ஞாயி நொளித்தானும் ஞாயி நொளித்தானும்

வனம் அதிரப் பாய் அருவி—பேரொலியாக வனம்
 அதிருமாறு பாய்கின்ற அருவிகள். களிது அலைக்கும்—யானை
 களையும் அடித்துக் கொண்டு பாயும். மனம் அதிர—குளிரால்
 மனம் பறையடிக்க. வாய் வெருவ—வாயாலே “ஐயோ”
 என்றஞ்ச. உலைக்கும்—துன்புறுத்தும். முனை—போர்முனை
 பொருநர்—போர் செய்யும் வீரர். குடிவ. உறைவிடங்களில்.
 நெடிது—நெடுங்காலம்; முடிவின்றி.

37. இவ்வாறு தலைவியை நிறைப்பவன் விசித்திரச் செயல்
 கள் வல்லவன்.

காலம் இகத்தான்—காலத்தைக் கடத்தவன்; காலம்
 தடையாடாத பரம பதத்திலிருப்பவன். காலம் இவற்றில்லை.
 காலம் இகத்தான்—இகத்திலே அவதாரங்கள் செய்து, கால
 வளர்க்கு உட்பட்டவன். இராமாவதாரத்தில் துர்வாசனும்,
 கிருஷ்ணாவதாரத்தில் வாயுவும் இவன் பூமியில் வாழ்வதாகக்
 குறித்த நான் முற்று பெற்றதை நினைவூட்டினார்.

காண மலையான்: நிஷபவிதி என்ற திருநாமம் வாய்த்த
 திருவேங்கட மலையான். காண மலைத்தான்—ஏழு நிஷபக்
 களையும் கொன்றவன்.

ஞாலம் இடத்தான்—வராகப் பெருமானால் ஞாலத்தைக்
 கோட்டில் உயர்த்தான். ஞாலம் இடத்தான்—அர்ச்சுன நிலையில்
 இங்கு உறைபவன். ஞாலம்—பூமி.

ஞாயிது ஒளித்தான்: சூரியமண்டலத்தில் விளங்குபவன்.
 ஒளித்தான்—பாரதப் பேரரசில்.

வேலை யடைத்தானும் வேலை யடைத்தானும்
 வேத முறைத்தானும் வேத முறைத்தானும்
 ஆலி நிலையாறு மாலி நிலைத்தானும்
 கண்ணி ஹுறைத்தானும் கண்ண புரத்தானே!

38. கட்டளைக் கவித்துறை

புரவி தடித்த பெருமான் புரங்கும் பொழிலிடையே
 பொருவிற் கொடியொன்று காரும் பிறையும் பொருகயலும்
 பரவு சிலையும் பணையு மிணைக்கோங்கும் பாடலமும்
 மருவித் துவளும் மருவிலி ஹரமின்றி வாடுவதே!

வேலை அடைத்தான்—திருப்பாற்கடலில் துயின்றவன்;
 அன்றிக் கடலில் அணைகட்ட, அதன் கரையில் சாய்ந்தவன்.
 வேலை அடைத்தான்—கடலில் அணை கட்டியவன்.

வேதம் உறைத்தான்; “வேத முதல்வன்” என்றவாறு
 வேதத்தால் பாராட்டப் பெற்றவன். வேதம் உரைத்தான்—
 அன்னமாய் வேதங்களை வெளியிட்டவன்; ஹயக்ரீவனாய்
 உபதேசித்தவன்.

ஆலின் நிலையான்—பிரளய காலத்தில் ஆலிலையில்
 துயின்றவன். ஆலி நிலைத்தான்—திருவாலியில் நிலையாக
 உறைபவன்.

கண்ணில் உறைத்தான்: “காணுமோ கண்ணபுரமென்று
 காட்டினான்” என்றவாறு, திருமங்கையாழ்வார் காட்டுமாறு.

38. தனது கண்ணில் உறையும் கண்ணபுரத்தாகன
 நினைந்து விசித்திரமான கொடியொன்று வாடுகிறது. ஒரு
 கொடியும் ஏந்தாத சிலவற்றை இப்பெண்கொடி ஏந்தித் துவள்
 கின்றது. இக்கொடி—இத்தப் பெண்; தலைவி.

புரவி...பெருமான்—கேசி என்ற அகரணைக் கொன்றவன்.
 பொரு இக் கொடி; ஒப்பில்லாத கொடி. எவ்வாறு?

இது தாங்குவன: கார், பிறை, இரட்டைச் சிலை, பணை,
 இணைக் கோங்கு, பாடலம்.

கார்: மேகம் போற் கறுத்த கூந்தல். பிறை—தெற்றி.
 பொருகயல்கள்: ஒன்றையொன்று எதிர்ப்பதுபோல், கயல்
 போன்ற கண்கள். பரவு சிலை—புருவங்கள். பணை—இன
 மூங்கில் போன்ற தோள்கள். இணை கோங்கு—கோங்கு மலர்
 போன்ற இணைமுகைகள்.

39. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம் தாய் இரங்கல்

வாடி நின்ற பாரின் மங்கை சங்கை மங்கை மாகடல்
வரைய டர்த்து மேல்த டத்து வில்து வர்த்த தன்றியும்
மோடி மன்னு கோயில் தன்னுள் வாடி நின்ற வக்கியை
முன்னை புன்னு மன்ன நெங்கத் தேரு வர்த்தும்,
ஆவலால்
ஒடு புனை புர்த்து வில்தி புதுவை வந்த தையலால்
ஒன்வ கைக்கை பந்நி யங்கு மேலி தின்ற கொற்றவன்

பாடலம்—பாடல மலர், இளஞ் சிவப்பானது; இங்கு உதடுகள். மருவி துவளும்—இவை யாவற்றையும் ஏற்றுத் துவள் கின்றது. மருங்கில்—அருகில். உரம்—பலம்; கொழுக்கொம்பாகிய தலைவன்; கொழுதன்.

39. இவ்வாறு வாடிய பெண்டிற்கு இதையன் அருள்செய்த தைத் தலையி கூறுவதாகத் தாய் கூறுகிறான்.

முதலில் சானகிப் பிராட்டிக்கு உதவியது. பாரின் மங்கை—படைச்சாலில் எழுந்த சானகி. சங்கை—பயம். மங்கை—நீர். வரை அடர்த்து—மலைகளைக் குவித்து அணை கட்டி. வில் உயர்த்து—எதிரியும் விலக்குமாறு வில்லேந்திக் கணைகள் பெய்து.

பின்பு உதவியது: குக்குமிணிப் பிராட்டிக்கு. மோடி மன்னு கோயில்: காளிதேவியின் கோயிலில் இவள் கண்ணனின் வரவை நோக்கித் தங்கியிருந்தான். வல்தி கொடி; குக்குமிணிப் பிராட்டி. முன்னை உன்னும் மன்னன் முன்னமேயே மணக்க விரும்பிச் சடங்குகள் செய்து காத்தாக் கொண்டிருந்த சிசுபாலன். “கண்ணாலல் கோடித்துக் கன்னி தன்னைக் கைப்பிடிப்பான்; திண்ணார்த்திருந்த சிசுபாலன் தேசநிந்து” (ஆண்டான்).

அர்ச்சகையில் உதவியது: ஆண்டானுக்கு. ஸ்ரீரங்கநாதனது வரவை நினைந்து மணத்திற்கான திருநாளிலே ஆண்டான் ஆவலுடன் காத்திருந்தான். அப்போது கருடன்மேல் ஊர்த்து விரைத்தான் பெருமான். வில்லி...தலையல் ஆண்டான். ஒன்வ கைக் கை—ஒளி வாய்ந்த வளைகள் அணிந்த கை. கொற்றவன்—இதையவன், ஸ்ரீரங்கநாதன்

சாடி வாத தோள்கள் தாடி வாடி யேங்கு மென்குயில்
என்றுஞ் செளரி ராச ரென்று கூடி மென்ன செய்யவோ?

40. இருவிகற்ப கேசிகை வெண்பா

செய்ய கரத்தீட்டி மண்ணேற்றாய், சேணுர்மன்
செய்ய தெரிவை தனைபேற்றென் செய்யக்
கணபுரத்தாய்! தின்றாய் கரத்தீட்டி? தின்றன்
வணமுறைப்பார் வைவகத்தி வார்?

41. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்

கனி

வைவ யிரத்தான் வைகுஞ்சீர்க்

கண்ண புரத்தே மெய்யடிவீர்!

மதுவை யட்டான் மலையுதோய்

மதுவை தானும் மேவீரே

கொற்றவனது, சடு திராத தோள்கள் தாடி— ஒப்பற்ற
பேரின்பந் தருவதால் ஒப்பில்வாத தோள்களை அணைய
விரும்பி, என் குயில்—எனது குயில்; மென்குயில் எனினும்
ஒக்கும். கூவும்— அவனை அணைத்து கனிப்புடன் கூவக் கூடிய
இவன், இவ்வாறு நொந்து கூறுவதே! என் செய்யவோ?—என்
திவைதா னென்ன? இவனைப் பார்த்து திரங்குவதே!

40. பெருமானை தோக்கிக் கேட்பது. நீ கரம் தீட்டி
திற்பதென்? செய்ய கரம் தாமரைபோல் சிவந்தகரம். மண்
ஏற்றாய்: மாவலிவிடத்து. "மன்னா! தருக" என்று இவன் கேட்க
மாவலி இவனது அழகில் ஈடுபட்டு, "என்னால் தரப்பட்டது"
என்றான். சேண் ஊர் மன்—உபரிசரவண". தெரிவை—பெண்,
பதுமினித் தாயார். இவ்வாறு நீ மண்ணும் பெண்ணும் ஏற்றும்,
பின்னும் கரம் தீட்டுவது என் செய்ய? - யாது கருதி? "கண்டவா,
தம் (தமது) மனம் வழங்கும்" என்றவாறு, காண்பாரது
உள்ளத்தை ஏற்பதற்கே? வண்ணம் இவன்பு. மண் ஏற்றாய்,
பெண் ஏற்றாய், மேலும் வேண்டுவது என்?

41. மெய்யடிவார் கனிக்கும் வகை கூறுவது. வெளிப்
படைபராகக் காண்பது: கனிப்பதற்கான மது, கடி திவை
அருத்துவது, கடிவு கொடுக்கக் கோழி, ஆடு இவற்றைப் பேசி,
திரவு முழுதும் கனிப்பிற் கழிப்பது.

உய்யும் வகையே விதுகண்டித்
 வாரீர் கரங்கோத் தங்காடி
 ஊரும் பரிவாத் பலபேரும்
 பிதற்றிக் கங்குல் அழிப்பீரே
 மெய்யார் சிறைவா சணமூரீர்
 விழியு மன்பால் மாணாடும்
 மெய்யே பகரீர் சொன்னென்றும்
 மேலும் பதநீர் பெறுவீரே

வவயம் இரத்தான்—கரம் நீட்டி மண்ணை ஏற்ற வாமனன்.
 வைகும்—உறையும்.

மதுவை அட்டான்—மது என்ற அகரணைக் கொன்றவன்.
 மலர் அடி தோய்—மலர்போன்ற திருவடிகளில் தோய்கின்ற.
 மதுவை—தேனை. மேவீர்—விரும்புவீர். மது மேவீர்—கள்ளை
 விரும்புவீர் (வெளிப் படைவாகத் தோன்றுவது).

உய்யும் வகை வாரீர்—வருவீர், வந்து செய்வது;
 கரங்கோத்து அங்கு ஆடி—இந்த திவ்யதேசத்தில் திரண்டு
 கரங்களைக் கோத்துக் கொண்டு பக்தியால் ஆடி; இயல்,
 திருமொழி திவந்தைப் பாடி, பெருகும் களிப்பாலே ஆடி.
 வெளிப்படைவாக: கரம் கோத்து அங்காடி வாரீர். அம் காடி—
 மயக்கத் தரும் காடி. வாரீர்—வார்ப்பீர் பருகுவதற்காக.

பின்பு, ஊரும்...களிப்பீர்—ஒங்கும் பரிவாலே அவனது
 திருநாமங்களைப் பிதற்றுவிர். அன்றி அவனது ஊரும்
 (திருக்கண்ணபுரத்தின் பேரும்) திருநாமங்களும், “திருக்
 கண்ணபுரம் சொல்ல நானுத் துயர் பாடுசாராவே,” “பேராவிர
 முடைய பேரானன்” என்பன குறிப்பு.

பெறுவன: மெய் ஆர் சிறை (சிறையின்) வாரணம்—உடற்
 பீறவியால் அடரும் பிறவிகளாகிய சிறையிலிருந்து நீங்குதல்.
 பின்பு பெறுவது: மாண் நாடு—பரமபதம். மேவும் பதம்—
 வாவரும் விரும்பும் பரமபதம். நீவிர் பகர்வது: மெய்யே மாண்
 ஆடு கபடமில்லாமல் பெருமானுக்கு வெற்றி! ஆடு—வெற்றி.
 “ஜிதம் தே புண்டரீகாஷ்டி” என்று.

செய்யா தலங்கல் சிரங்கொண்டு
 சிவப்பக் கண்கள் தினைத்தாடித்
 தெருவில் திரண்டு குலங்குலமாந்
 தேவர் காணக் களிப்பீரே.

42. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

தாது

களித்துவரும் காரிகையர் கூடமென வேயங்குழலிற்
 காணமெழ ளுருதனி மாயன்பால்
 விளித்திவனோ தூண்டிப்படும் மச்சமென வாடியிக
 வெம்புமெலைக் கூறிவிரைந் தேதீரோ?

வேளிப் படைபாங்கக் காண்பது : சிறைவாரணம்—கோழி..
 மெய் ஆர்—கொழுத்த. மாண் ஆடு—பெரிய ஆட்டுக் கடா.
 பகர்வீர்—கூறுவீர். சிறுதெய்வங்களுக்குக் காவு இவையாவன.
 பதநீர்—பனங்கள்; போதை தருவது.

பின்னும் சிரத்தில் பெருமான் குடிக் களைந்த திரு
 மாவையை நசித்து, வீதியில் கூட்டங் கூட்டமாகத் திரிவீர்;
 செய்—அழகு. அவங்கல்—மாவை. கண்கள் சிவப்ப—இரவு
 முழுதும் பாடி ஆடுவதால்; போதைபால். தேவர்—நித்பகுசிகள்.
 பூசுரர் என்ற அடியார்.

43. தனது மேன்மையைச் சிற்றும் ஒருதாமல் உதவும்
 பண்புடைய இறைவனிடத்துத் தலைவி வண்டுகளைத் தூதாக
 அனுப்பி, "என் தலைவன் காவ தாமதஞ் செய்வது, அவனது
 பண்பினுக்கு ஏற்குமோ?" என்று கேட்பது.

வண்டுகள் செய்ய வேண்டுவது : இவன் வெம்பும் என்று
 தலைவனிடங் கூறுவது.

பெண்ணிடம் பிரேமம் வாய்ந்த இவன் செய்தது : பெண்கள்
 கூடுவதற்காகக் குழலாதிவது. காரிகையார்—அழகுள்ள ஆயர்
 சிறுபிப். காணம்—இசை, சங்கேதமாக இவர்களுது பேயர்
 களைச் சொல்லி ஊதினான்.

இவன் நிலை. இவன் இவனை விளித்துப்படும் பாடு. தூண்டிக்
 படும் மச்சம் என—உயிர் ஊசலாடும் நிலை : முடியவும்
 மாட்டாமல், வாழவும் மாட்டாமல்.

வினித்தவொரு வேழமதைக் காக்கவென வேதமயன்
மேனிபடித் தோடுயிவர்க் கீதாமோ?
வரைத்ததிட வண்ணமதிட் கண்ணபுர வொண்ணகரம்
மன்னியுறை புன்னினமே! கூற்றே.

43. சுட்டனைக் கவித்துறை

புள்ளும் பெருமான் புதுறை கண்ண புரமமகும்
விள்ளும் குவளை விழிவினாய்! நிற்பால் விருப்புடையார்
உன்னி விடுத்த தழையால் பிடிநீ, உயிரைனயார்
வள்ளல் வழங்குவர் பொன்னும் வரவும் வரைத்தனரே.

பெருமானது திருவருள் தப்பாது என்பதற்குக் காரணம். தும்பி யானை. வினித்த: “நாராயணா ஓ மணிவண்ணா! நாகணையாய் வாராயென் னாதிடரை நீக்காய்” என்று கூவி அழைத்தது. இதறவன் செய்தது : காக்க...ஒடும் : வேதமயன்—கருடன். ச து ஆமோ—நிங்ஙாது என்னைத் துடிக்கவிட்டுருப்பது தருமோ? வினித்தபாகைக்கு உதவு மிவர், தூண்டில் படும் மச்சமெனத் துடிக்கும்எனக்கு உதவவாகாதோ? ஒன் நகரம்—உயிர்களைக் காத்து அருள் செய்யும் இதறவன் உதவவதால், பெருமை வாய்த்தது, இத்தலை.

43. கவங்குத் தலைவிவிடம் பாவ்கி கூறுவது : உனது உயிரைனயார் விரும்பி அளித்த தழை இது; இதனை ஏற்பாய். உன்னிடம் வரவும் நிச்சயித்துள்ளார்.

விள்ளும் குவளை விழிவினாய்!—மலர்க்குத் குவளைபோல் தயனங்கள் வாய்த்தவனே! உன் நோக்கே அவரது உள்ளத்தைக் கவராதோ? அவர் நிற்பால் விருப்புடையவர்.

ஊரின் மேன்மை : புள்ளும்...அறையும்—பறவைகளும் புதுறை ஒலிக்கும். அறையும்—புறையோல் ஒலிக்கும்.

அவர் செய்தது : உன்னி—விரும்பி. தழை இதை ஏற்பாய். பிடி நீ—இதனை ஏற்பாய். நீ பிடி (பெண்பானை); அவர் மதபானை (குணபால மதபானை); ஆதலால் பரிவாவே அவர் அளித்தார். மேலும், வள்ளல்—வரையாது வழங்குவர். பொன்—பொன்மயமான பூனினங்கள், வரவும் வரைத்தனர்—வரவுதனையும் நிச்சயித்துள்ளார். உன் கண்ணழகால், உன்னைக் காணவருவார்.

44. என்சீராசிரிய விருத்தம்

பாண்

வரமருளும் பெரியசேனைப் பாடிவரும் பாணி

வரவொழியென் பாடினியுன் பாடினிபாற் போவாய்

அரவரசா மமனியிலே பமருமுழி நன்னார்

அரவதபோ விருநாவர் செவிநிலையு மேவார்

வரவுரைசெய் வரத்தையிக மறந்துதனி நின்றார்

வண்ணமிசு பரத்தையிகப் பேசியிகந் தோய்வர்

44. தலைவனது வரவு தாமதிப்பதால், தலைவி மனமுடைந்து ஏங்க, தலைவன் அனுப்பிய பாணனைக் குறித்துக் கூறிவது. பாணன்—இசைபாடுவேன். பாணன் கூறிவது: உன் தலைவர் வரம் அருளும் பெரியர்.

தலைவி சொல்லுவது: பாணனே! இவ்வாறு கூறி நீ வரவேண்டா. இனி என்பாடு வரவு ஒழி—என்னிடத்து நீ வரவை ஒழிப்பாய். உன் பாடினிபால் போவாய்—பாடினியாகிய உன் மனைவியிடஞ் செல்; நீ கூறுவன வெல்லாம் நம்புவான்.

பாணன் கூறுவது எவ்வாறு நம்ப முடியாது? தலைவி: அரவரசாம் அமனியிலே அமரும்—ஆதி சேஷனாகிய படுக்கையில் சபளித்திருப்பார். உயிர் அன்னார்—எனக்கு உயிர் போன்றவர். இவ்வாறு அரவிக் சபளித்திருப்பதால், அரவு அது போல், இரு நாவர்—சொன்ன சொல் நிலைப்படும்கலை. “பாம்பகணயார்க்கும் தம் பாம்புபோல் நாவும் இரண்டின வாயிற்று” என்றான், ஆண்டான். செவி நிலையும் ஏவார்; செவி நிலையும் அவ்வாதே. பாம்புக்குச் செவி யில்லை; செவி இருந்தாலன்றோ இவர் நாம் சொல்லுவதை ஏற்பார்.

அன்றியும், வரவு உரைசெய் வரத்தை மிக மறந்து வருவதாகச் சொல்லிய வருதலை அவ்வது வரத்தை, அறவே மறந்து. தனி நின்றார்—செய்யாமல் தனித்து நின்றார்; என்னை விட்டுத் தனித்து நின்றார்.

வண்ணம் மிசு பரத்தை இகந்து ஒய்வர்—நிறத்தால் மேம்பட்ட பரத்தையை (விவை மகனை)ப்பற்றி மிக மிக உரைத்து. இகந்து—குறைபடக் கூறி ஒய்வர். அச்சுக்காயில் உறையும் இவர் சிறந்த பரத்வ நிலையைக் குறைபடக் கூறுவர்.

வினாபெறியும் பொறுவதையும் கண்ணபுர மேலார்
மெய்பிதழேயெய் திவையை யென்றுமினிக் கேளார்.

45. எண்சீராசிரிய விருத்தம்

ஊசல்

இனித்தமொழி விளம்படிவர் நாவவர் நுத்தம்
எழில்பாடி திருபாஜத்தோய, மேலாத்
தனித்தமிழின் தனியமுதை மாத்து மன்பர்
தலைமறந்து நும்மெழிலி வாழ்ந்து குழ
முனித்தவைவன் கரங்குவித்துத் தென்பா வேத்த
வேதமயன் வடபாலே வணங்கித் தோயத்
தனிக்கனியாய்த் தாதர் முள்ளக் கொண்டர்
கணபுரத்தீர்! தமராத ஆட ருசல்.

வினா-பரிமளம். என் திவையை... கேளார்-இனி என்னுடைய
திவையைச் செவிபாலே ஏற்கவும் மாட்டார் போலும். இச்
செய்யுள், தொனிப் பொருட் செறியு.

45. இறைவன் பொன்னாசல் ஆடும்போது அடியாரது
அனுபவம்.

முதன் முதலாகப் பிராட்டிமார், இளம்படிவர்-பெண்கள்;
பிராட்டிமார். பெருமானது அழகை அனுபவித்துப் பாடி
மருங்கில் உறைவர். மேலாம்...அன்பர்-நித்ய ப்ரபந்தங்களின்
கவையை அனுபவித்து, அதன் பயனால் பெருமானை
அனுபவிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். அமிழ்து-சுவை.

முனித்தவைவன்-தண்டக முனிவன். தென்பால் ஏத்த-
தென்பால் அமர்ந்து ஏத்த. வேதமயன் வேதமே திருமேனியாக
வாய்ந்த கருடாழ்வான். இவர் திருவரும் பெருமானது பக்கத்தில்
உறைவது குறிப்பு.

தனிக்கனியாய்-ஒப்பற்ற கனியாக, ஈடும் எடுப்பும் இல்லாத
கனியாகி. "கணபுரத்தென் கனியே!" என்றார் திருமங்கை
பாழ்வார். தனிக்கனி: தன்னைத் தன் அன்பர் அனுபவிக்கா
வியல், இக்கனி நைந்து கெட்டு விடும். தாதர்-உள்ளம்
கொண்டர்-ஒப்பற்ற அழகாலே. "கண்டவர், தம் மனம்
வழங்கும்" என்றபடி. தமர்-ஆட- உம்மைக் கண்டு களிப்பாலே
ஆடுமாறு, ஊசல்-ஆடர்.

46. ஈழசீராசிரிய விருத்தம்

தவம்

ஊசலென வாடிவரு யின்பமொடுந் துன்பநிலை
ஓயலென ஐயமெனக் குகைதோய்த்தும்
காசினியில் நாடுபல சென்றுபுனல் தின்றுமழல்
காபலத ஐாடுபுகுத் தகையீரே!
வாசவனு மோதமுறை யோங்கவொடு வேதமயன்
வாழ்த்துமுயர் கண்ணபுர நகர்வாமும்
சசனவன் தானினையை மேலியவன் சீலமதை
வேத்தியவன் தாதரடி பணியீரே.

46. பிறவி நீங்கிக் களிப்பதற்காகத் தவங்கள் செய்ய வேண்டா; செளரிப் பெருமானின் திருவடிகளை நாய், அவனது திருநாமங்களைப் பாடி, அவனது அடியார்களுது திருவடிகளில் பணியவேண்டு மென்பது.

ஊசல்... ஓய என— மாறி மாறி வரும் இன்பதுன்பங்கள் நீங்கி நலம்பெற. ஊய் என—மௌனமாக. குகை தோய்த்து, காசினியில் (உலகில்) நாடு பல—புண்ணியத் தலங்கள். புனல் திண்டும்—நீர் நிலைகளில் திண்டும். அழல் காப, அதன் ஊடு புகுத்த— நெருப்பின் நடுவே தின்று; பஞ்சாக்நிமத்வத்தில் தோய்த்து, தகையீர்—இய்வாறு தவத்திற்குத் துணியும் பெரியீர்!

நீயீர் செய்ய வேண்டுவது, இவைவகல்; மிகவும் எளியது.

வாசவன்—இந்திரன். ஓதம் உறை ஓங்கல்—கீழ்த்திகைக் கடலிலே மறைந்துறையும் மலை, கருட பர்வதம். வேத மயன்—கருடாழ்வான். இவர்கள் வாழ்த்தும் சிறப்புடையது திருக்கண்ணபுரம். வாசவன் வணங்கி, “உத்பலாவதகே திவ்யே” என்ற ச்வேகத்தை இசைத்தான். கருட பர்வதத்திற்குப் பெருமான் மாசி மாதம் மகத்தன்று காட்சியருளுகிறான். கருட பகவான் பெருமானது முன்னே நின்று, பெருமானை அனுபவிக்கப் பெற்றான்.

நாம் செய்வது பெருமானது சீல குணத்தைப் பாடி, அவனது அடியார்களுது திருவடிகளில் பெருமானோடு, பணியது. அவனது அடியாரை ஏத்துவதுதான் நிறைந்த ஞானத்தின் பயன்.

47. கட்டளைக் கவித்துறை

பணிபாதி அவை குளமும் படியும் பரிவுடைமா
மணிபா மடியார் மனத்தடர் தேனாம் வளர்பொழில்வாய்
அணிவாய் கணபுரக் கோமா னடிக எவையணைந்து
பிணிவார் பிறவி பெயர்ப்பீர், பெறுவீர் பெரும்பதமே.

48. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

நார்

பெரும்பதத்த செளரீசர் பேரன்பிற் காரகமூத்

தாமேவத் தன்னிலையும் பேரப்

பெண்மதியை நிலைகுறைத் த நான்மதியும் நிலைகுறையத்
தலைச்சங்க நான்மதியங் கண்டேன்

47. "த நமேவம்" (வணங்க மாட்டேன்) என்ற இராவண னிடத்தும் பரிவாவே, "பதி வர ராவண ஸ்வயம்" (இராவணன் வந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வேன்) என்ற இறைவனது திருவடி களை நாமப் பிறவி நீத்துப் பெரிய பதமும் பெறக்கூடும்.

உளமும் படியும்— மனத்துள்ளே தோய்த்து, திருத்தும் வகையை ஆராய்த்துறையும் பண்டுகடையவன் இறைபவன். இவன் மாமணி; மணிபோல் பெருமதிப்புடைபவன். மணிபோல் தமது கையுள் அடங்கும் எளிமை வாய்ந்தவன். அடியார் மனத்து அடர் தேன்— உள்ளத்துள் தோய்த்து அவர்களைக் கவிக்கச் செய்து தானும் கவிப்பான்.

பிணி ஆர் பிறவி பெயர்ப்பீர்: "பாத(ம்) நானும் பணியத் தனியும் பிணி") பெரும்பதம் - வைகுத்தம்.

இறைவன் மணி, தேன், கோமான், பிறவிக்கு மருந்து.

48. தலைவிக்குத் துன்பம் விளைவிப்பன: முழுமதி, குளிர்ந்த காற்று, கடலி னோலி, தான் அணிந்த தாரைத் தலைவன் தலைவிக்கு அனுப்ப, இவனது உள்ள நிலை மாறிய வகை.

பெரும்பதத்த செளரீசர்—என்னை நினைக்காதவாறு பெரிய நிலையில் திற்பவர். "செவ்வர் பெரியர், சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்" (ஆண்டான்).

இவர் செய்தது. பேர் அன்பில்—பெரியதொரு அன்பு கொண்டு; இதன் விளைவாகத் தமது கார் அகம் மேவ— தமது கரிய திருமேனிமைய் பொருத்தக் காட்ட. மேவ - விரும்பு; எனது உள்ளத்திற் படியுமாறு காட்ட. தன் நிலையும் பேர— பெண்ணாசிய என் நிலையும் மாறுமாறு.

சரும்புதுவை மலர்ணவு கால்நிலையுந் தான்மற
 அரும்புதுவை தண்காணல் கண்டேன்
 சூழ்ந்ததிரைக் கடலல்லல் தானோயக் கடன்மல்லை
 இடவெந்தை நீர்மைதனைக் கண்டேன்
 உறுந்துயரை மாய்த்ததனி யன்பரவர் தாரதனா
 வென் நிலையுந் தானோய்கக் கண்டேன்
 உற்றவரு முரவரு மோதுகொடுந் தூடணமு
 முவர்மொழியு மோய்த்துவரக் கண்டேன்

பெண்நிலையை நிலை குவைத்த நான்மதி—எனதுஅமைதி நிலையை மாற்றிய முழுச்சந்திரன். இவனது நிலை குவைய—இந்தக் கொடிய நிலை மாற. தலைச் சங்க நான்மதியம் கண்டேன்—சிறந்த சங்கம் போல் வெளுத்த முழுச் சந்திரனைக் கண்டேன்; இதனால் கவித்தேன் என்றபடி.

இதுவரையில் தேறும் பொருள் : எனது தலைவர் பேர், அன்பில், காரகம் என்ற திவ்ய தேசங்களில் சேர. தன் நிலை பேர என்னைத் துன்புறுத்தியதான நிலை மாற. தலைச் சங்க நான்மதியம் என்ற திவ்யதேசம் கண்டேன். “கண்ணார் கண்ணாபுள் கடிதை கடிதமழுந், தண்ணார் தாமரைகும் தலைச்சங்க மேல் திசையுள்” (திருமங்கையாழ்வார்).

காற்றின் நிலை மாறியது. சரும்பு துவை மலர் அணவு கால்—வண்டு படிவின்ற மலரைத் தடவி வரும் காற்று. இது என்னை வருத்தியது. இந்த நிலை மாறி, அரும்பு துவை தண்கால் கண்டேன்—அரும்பின் மேற் படிந்து வீசும் குளிர்ந்த காற்றை அனுபவித்தேன். தேறும் பொருள்: அரும்புதுவை: அரிதான ஸ்ரீ விவ்விபுத்தூர், தண்கால் : திருத்தண்கால் என்ற திருப்பதி : இவற்றைக் கண்டேன்.

மேலும் சூழ்ந்த திரை கடல் அல்லல் ஒய்ந்தது : அவைகள் அடர்ந்த கடலால் நேர்ந்த துன்பம் ஒய்ந்தது; இதன் விளைவு : கடல் மல்லை, இடவெந்தை : இந்தத் திருப்பதிகளில் இறைவனது நீர்மையைக் கண்டேன்.

வருந்துயரை...தாரதனாம்—எனது துயரை மாய்த்த அன்பர் அனுப்பிய திருமங்கையாலே, நிலை ஒய்ந்தது.

இதுவரையில் பேசிய உவர் மொழிகள் ஒய்ந்தன. உவர் மொழி—தூடணங்கள், மனத்தைத் துன்புறுத்தும் சொற்கள். தூடணங்கள் கூறுவோர் : உற்றார், ஊரிலுள்ளவர்கள்.

தி. க.—4

விரும்புமணி கவனவையுத் தராமொடு நான்மலருஞ்
சத்தனமும் விரும்பியிகக் கொண்டேன்
வெண்பணிவ மூதியரும் மேலரவ நின்றவரு
மென்றவுரை புயிரளிக்கக் கண்டேன்.

49. கொச்சகக் கவிப்பா

அனிக்ஞஞ் செளரீச ரடியினையில் கவைபதனைக்
கவிக்குங் ககனத்தார் காண்பதுவோ? கல்லதுவுஞ்
கவிக்குங் காவியனுஞ் சூலழித்த காகுடலும்
ஒளிக்ஞங் கொடுஞ்சகடு முதுதவங்கள் செய்தனவோ?

இப்போது நான் விரும்பி ஏத்பன: அனிகலன், தரளம்
(முத்தாரம்), நான் மலர், சத்தனம் (கவைய); இவை அவனது
வரவை எதிர்த்தோக்கி. பணிலம்—சங்கு. மேலர் அவர்—மீச்
சிறத்த என் தலைவர். உயிர் அளிக்கக் கண்டேன்; இராமனுக்கு
“திருஷ்டா ஸீதா” (கண்டேன் சிதையை) என்ற சொற்போல.

48. பெருமானின் திருவடியின் கவை நாக்வர்க்கு நேர்த்
தது. “ஹாவு ஹாவு” என்று பாடிக் கவிக்கும் நித்ய குரிகளும்
இதனை அனுபவித்ததிக்வை.

ககனம்—ஆகாசம். ககனத்தார்—ஆகாசத்திலுள்ள நித்ய
குரிகள்; எப்போதும் இதறவனை அனுபவிக்கும் பேறு வாய்த்
தவர்.

கல் அது—சாபத்தாக் கல்லுருவாய் நின்ற அகவியை.

கவிக்கும்—சினங்கொண்ட.

ஞங் அழித்த கார் உடல் அகவத்தாமன் விடுத்த
அபாண்டவக் கணையால், அமென்யுனியின் மனையியாகிய
உத்தரையின் கரு கருகிவது. கண்ணிரானது திருவடி தீண்டப்
பெற்று, கரு மீள உயிர்பெற்றுப் பரீட்சித்தாகப் பிறத்தது.

ஒளிக்ஞம் கொடும் சகடு—கபடத்தை மறைத்துச் சகட
வடிவில் வந்த அகரன்.

உறுதவங்கள்—முறைப்படி இயற்றும் தவங்கள். செய்
தனவோ—செய்வதில்லை. திருஷ்டியாலே நலம் தானே வாய்த்
தது. இதற்கு அன்பர், அக்வார் என்பது கிடைப்பாது. பெருமா
னுடைய அருள் ஒன்றே காரணம்; நிக்நேரதுக க்ருபை;
யாதொரு காரணமுமின்றி அவன் காட்டுங் கிருபை.

50 பதினான்குசீராதிரிய விருத்தம்

மதங்கு

செய்ய வைக்கண வில்லி தந்தவர்
செளரி மன்னவர் தானிலே
சேணி தைத்திடப் பாடு சீருடை
மதங்கி மெல்லிகை! நின்றுகேள்
நொய்ய தின்னிகை கொம்மு சீர்த்தொடி
தாளம் தின்றுவை மெய்யவே
தூபு சக்கழல் மேவை மத்தளம்
கண்ட மும்முரல் சங்கமே

50. மதங்கி ஒருத்தி தன் கையில் வாணைக் கொண்டு செளரிப் பெருமானின் தாங்களை வாழ்த்திப் பாடியாடும்போது, அவளது அழகில் ஆழ்ந்த ஒருவன் பாராட்டிய வகை.

மதங்கி—ஆடல் பாடல் வல்லவள்; பாண்மகள், பதினாறாண்டுப் பெண். மதங்கி மெல்லிகை! விளி. |

செய்ய .. தந்தவர்—ஐங்கணைகளும் கருப்பு வில்லுங் கொண்டவளாய்ப் பேரழகு படைத்த காமனைப் பயந்த. பெருமானது பேரழகு, காமனது அழகுக்கு ஊற்றுயாய்.

பாட்டின் தரம் : சேண் திறத்திட—ஆகாசம் முழுதும் பாராட்டுமாறு, இனிமை வாய்த்தது. நின்ற கேள்: தான் கூறுவதை ஊன்றிக் கேட்பாய்.

உனது அழகு: நொய்ய துண் இடை—மிகவும் மெல்லியதான இடை. கொம்மு—ஒவிக்கும். சிறு துடி—உடுக்கை. இடை தூடி போன்றது.

உனது முனைகள் : மெய்யவே—மெய்யாகவே. தாளம்—தாளம் போல்வன.

கழல்கள் : தூபாக் கழல்—தூபுரம் அணித்த கணைக் காசல்கள். மேவை மத்தளம்—சிறந்த மத்தளம் போல்வன.

கண்டம் : கழுத்து. முரல் சங்கம்—ஒவியால் சிறந்த சங்கம் போன்றது.

இவள் அகரையில் பறைவைக் காட்டிக் கொண்டு, பறைவை ஒலித்து யாளேந்தி ஆடும்போது, அங்கங்கள் இகைக் கருவிகளாகின்றன என்பது விசித்திரம்.

பெய்யு மொள்வனைக் கைகள் தத்திரி
கண்கள் தம்புரு தாமவே
பேரி யோங்கிட வானை யோச்சிடு
மாற்ற லுன்னிலும் மேவதே
மெய்யி தோதுவன் தன்று செய்தனை
உடுக்கை யிவ்வனத் தாழ்த்தலே!
மேலி நிற்பவந் நாட்ட வானொடு
முன்றன் வானினை கழலவோ?

கைகள்: ஒளி வனைகள் பெய்யும் கைகள்—ஒளி வாழ்த்த வனைகள் அணித்த கைகள். தத்திரி—வீகை.

கண்கள் தம்புரு தாம்—கண்களோ தம்புரு.

உன்னுடைய ஆற்றல்: பேரி ஒங்கிட—பேரி வாந்தியம் முழுகுவதற்கேற்ப. வானை ஒச்சிடும் ஆற்றல்—ஒலிக்கு ஏற்ப வானை விசம் ஆற்றல். உன்னிலும் மேவது—உனது அழகிலும் மேம்பட்டது. நினைக்கிக் மேம்பட்டது.

நான் ஒன்று கூறுவன்; இது மெய். தன்று செய்தனை—தலை காரியம் செய்தாய்! அது என்ன?

உடுக்கை 'இவ்வனம் தாழ்த்தலே!—அரையில் கட்டியுள்ள உடுக்கு ஒலிக்காமல் தீவ்வாறு தாழ்த்திடுப்பதேன்? வேறு பொருள்: அரையில் கட்டியுள்ள ஆடை சிறிது தாழ்த்துள்ளது; இது ஏன்? உடுக்கை—உடை.

இதனால் நிகழ்வது: மேலிநிற்பவந்—உனது ஆடவையும் பாடவையும் குறித்து விசுப்பத்தோடு நிற்பவர்களது. நாட்ட வானொடு—நாட்டமாதிய வானொடு, அதாவது கூர்த்து நோக்கும் நோக்கோடு. உன்றன் வான் இனை—வான்போல் கூர்நோக் குடைய உன்னுடைய கண்கள். கழல ஒ! ஆடவர்களது கண்க ளாகிய வான்களுடன் உன்னுடைய வான்களும், வான் போன்ற கண்களும் கழலுவது என்னே! ஆடவர்களது கண்களை வானென்பது, கூர்த்து நோக்கவின் என்க.

அங்கங்கள் இசைக்கருவிகளாவது விசித்திரம்; ஒச்சம் வகை இதனிலும் விசித்திரம்; உடுக்கை தாழ்த்தது மேலும் விசித்திரம்.

51. இருவிகற்ப வேரிசை வென்பா

சுழற்கால் சுனித்தீர் சுடரழறு மார்ந்தீர்
அழல்மா கணங்கீண்டீர், ஆன்பின்—குழலாதிப்
பும்பொழில்வாய் கண்ணபுரம் போந்தீராத் பூதலத்தில்
தீம்பொழிப்பான் தீயார் செயல்.

52. வேரிசை யாசிரியப்பா

தீயாய் நிலனாய்த் திறலார் வலியாய்
வீயா விசம்பாய் விபுலப் புனவாய்ப்
பன்னிரு சுடராய்த் துன்னிடு மொளியாய்
நென்னல் நானையாய் நிகழ்த்தருல் காலமாய்

51. இதரவன் நம்மைக் காக்கும் வகை, விருஷ்ணாவ
தாரத்திற் செய்தவை.

சுழற்கால் - சுழற்காற்று. சுனித்தீர் - சினத்தீர், கொன்றீர்.
சஞ்சனறு ஆணையால் கண்ணனைச் சுமந்து செல்வ வந்த
அசுரன் சுழற்காற்றின் வடிவம் ஏற்றான்.

சுடர் அழல் ஆர்ந்தீர் - பசுக்கள் மேய்த்து வரும்போது
தோற்றது இது. எதிர்பாராமல் காட்டில் தீ வளர, ஆயர்
கூச்சலிட்டனர். கண்ணன் அவ்விடஞ் சென்று அழவை வாயில்
ஒடுக்கிக் கொண்டான். ஆர்ந்தீர் - உண்டீர்.

அழல் மாசணம் கிண்டீர் - அழல்போற் கொடிய மலையப்
பாம்பைப் பிளந்தீர். மலைப் பாம்பு - அகாசரன்.

ஆன்பின்: ஆன் - மாடுகள். பசுக்கள் மேய்த்து வரும்
போது கணத்திற் பொழில் வளங் கண்டு திருக்கண்ணபுரத்
தில் தோய்த்தீர். "கன்று மேய்த் தினிதுகந்த காளாய் என்றும்,
கணபுரத்தென் கனியே என்னும்" என்பது குறிப்பு. தீயார்
செயல் தீம்பு ஒழிப்பான் - கொடியவர்களுள் வரும் துன்பத்தைப்
போக்குவதற்கெனவே, கண்ணபுரம் போந்தீர்.

52. "ஸர்வாங்க ஸுந்தரன்" என்ற திருநாமத்திற்கேற்ப,
இவனது கட்டழகை விவரிப்பது.

தீயாய்...கலைகளாய் யானையும் யாவருந்தானாய்ப்
பெருமான் நிற்கும் நிலை.

திறல் ஆர் வளி - வலிமை வாய்ந்த காற்று. விபுலம் பரந்த.

மலர்வரு மயனாய் மாக்விடை யானாய் 5
 அவகிவாத் திறல்வா யமரர் தாமாய்
 அண்ட ரகத்தனு ளண்டுமோ ரமுதமாய்
 அண்ட மகட்டினு ளொண்டுமே ருருவாய்ச்
 சொல்லாய் பொருளாய்ச் கவையாய் பயனாய்ச்
 சொல்லார் மறைபாய்த் துவளாக் கவையாய் 10
 விளங்கும் மேலனே! விண்டனி வேல்கும்
 வளங்கொள் கண்ண புரமுறை வள்ளல்!
 தின்னுடை யுருவெழில் நெடுங்கால் துகரினும்
 பன்ன வரிதாம்; பதம மலர்மிசை
 மன்னுநின் னிணைபடி மன்னுபொற் கழலில் 15

தூன்னிடும் ஒளி: தீயும் தினசரனும் நீங்க மந்தைச்
 சுடர்கள்.

இறைவன் காலத்தை இயக்குபவன். நென்னல்—நேற்று.
 முவகைக் காலம் குறிப்பு.

தேவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாகி அவர்களை இயக்கிவைப்
 பவன், அயன்—பிரமன். மாக் விடை—பெரிய வடிவுடை நிஷபம்.
 அகரு இலாத் திறல்—அளவிட முடியாத வலிமை.

அண்டர்—அண்டங்களிலுள்ள உயிர்கள். அகம்—மனம்.
 மண்டும் அமுதம்—உயிர்களது உள்ளத்தில் உறைந்து அவர்
 களுக்கு நல்லனவே செய்யவன். அந்தர்யாமி.

அண்டம் அகட்டினுள்...உரு: அகடு—எயிறு. அண்டங்
 களைத் தனது வயிற்றுள் ஒடுக்கவல்லவன். பஹீர்வயாப்தி:
 யாகும் தன்னுள் அடங்குமாறு பரந்திருத்தல். இவை இரண்டா
 லும் நாராயணன் என்பது.

துவளா—வாடாத. சொல், பொருள், கவை, பயன்,
 மறைகள், கலைகள் பாகும் நீ.

11, 12 உறையும் திருப்பதியின் மேன்மை. விண் தனில்—
 பரம பதத்தினும். வள்ளல்!—பாவரும் எளிதில் வணங்கிப்
 பயன்பெறுமாறு உறைபவனே!

14—24. பேரமுது. உரு எழில்—வடிவும் அழகும்.
 துகரினும்—இளிக்க இளிக்க மேன்மேலும் பெருகும் ஆகையால்
 நெடுதோம் அனுபவித்தாலும். பன்ன அரிது—விவரிக்க
 இயலாதது.

திருவடிகள்: பதம மலர்மிசை. மன்னும்—பதம மலரின்
 ஆழகை ஒடுக்கி, அதன்மேல் அழகுடன் விளங்குகின்றன இவை.

பின்னாபன் மணிநிற மேவென மிளிர்ந்த
 இதழென விரிதரு விரல்தனி கொளித்தகம்
 புதமெழு மதியினும் பொலியதின் விரல்வனை
 ஆழியின் கடரோ டருகெழுஞ் செக்கர்
 மோதை பாய, முனித் தண்டெனக் 20
 கணைக்கா விணையும், கவித்தின் கரமென
 இணைதரு முருவும், இளைத்ததுண் ணிடையும்
 பீதக வுடையும் பொருந்துபொற் கச்சம்
 சீதக் கடவெனத் திரண்டதோர் மணிவென
 விளங்கு மேனியி னெழில்மா கடலில் 25

கழங்கள் : மணிகளின் நிறைகள் மின்னவைப் போல் ஒளிர்வன.

திருவடிகளில் விரல்கள் : தாமரைவின் இதழ்போல் விரிந்துள்ளன.

தகங்கள் : புதம் எழு, மதி—மேகத்தினிடையே விளங்குகிற. புதம்-அம்புதம். மதியினும் பொலிய—மதியைக் காட்டிலும் எழில் மிக்ரு விளங்க.

திருவடி விரல்களில் அருகாழி (மோதிரம்) யின் கடல்; அருகு எழும் செக்கர்—விரல்களினிடையே வாய்த்துள்ள சிவப்பு. மோதை பாய—ஒளி வெள்ளமாகப் பாய.

கணைக்காள் : தாமரைத் தண்டு போன்றது.

ஊரு—தொடை. கவித்தின் கரம் என—யானையின் ஸ்திதிக்கை போல்.

பீதகவுடை—பொன்னிறமான உடை. “செவ்வரத்த வுடை யாடை” என்றார் திருவங்கை யாழ்வார். பொற்கச்ச—அரைப்பட்டிகை; ஆடையின்மேல் அணிவது. “சிவ்விலிகைக் கச்ச” என்றார் திருமங்கை யாழ்வார்.

25, 26. திருமேனியில் கொப்பும், சீதக்கடல், குவிர்ந்த திருடைய திருமேனி கடல் போலும், மணிபோலும் பாசப்பதற்கு அழகாக இருப்பது குறிப்பு.

திருமேனியின் எழில் பெரிய கடல்போல் விளங்குவது. இந்தக் கடலிலுள்ள கழி போன்றது கொப்பும். இலஞ்சி—கொப்பும்.

இவ்வுஞ் சழிபோ விவஞ்சி தானும்
கோவைச் செவ்வாய்க் குயிலினம் மாநீரில்
பாவு நீலமும் பரவுபொற் கடகும்
வகையினில் விரைதரும் வாரிபோ வாரமும்
திருமறு கவுத்துவத் தோடுபு ணுதும் 31
கழுநிலம் கன்றின் கழுத்தெனக் கழுத்தும்
சமைதனிக் கற்பகப் பண்ணபெனத் தகைசால்
ஒருநாத் புலமும், ஒளிமணிக் குழையும்
மருவுநல் மோவாய் மழக்க போவமும்
பவள வாயும் பன்னரு நகையும 32
துவளுங் கற்பகக் கொடியென நாசியும்

திருமாற்பு பெரிய பிராட்டியாருக் கிருப்பிடம். கோவை...
குயில்—பெரிய பிராட்டியார்; கோவைக் கனிபோல் சிவந்த
வாயும், குயிலின் குரல்போல் இனிய குரலும் வாய்ந்தவள்.

பாவு நீலம், பரவும் பொற்கடல்: திருமேனியின் நீல நிறத்திற்
பிராட்டியின் நிறம் பொன்மயமானது பரவ.

திருமாநீரில் முத்தாரங்கள்: வகையில்—மகையில். விரை
தரும்—விரைந்து பார்க்கின்ற. வாரி—அருவி. ஆரம்—
முத்தாரங்கள்.

ஆரங்களோடு விளங்குவன: திருமறு, கவுத்துவ மணி,
பொற்புணுங்.

கழுத்து—இளங் கழுத்துக் கன்றின் கழுத்து போன்றுது.

திருக்கரங்கள் நான்கு : சமை தனி கற்பகப் பண்ண என—
பொருத்தியனவாய், ஒப்பற்ற கற்பகக் கிளைகள் போல் பெருமை
வாய்ந்தன. 'கற்பகக் காவன நற்பல தோளந்த்' (நம்மாழ்வார்).

செவிகளில் குழைகள்: ஒளி மணிக் குழை. "மின்னுமா
மணிமகர குண்டலங்கள் வில் வீசும்."

மழக்கபோவம்—இளமையாத் சிறந்த கன்னங்கள். "மழவுங்
குழையும் இளமைப் பொருள்" (தொல்).

பன்னரு நகை—விவரிக்க இயலாதவாறு இனிய புன்னகை.
நாசி: துவளுங் கற்பகக் கொடி.

காதல வணவு அமலக் கண்களும்
 மேதகு சிவையென மேனெனநீர் புருவமும்
 மான்மதத் திலகம் வளைதரு துதலும்
 ளான்பிணை வாழநற் தமக்கும் மன்னெனக் 40
 காட்டும் மணிமுடிக் கதிரும், குஞ்சியும்
 வாட்டயில் மொழியார் வான்தனித் தேவரும்
 இவ்வெழில் தன்னி னிறையெனுஞ்
 செவ்வே சாற்றுதல் செந்த வரிதென்.

53. என் லோசிரிய விருத்தம்

குதல்

செய்யகண் மணியனாய்! சீரெழும் கணபுரஞ்
 சேர்குதல் பாவையான், சீகுதல் பாவையே
 செய்யநற் பண்ணியே சாற்றுதல் கண்ணனைச்
 சேரவன் றுன்னிய காரிகை யன்றியே

கண்கள்: காதுவரையில் பரந்துள்ளன: "நீண்ட
 அப்பெரியவாய கண்கள்"

புருவம்: மேதகு சிவையென—பெருமை வாய்ந்த விக்மைப்
 போன்றது.

குதல்: நெற்றி, அதில் திலகம் கஸ்தூரியாவானது,
 மான்மதம்—கஸ்தூரி.

மணிமுடி: வானில் வாமும் நித்பஞ்சிகளுக்கும் தீவன்
 அதிபன் என்பது காட்டும், கதிர்—ஒளி (மணிகளின்), குஞ்சி—
 முன் நெற்றி மயிர்.

42-44. திருமேனி எழிலை நித்பஞ்சிகளும் ஓளவாவது
 அறிந்து உரைக்க இயலாது. இறை - சிந்தனவு. என்: விடப்பிந்து
 சிறந்த முடிவு.

53. இவ்வாறு தகையனுடை ஒப்புயர்வற்ற அழகினை
 நினைத்து வாடுந் தகையினைக் கண்டு, குறந்தி ஒருத்தி குறி
 சொல்லியது: தீவர் உன்முன் நண்ணுவர், இது திண்ணம்.

செய்ய கண்மணி அனாய்!—அழகிய கண்ணின் மணி
 போன்றவனே! சீர்...பாவை யான்—திருக்கண்ணபுரத்தில்
 வாழும் குறச் சிறுமி. பாவை சிறப்பு உற பாடுவேன். கவை
 யடர்ந்த பாடல்களைப் பண்ணியே பாடுவேன். பாவை
 திருப்பாவை என்னுமாம்.

செய்யவிரான் ஓளவிலே தோன்றிவா ழிளமுலை
 சேர்பெருத் தேவினைக் கூறினங் குறியிலே
 செய்யுந் பண்பினர் சேருவர் திண்ணமே
 செந்நெல்லுஞ் சேவைவு மென்முனே வைப்போம்!

54. மருட்பா

கைக்கிளை

கவயனை வேவென வாய்ந்தவொன் கண்ணினன்
 கவயனை கூந்தலன் மாழைமான்—செய்வனை
 கண்ண புரத்தொழுந் காரிகை
 எண்ணி வணங்கி விலைமத்திவன் வைகுமே.

இவன் குறி கூறியது பரித்ததற்குச் சான்றுகள்.
 கண்ணனை...காரிகை—ருக்குமணிப் பிராட்டி கண்ணனோடு
 கூடுவது சொன்னேன். காரிகை—அழகிய பெண். செய்ய...
 இளமுலை—ஆண்டாள். துளசிச் செடியினிடை அவதரித்தவன்.
 சேர்பெரும் தேவு—சூரங்கநாதன்.

உன் தவைவரும் சேருவர். செய்ய நல் பண்பினர்—சிறத்த
 தோர் இயல்புடைய தலைவர்.

நீ எனக்குச் செய்யவேண்டியது. அமே—அம்மே! செந்நெல்,
 சேவை இவை வை; முனே—முன்னே.

கூறினம்: தனித் தன்மைப் பன்மை விளமுத்து. கூறினம்:
 இவ்வாறு குறிசொல்ல வக்க நாங்கள் சொன்னோம் என்றுமாம்.

“செய்ய” என்ற சொல் பன்முறை ஒரே பொருளில் வந்தது,
 சொற்பொருள் பின்வரு திவைபணி.

54. தலைவி இமைத்து நிற்பதைப் பார்த்து, அவளது
 அழகை எடுத்துக் கூறி, அவள் கண் இமைப்பதால் தெய்வப்
 பெண் அல்லள் என்று தேறுவது.

கண்: வை அனை வேல் என—கூர்ந்த வேலைப் போல
 “வைவே கூர்மை”

கூந்தல்: கறுத்தது. கை அனை—கைபோல் கறுத்து.

மாழை மான்—அழகிய மாக்போன்றவன்.

செய் அனை—வயல் சூழ்ந்த.

எண்ணில்: ஆராய்ந்தால். தேறுவது: அளங்கு இவர்.
 அளங்கு—தெய்வப் பெண். இவன் இவன் இமைத்து வாகும்
 ஆதலால் தேறுவது: அளங்கு இவன்.

இச்செய்யுள் துணிவு பற்றிய ஆண்பாற் கூற்றுக்
 கைக்கிளை.

55. பதினான்குசீராகிரிய விருத்தம்

சித்து

வைநு திச்சுட ராழி யேந்திய
சௌரி சுத்தார் தானியே
வைத்த பத்தியிற் பெற்ற சித்திது
வத்து நின்றிவை காண்மினோ
கையு வர்த்தெழு கடக நற்கரி
சொன்ன வாரண மாக்குவன்
கையெ முப்பிடு மனகை யம்பரிச்
கடினை வாரளி காட்டுவன்

55. சௌரிப் பெருமானது திருவடிகளில் வதைத்த பக்தியாலே சித்தன் (ரசவாதி) ஒருவன் தான் பெற்றுள்ள வித்தையின் நரத்தை விவரிப்பது.

வை நுதி கடர்-ஆழி-கூரிய முனையும் ஒளியும் வாய்த்த சக்கரம். பத்தியில்-பக்தியாலே. சித்து சித்த வித்தை.

செய்வது : கரியைத் தங்க மயமான வானையாக மாற்றுவேன். கை உவர்த்து எழும் கடகம் நல் கரி-கையிலே உவர்த்திய கடகையில் (பெட்டியில்) உள்ள கரியை. சொன்ன-ஸ்வரணமயமான, தங்க மயமான. வாரணம்-வானை.

உட்பொருள் : கை (சூழிக்கை) உவர்த்து எழு (எழுமின்ற) கடக நல் கரி-வானைகளுள் சிறந்த வானை. கடகம்-வானைக் கூட்டம். கரி-சுரத்தையுடையது; வானை. சொன்ன-சொல்லியவாறு.

வாரணம்-வானை.

இது அரிய தொன்றன்று. வானை ஒன்றினை வானையாக மாற்றுவதென்பதில்கை.

பின்னும் செய்வது : வடக்கு நோக்குவீர்; ஒரு சிங்கத்தைக் காட்டுவேன். அனகை அம்பர்-குபேரனது அனகாபுரியுள்ள வடதிசை.

கை எழுப்பிடும்-கையை உவர்த்திப் பாராங்கன். கடினை-கடினைப் போதில். ஆளரி-காட்டுவன். ஆள் அரி-அத்திசையி லுள்ள சிங்கம். கடினை-நாழிகை.

உட்பொருள் : கையை எடுத்துத் தொழுவீர். கடினை ஆள் அரி-கடினை என்ற திவ்ய தேசத்தில் உதையும் நரசிங்க மூர்த்தியைக் காட்டுவேன். இதுவும் வித்தையாவன்று; வடக்கில் சென்று வணங்கினால் இப்பெருமானைக் காணலாம்.

பைய டர்க்கை நாக மாக
 மாகப் புன்னுட வேற்றுவன்
 பளிக்கு பித்தனை வங்க மேலுற
 வெள்ளி வேங்கைவு மாக்ருவன்
 கைத்தி கைத்திடு மன்ன முன்னிடும்
 வெண்ணி தத்தவி ருதுகாய்
 காட்டு வந்தனிப் பரி வேதியும்
 மாய மூலிகை வித்துமே.

பின்னும் செய்வது : அழுக்கடைந்துள்ள சூத்த நாகத்தைச் சிறத்த பொன்னாக்குவேன். பை அடர் கறை நாகம்—பையிலே உள்ள மாக பொருத்திய சூத்தநாகம். ஆடகம்—உயர்ந்த மாற்றுப் பொன். ஆடகம் ஆக புன் உடல் ஏற்றுவன்—சிறத்த பொன்னாக மாற்றிக் கருடனது மேனியிலே காட்டுவேன்.

உட்பொருள் : பை (படம்) அடர், கறை, (விடம்). நாகம்—பாம்பு. இதை புன் உடல்—கருடனது மேனியில் ஆடு அகமாக—இது ஆடும் இடமாக, ஏற்றுவன்.

நாகத்தைக் கருடனது மேனியில் ஏற்றுவது, இயல்பாகவுள்ளது; ...சித்தால் செய்வதன்று.

பின்னும் செய்வது : பளிக்கு, பித்தனை இவற்றைக் கொண்டு பெரிய வெள்ளி மயமான வேங்கைப் புலியாக்குவேன். வங்கம் மேலுற : கப்பலிலும் பெரிவதான.

உட்பொருள் : வங்கம்—கப்பல், தாமிரம். வேங்கை—பொன். பளிக்கு, பித்தனை, வங்கம், வெள்ளி, வேங்கை. இவற்றை இவை மயமாகவே ஆக்குவேன். மாக பொருத்திய பளிக்கு, பித்தனை, தாமிரம், பொன் இவற்றை, பளிக்கு பளிக்காகவே, பித்தனை பித்தனைபாகவே. தாமிரம் தாமிர மாகவே, பொன் பொன்னாகவே ஒளி கெள்ளுமாறு செய்வேன், தன்னு தேய்த்து. மேல் உற சிறத்தநாக, மாக நிங்கி.

நான் வேண்டுவன் : முன் இடும்—முதலிலே வைப்பீர், அன்னம் (சோறு), வெண் நிறத் தயிர், ஊறுகாய், நான் உங்களுக்குக் காட்டுவன் : தனிப் பரிசுவேதி—தொடுவன வற்றைப் பொன்னாக்க வல்ல குணிகை. மாய மூலிகை விசித்திரமான சக்தி வாய்ந்த மூலிகைகள். வித்து—மாயங்கள் செய்யவல்ல விதை.

56. வஞ்சித் துறை

வித்தநா யுயிர்க்கெல்லாம்
அத்தனாஞ் செளரீசன்
சித்தமென் புருத்தனனால்
சித்தமுந் தித்திக்கவே.

57. இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா

அறுகவை

தித்திக்கு மக்காரத் தீங்கனியாஞ் செளரீசன்
பத்தி பழுத்தார் பவங்கைக்கும் பித்தன்
உவர்க்கடல் வண்ணன் புனிக்குடியா மோர்வீர்
துவர்க்கு மதரத்தான் தோய்வு.

56. உயிர்களுக்கெல்லாம் காரணமாகிய பெருமான் என் சித்தத்திற் புருத்தான், நான் நான்தோறும் இன்பமுடன் அனுபவிக்க. வித்து : "முதல்தனி வித்தேயோ முழு லுவுலகுக் கெல்லாம்" (நம்மாழ்வார்). அத்தன்—தந்தை; எனக்கு தந்தையே நடந்துபவன். புருத்தான்—தானே புருத்தான்; எனக்கு இதஞ் செய்வதற்காக.

சித்தம் தித்திக்க—தன்னுடைய சித்தமும் என்னுடைய சித்தமும். அவனுக்கு இன்பம், நமக்கு உதவுவதே.

57. உயிர்களுக்கெல்லாம் தந்தையானவன், யாவகைச் சுவையுமானவான். "ஸர்வரஸ:"

ஆறு வகைச் சுவைகள் இச்செய்யுளில் தோன்றுவது உணர்க. தித்திப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, புனிப்பு, துவர்ப்பு, காரம்.

தித்திக்கும் அக்காரத் தீங்கனி: இதனுள் தோன்றுவன: தித்திப்பு, காரம். தீங்கனி—இனிமைமையான கனி. அக்காரம்—செரும்பு, சர்க்கரை, கற்கண்டு. அக்காரத் தீங்கனி: அக்காரமே (தித்திப்பே) ஒரு மரமாகி, அதிலே பழுத்த கனியானால், அது தரும் இனிமைபோல் இனிமை வாய்ந்தவன் பெருமான். திருக்கடிகையில் பெருமான் அக்காரக் கனி என்ற திருநாமத்துடன் விளங்குகிறான். "கணபுரத் தென் கனியே!" என்றார் திருமய்கையாழ்வார்.

இக்கனி செய்வது : பத்தி பழுத்தார் பவம் கைக்கும்—முதிர்ந்த பத்தி வாய்ந்த அடியார்களுகு பிறவிமைய் போக்கும். தித்திக்கும் கனி கைக்கும்! இக்கனி பிறவிக்கு மருந்துமாகும். துவர்க்கும் சிவப்புடைய.

58. என்சீராகிரிய விருத்தம்

தோய்முதிற் பூம்பொழில் சூழ்தருங் கண்புரம்
 தோய்பெரு மான்தனி வானவர் கோனவர்
 பாய்தரு மாதுதான் காவிரி யாகுமே
 பாய்கமர் பூத்தட மோங்குதூ நீரெவரம்
 வேய்தரு வீறுடை நித்பபுட் கரிணிபே
 மன்னுநர் விண்ணவர் தம்பினும் மேலவர்
 வாய்பெரும் புகழ்தோ வான்திரு மத்திரம்
 வானினாற் பெற்றவன் பாவினா லுற்றதே.

துவர்க்கும் அதரத்தான்—சிவந்த வாயுடைபவன். “பவள வாய்.” தோய்வு—உறையிடம். உவர் கடல் வண்ணன்— உவர்ப்பு நீர் அடர்ந்த கடலின் வண்ணம் வாய்ந்தவன். வண்ணம்—நிறம், இயல்பு. துவர்க்கும் அதரத்தான் தோய்வு புனிங்கும!

58. திருக்கண்ணபுரத்தில் மேன்மைக்குக் காரணங்கள்: பெருமான் நித்திய குரிகளின் தலைவன்; பாயும் ஆறு காவிரி; புட்கரிணி நித்ய புட்கரிணி, புகழ் திருமங்கையாழ்வாரது பாடல்களால். இதில் வாழ்வோர் நித்ய குரிகளிலும் மேம் பட்டவர்.

முகில் தோய் பூம்பொழில்... தோய் பெருமான்—மேக பத்தனையும் ஒங்கி வளர்த்து மரங்கள் கொண்ட பொழில் சூழும் திருக்கண்ணபுரத்தில் உறையும் பெருமான். தனி வானவர் கோன்—நித்திய குரிகளின் தலைவன் பாய்கு அமர்—அழகு வாய்ந்த. பூம்படம்—தெண்ணீர் அடர்ந்த திருக்குளம். ஒங்கு தூ நீர் எலாம்; புனிதமான தீர்த்தங்கள் பலவும். கை மாதம் முதல் நாள் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் இதில் தோய்ந்து மீண்டும் புனிதமா கின்றன என்பது குறிப்பு. நித்யபுட்கரிணி—இப்புட்கரிணியில் இரவு, பகல் என்ற வரையறை விவ்ஸாயம் நீராடலாம். தீர்த்தங் களில் இரவில் நீராடலாகாது. பெருமானை எக்காலத்திலும் வணங்கலாம் என்பதுபோல், இத்தடத்தில் எப்போதும் நீராடலாம். வேய்தரு—பொருந்திய, வீறு—பெருமை.

மன்னுநர்... மேலவர்— இங்கு வாழ்வோர் நித்ய குரிகளிலும் சிறந்தவர்.

பெருமைக்கு முக்கியமான காரணம்: வான் திருமந்திரம்... பெற்றதே—சிறந்த திருமந்திரத்தைத் தனது வாள்வயிபால் பெற்ற திருமங்கையாழ்வார் அருளிய பாடல்களாலே.

59. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

இந்திரசாலம்

உத்தவீரு கடர்தம்மை மறைத்திடுவன் மின்மினியும்
விசிகதிராத் திழைச் செய்வன்
ஒதமடர் நீரதனை யொடுக்கியொரு கரமமைப்பன்
ஒங்கலதைக் கடுக மைப்பன்
பற்றியொரு துரும்பதனைத் தூணாக மாற்றிடுவன்
திசையெட்டுஞ் சுழைச் செய்வன்

59. இந்திர சால விர்தை வல்லா னொருவன் தனது
பேரார்த்தவை விவரித்து, அவ்வாறான ஆற்றலாகக் கண்ணபுரத்
தானையும் நேரிற் காட்டுவதாகக் கூறுவது. செய்ய இயலாத
வாயும் நான் எளிதிற் செய்வதாகக் கூறுவது.

முதலில் செய்வது: இறைவனது ஆணைப்படி இயக்குஞ்
சத்திர சூரியர்களை மறைப்பது. பெருமான் சூரியனை
மறைத்தான்; நான் சத்திரகளையும் மறைப்பேன். இது
எவ்வளவு என்னில்: நமது முதத்தில் உள்ளன: இரண்டு
கடர்சன் போன்ற கண்கள். இவற்றை என் கையால்
மறைப்பேன். இது எளிதிற் செய்வது.

பின்னும்: மின்மினிப் பூச்சியைச் சூரியன்போல் திழைச்
செய்யேன். எவ்வளம்? இப்பூச்சிகள் பல; இவற்றின் ஒளி
சூரியனது ஒளிபோல் எங்கும் அடரும். இதுவும்
எளிதே.

மேலும்: கடல் நீரைக் கையில் அடக்குவேன். எவ்வள
எனில், ஒரு கரத்தை ஒடுக்கி அதிற் கடல்நீரை ஏற்பேன்.
இதுவும் எளிதே. ஒதம் உறை நீர்—அலைகள் அடர்ந்த கடல்
நீர்.

மேலும்: மலையைக் கடுகில் அமைப்பேன். ஒங்கல்—மலை.
ஒங்கு அல் அதை—ஒங்கும் கருநிறத்தை. கடுகு கறுப்பானது.
கடுகிலே கறுப்பு நிறத்தை அடர்த்துக் காட்டுவதும் எளிது.
ஒங்கலதை என்பதை ஒங்கல் அதை என்றும், ஒங்கு அல் அதை
என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

அன்றியும் ஒரு துரும்பைத் தூணாக மாற்றுவேன்.
எவ்வளம்? சிறு துரும்பும் இறைவனது ஆணையாலன்றி
அசையாது. இத்தன்மை தூணைப்போல் நிலையுள்ளது.

பாரெங்கு-மழலோங்கச் செய்வவன் மெய்யானது
 மாலிகளும் தோன்றச் செய்வன்
 நற்றவர்கள் சூழ்த்தெங்கும் வாழ்த்தவுயர் விண்மிசையி
 வார்த்ததனிச் கடரும் மண்ணில்
 நாமுய்யக் கொண்டபல பிறவிகளும் நமுவாமே
 கண்ணுதலை, மடரில் தோன்ற

பெருமான் துரும்பிலும் உதறவான். "நிதியினைப் பவனத்
 தூணை" என்று, இவனைத் தூணாகவும் பேசுவர். ஆதலால்
 ஓரும்பைத் தூணாக்ருவதும் எளிதாகும்.

மேலும், திசை எட்டும் சுழலச் செய்வன்: பூமி சுழல்வதால்
 திசைகளும் சுழல்வன. ஆதலால் திசைகள் சுழலச் செய்வதும்
 எளிதாம்.

அன்றியும், உடலை விட்டு நீங்கும் ஆவிகள் மீண்டும்
 தோன்றுமாறு செய்வேன். உடலை விட்டு நீங்கும் ஆவிகள்
 மீண்டும் வேறு உடல்களில் சேர்வன. ஆதலால் இந்திரசரவ
 வித்தையால் இது நேருவதில்லை.

மேலும் செய்வது: பரமபதத்தி லுறையும் பெருமானை
 நீங்கள் காணும்படி செய்வேன். நம் தவர்கள்—பெருமானுக்குத்
 தொண்டு செய்வதே தவமாகக் கொள்பவர்; நித்திய குரிகளும்,
 முக்தர்களும். எங்கும் சூழ்த்து வாழ்த்த, உயர் விண்மிசையில்
 ஆர்த்த தனிச் கடர்—ஒளிமயமான பரமபதத்தையும் தனது
 ஒளிவால் மங்கச் செய்யும் ஒளி வாய்ந்த பெருமான். இப்
 பெருமானது ஒளிவால் பரமபதத்தின் ஒளி யின்மினி போலாகும்.
 மண்ணில்—இவ்வுலகில்; இதன் தன்மை பாராது இவன்
 பிறத்தனை குறிப்பு. இப்பிறவிக்குக் காரணம்: இவன் நம்மை
 உய்விப்பதற்காக. பல பிறவிகள் — அவதாரங்கள் என்
 கடத்தவை; "பிறப்பில், பல்பிறவிப் பெருமான்," நமுவாமே —
 வாய்ந்தறவும்.

இவனது பெருமை: தேவர்களையும் தனது வயிற்றுள்
 வைத்துக் காத்தமைவாய். கண்ணுதல்—நெற்றிக் கண்ணன்,
 சிவப்பருமான். கண்ணுதலை—சிவப்பருமானுக்கு அத்தர்பாயி
 யாகியஇப்பெருமானை.

ஹந்தவனை வாசவனை யண்டபகி ரண்டமிவை
தம்ஈமத்தன் வயிற்றுள் வைத்த
உத்தமனைக் கண்ணபுரக் கார்முகினை, மறைபாத-
ஞாயிற்றைக் காண்பீர் தீரே.

60. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

ஞாயி றுறைவார் முகத்தில்கள்
நற்செவ்வாயோ நற்பவனம்
வாயும் வணமோ வம்புதமாம்
வணமே, வயிபார் மாகணமே

மலரில் தோன்றல் உற்றவன்—பிரமன். வாசவன்- இத்திரன். இவர்களுக்கு இவன் அந்தர்பாயி. அண்டம் பகிரண்டம்—இயற்குள்ள அண்டங்கள், இவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள புறக்கடலுக் கப்பாலுள்ள அண்டங்கள். வயிற்றுள் வைத்த—பிரளய காலத்தில் பிரமன் முதலான தேர்களுக்கும், அண்ட பகிரண்டங்களையும் தன் வயிற்றுள் ஒடுக்கி வெள்ளம் கொள்ளாதவாறு காத்தான்.

உத்தமன்—மிக மிகச் சிறந்தவன். தன்னைக் கருதாது உயிர்களைக் காப்பதே தனது பேராகக் கொண்டவன். மறைபாத ஞாயிறு: “பகற் கண்டேன்—நாரணனைக் கண்டேன்” என்றவாறு, ஞான உறபமான பின்பு, ஆத்தமிக்காத குறியான பெருமானைக் காணலாம்.

உத்தமன், ஞாயிறு, முகில்: ஒரு பொருள் குறிக்கும் பல சொற்கள். பிரமன், சிவன், இத்திரன் இவர்களுக்குப் பெருமான் அந்தராத்மாவாதல் குறிப்பு; இவனது அவதாரங்களை அச்சையில் காணலாகும்; ஆதலால் காட்டுவதாகத் துணிந்து கூறலாம்.

60. “எதிர் நிகழ் கழிவுமால்” நிற்றும் செளதிப். பெருமான் வாரத்தின் நாள்களாக விளங்குகிறான்.

ஞாயிறு உறைவான்—ஞாயிற்றுள் உறைவான்: ஏழனுருபு தோக்கது. இவனது முகம் தில்கள். தில்கள்--சத்திரன்.

வீய முனிந்த விபாழமதே
 வெள்ளி யாகும் வணநகையே
 காயும் நரகுக் கோரசனி
 கண்ண புரத்தார் கண்டரே.

61. கட்டளைக் கவித்துறை

கண்ண புரத்தார் துளவே கருகுங் கரும்பிவடன்
 வண்ண மழிந்தான். துயில்பு வணையானை, மாமணிசேர்

நல் செவ்வாய் நல் பவனம்—யிகச் சிவந்த வாய், குற்றமற்ற பவனம்.

வாயும் வனம் : மேனிக்கு வாய்ந்த நிறம். அம்புதம்—மேகம். அம்புதம் ஆம் வணம்—மேகத்தின் வண்ணம் ஆகும்.

வலி ஆர் மாகணம் அது வீய முனிந்த இவர் மாகணம்—மலைப்பாம்பு; அகாணுரன். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர் மலைப்பாம்பு வடிவு கொண்ட அகாணுரனை மாய்த்தார். வீய—முடியுமாது. முனிந்த—கொய்க்கொண்ட. விபாழம்—வேழம், யானை; அய்வது விபாழன் என்ற கருகு.

இவரது வண நகை வெள்ளி ஆகும்—இவரது அழகிய முதுவல் வெள்ளிமயம்; வெள்ளிபோல் வெண்மை வாய்ந்தது. வணம்—வண்ணம்; அழகு, சிறப்பு.

இவர் கொடிய நரகுக்கு அசனி. காயும் நரகு—கொடுமை வாய்ந்த பிறவிகள். இவற்றுக்கு அசனி; இவற்றை ஒழிக்கும் வச்சிராயுதம். ஓர் அசனி—ஒப்பற்ற வச்சிராயுதம்; பல பிறவி களை ஒருங்கே ஒழிப்பதால். நரகு—பிறவியை நரகம் என்பது.

ஞாலிது தொடங்கி சனி ஈநாகக் கிழமைகளின் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. கண்டர் : தேற்ற முனைத்திற்து.

61. தாய் சொல்லும் பாகரம். தனது மகள் தனக்குக் கரும்பே போன்றவள்; கரும்பே போலப் பலவகையாலும் துன்பமுறுகிறாள்.

இத்தகைய பிழைக் கருதுவது: கண்ணபுரத்தார் குடிய துளவம், வணமாகை.

கரும்பாகிய இவள் தன் வண்ணம் அழிந்தாள். வண்ணம்—இயல்பு. அழிந்தது. கரும்பு சாறாயிற்று.

வண்ணத்தோட் டின்பால் வடிகண்ணீ ராவை வடிபிரசம்
எண்ணில் துதலார் குருவே பிதுங்கு மெழில்முத்தமே.

62. என்சீராசிரிய விருத்தம் தூது

முத்தமிழின் முருகநிவார் மொய்க்குஞ்சீர்க் கண்ண
புரமுறைவார் மொய்வகவத் தோய்தரவே யென்றன்
சித்தமிக நாடுமவர் வந்தியரால், வெண்ணற்
சிறையீர்தும் பங்கயத்தார் தந்தாவைப் பாரீர்

வண்ணம்—நிறம். இப்பாண நிறம் மாறிப் பயனை
பூத்தது.

இவன் துயிலும் பூ அணை: இவன் படுத்தறய்ஞவதற்காக
அமைந்த பாயல், மலரால் அமைந்த படுக்கை. ஆகை—
கரும்பாலை யாயிற்று. இவனது உடம்பைப் பிழிந்து வாட்டி
விடுகின்றது.

இவன் அணிந்துள்ள தோட்டின்பால் கண்ணீர் வடிகின்றது.
மாமணி சேர் வண்ணம்) தோடு—சிறந்த மணிகள் அமைத்து
ஒளிமிக்க தோடு. இவற்றின்பால் தோய்வது கண்ணீர்.
காதளவும் ஓடிய கண் எளிபது பெறப்பட்டது. ஆகை வடி
பிரசம்—கரும்பாலையிலிருந்து வடிகின்ற சாற்று வெள்ளம்.

நெற்றியில் காண்பது: வேர்வைக் குரு. எண்ணில் ஆராய்த்
தால். வேர்க்குரு, பிதுங்கும் முத்தம்—கரும்பிலிருந்து உதிரும்
முத்தங்கள். முத்துப்படும் கரும்பு உத்தமமாவதுபோல், இவன்
பெண்களுள் உத்தமம்; “நாரீனா முத்தமா வதூ!”
(வான்மீகி.)

கரும்பு போன்ற இவன் பெருமானது துளவத் தாரை நாடிக்க
கரும்புபோல் பாடுபடுவதோ? உடல் குலைந்து, ஆயாசத்தால்
நீராய் உருகுகிறது; முகத்தில் வேர்வை முத்துக்கள்போல்
அரும்புகிறது.

62. தலைவி, தனது நிலைவை அன்னப் பறவைகளிடம்
கூறித் தலைவனிடத்துத் தூதாக அனுப்புவது. தலைவன்
என்னிடம் நாடாதவாறு, பிரமன் என் தலைமில் எழுதி
விட்டான் என்று புலம்புவது.

மைத்தமுகில் வணத்தாகு மென்பாரே நாடா
வணமென்றன் சிரமிசையே பொறித்தனரா வத்தோர்
மொய்த்தமவர் நிலையதனை நீத்தவர்பா வேகி
மொழிவீரென் நிலையேதும் மியல்பொழிவீ நின்மே.

63. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம் இரங்கல்

பொழிமதக் கனிலும் மல்வரும் பொல்வாக்
கஞ்சனும் மாப்வுற நடந்தீர்
புள்ளை கிறுத்தீர் கன்றினைக் குணிலாக்
கனியினஞ் சிதைவுற வெறித்தீர்

என் தலைவர்: முத்தயிழின்...உறைவார். "கற்றார்சேர்
கண்ணபுரம்" என்பது நோக்கு. முருகு—தேன், அழகு. எனது
விருப்பம்: அவரது மொய் அகவும் தோய்தல்: மொய் அகவும்—
வலிமை வாய்ந்த மாப்பு. "வரையாகம்." என் சித்தம் மிக
நாடும்—அவர் என்னுடைய எண்ணத்தில் தோய்த்திருப்பவர்.
வத்திவர், ஆம்—வரவில்கை, அந்தோ!

வெண் நல் சிறைவீர்!—வெண்மையாய் அழகிய சிறகு
வாய்த்த அன்னங்களை! தும் பங்குபத்தார்—உமது தலைவராகிய
பிரமன்; உம்முள் ஓர் அன்னத்தை ஊர்தியாகக் கொண்ட
பெரியவர்.

தம் நாவைப் பாரார்—தமது நாவில் ஒரு பெண்கணைக்
கொண்டவர். உம்மைப் பார்த்தால் இது தெரிந்து கொண்டவர்.
மறைவின் பண்கொள்ளும் நாவிலே பெண் கொண்டார். இவர்
செய்வது விபரீதம். என் தலைவிலே விபரீதமாகப் பொறித்து
விட்டார்.

நீலகல் செய்ய வேண்டியது. மொய்த்த...நீத்து—தடாகம்
முழுதும் அடர்த்த தாமரை மலர்களில் பொருத்துவதை எனக்காக
நீத்து அவர் பால்...இன்று உரைவீர். பின்னும் உமது இயல்பை
நீத்து, என்னை என் தலைவருடன் இணைத்து வைப்பீர்.
இயல்பு: பிரிப்பது.

நாவிற்பெண்கொள்ளும் பெரியாரும், உமது கொடர்பால்,
பிரிக்கும் இயல்பு பெற்று, என்னையும் என் தலைவரையும்
பிரிக்கிறார் போதும்!

மொய்க்கும்—ஞீவைகுண்டத்திற்போல் அடர்த்துள்ள.

மழவிடை யேழின் கொம்புகைப் பொருதீர்
கொம்பனான் தோளிகள புணர்
வானவன் காவில் மரத்தனை நட்சத்
காதவி பாற்பரி வாவே

இதழவணி நங்கை விருகர முயர்த்துத்
“சுவரையத் திலகமே காவாய்”
என்றுசொர்த் தவறத் துகிலினைப் பெருக்கி
மேலவன் துயரினை மாய்த்தீர்

83. தன்னை மண்டினவர்க்கெல்லாம் இதழவன் செய்தன வற்றை எடுத்தோதித் தவையி, “தீர் என்பால் வாராதது எங்ஙனம்?” என்று கேட்டிறான். திருஷ்ணாவதாரத்தில் இவன் செய்தன விவரம் பெறுகின்றன.

மதம் பொழி களிற் - சுவையாபிடம். மல்வர் - முஷ்டிக சாணூரர் - இவர்கள் மாய்வு உற நடத்தீர் - மதுரைக்கு.

புன் அவகு இறுத்தீர் - பகாசரனுடைய முக்கைப் பிளத்தீர். கன்னினை...கனிமிசை - கன்றாக வந்த அகரனைக் கனியாக அமைந்த அகரன் மேல் எறித்து, இருவரையும் மாய்த்தீர். கனி - வினங்கனி.

தப்பின்னைப் பிராட்டியை அணைவதற்காக நீர் செய்தது: மழவிடை - இளமை வாய்த்து, வலிமை பெற்ற சிஷ்யர்கள் கொம்பு அளன் - கொம்பு போல் ஒசியும் இடைவுடைய தப்பின்னை.

சத்தியபாமைப் பிராட்டிக்காகச் செய்தது: வானவன் - இத்திரன். மரம் - கற்பகம். “கற்பகக் காய் கருதிய காதலிக்கு; இப்பொழு தீவனென்று இத்திரன் காவினில்...” (பெரியாழ்வார்). காதலிபால் பரிவானே! இது செய்தது.

திரௌபதிக்குச் செய்தது: இதழ அணி நங்கை - ஆபரணம் அணியும் திரௌபதி. இருகரம் உயர்த்தி: தனது மானத்தைக் காத்துக் கொள்ளப் பயன்படுத்திய இரண்டு கைகளும் உயர்த்துக்கி. சுவரையத் திலகமே! காவாய்! ‘நவாரகா நிலயி அப்புதி ரஷி மாய் சரணாகதாய்’ என்றான். இதழவனது திருநாமத்தின் பெருமை: திருநாமத்தை ஒதியதால் அவனுக்குச் சேவை பெருகிற்று. அவன் துவாரகைவிலிருந்தும் அவனது திருநாமம் அருகிலிருந்ததுபோல் உதவியது.

கனையொடு செந்தெல் கழுகொடு மாவும்
 மலிதரு கணபுர மேவும்
 தனியனை வீரென் பாக்வர வெழுந்தீர்
 என்னென வின்றுரை வீரே.

64. கலிபிதைத் துறை

உரைபா விதுநீ முதல்வா! உரவோ குளந்தோய்வாய்
 விரைவாய் புறமே கருடன் மீதே விவன்வெள்ளத்
 திரைமேல் மழவாய்ச் சேர்வா யாக்மேல் திருக்கண்ண
 புரத்தோய் பெருமான்! நீயென் னெங்கும் பொலிவதுவே!

மேல்—மேலும், பின்னும். அவன் துயரிகை மாய்த்தீர்—அவன்
 விரித்த கூத்தவை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்போரில் தேருந்தீர்.

கதை—கரும்பு. கனி அனைவீர்!—கனிபோலே பாவர்க்கும்
 இனிமை வாய்த்தவரே! தன்னை துராதபோது தையும் கனி
 போலே, மாத்தர் தன்னை நாடாதபோது தையும் திருவுளங்
 கொண்டீர். இவ்வாறான இயல்பு வாய்ந்தும், என்பால் வரவு
 ஒழிந்தீர்—என்!—என இன்று உரைவீர்.

64. பெருமான் ஒருவனே யாகியும், எங்கும் உறைவதன்
 வியப்பு. பெருமானே! இதைக் கூறுவாய். முதல்வா! இதுநீ.
 உரைபாய்—பாவர்க்கும் முதல்வனான நீ சொல்வாய்; உரைத்தல்
 தன்று.

நீ தோய்வது உரவோர் உன்னம். உரவோர்—அறிஞர்,
 முனிவர். இவ்வாறாகியும் புறமே கருடன் மீதே விரைவாய்; அதே
 சமயத்தில் கருடன் மீதும் ஊர்ந்து செல்வாய்.

பின்னும், விவன் வெள்ளத் திரை மேல்—விவக்குமாறு எங்கு
 மடகும் வெள்ளத்தின் அலைகளிலே. திரை—அலை. மழவு—
 குழந்தை. ஆக்மேல்—ஆனிலைமையில்.

திருக்கண்ணபுரம் தோய் பெருமான் : பிரளய காலத்திலும்
 இந்தவத்தில் இவன் தோய்ந்திருப்பான் என்பர்.

நீ எங்கும் பொலிவது என்! நீ ஒருவனே எல்லாகுடைய
 உள்ளத்தில் உறைந்து கருடன்மீது ஊர்வதுவும், வெள்ளத்தில்
 ஆனிலையில் துயில்வதுவும், அடியார்களுக்காகத் திருக்கண்ண
 புரத்தில் தோய்வதுவும் வியப்பாகும்.

65. கவிவிருத்தம்

தூது

பொலிபொழிக்குத் கண்ணபுரப் பொன்மதிந்தோய் முகில்காள்!
மலிவிரவாய் மவருதையும் வண்டனைவார் பிரித்தார்
சிவையதுவோ இவருன்னம்! சென்றிவர்பா வென்றன்
முனைமிகையே மோய்த்துவியை பொன்னையுரைப் பிரே,

66. கொச்சகக் கவிப்பா

தூது

பொன்னெயில்கூழ் கண்ணபுரப் பொன்னையை

ரெண்ணமெதோ?

கொன்னவிலுஞ் சக்கரத்தார் சொன்னவிலார், கொன்றையினம்
பொன்னவிலுஞ் சடைவார்க்குத் தம்முரமே புகலீத்தார்
முன்னிலையில் மெய்யுரைவீர் மொய்குழவீர்! என்னிலையே.

65. பெருமானோடு புணர்ந்து இன்பம் நுகர்ந்த தவையி, பிரிவாற்றாகமவால், தன் நிலையைப் பெருமானிடம் கூறுமாறு மேசுங்களைத் தூது விடுவது. என் முனைவின்மேல் படர்ந்துள்ள பயதவைய அவனிடம் கூறுவீர், என்கிறான்.

தோய் முகில்காள்! நீங்கள் தோய்வதுபோல் அவரும் என்னிடத் தோய்ந்தார். வண்டு அனைவார்—மலரித் படித்து மதுவைப் பருகிப் பின்பு அம்மலரை விட்டு நீக்குவதுபோல் என்னிடம் இன்பம் நுகர்ந்து, என்னை விட்டகன்றார். விரை மலிவாய்—அடர்ந்த பரிமளம் வாய்ந்த.

இவர் உள்ளம் சிதை அதுவோ—இவரது உள்ளம், அத்தகைய கல்லோ? இவர்பால் சென்று உரைப்பீர்: இவரிடம் சென்று என் நிலையை உரைப்பீர். பொன்னை உரைப்பீர்: பொன்னின் மாற்றுக் காண்பது உரைக்கலின் மீது அதனை உரைத்து. அவரது உள்ளமாகிய கல்லில் பயதவையின் அளவைக் காண உரைக்க வேண்டும். பொன் — பயதவை.

66. தன்னிடம் பரிவுள்ள தோழியரைத் தவையி, தவையனிடத்து அனுப்புவது. இயல்பாகக் கருணையுள்ள பெருமானிடம் என் நிலையை அதிவிப்பீர், என்கிறான்.

எயில்—மதின். பொன் அனைவார்—பொன்போல் மாவராலும் விரும்பப்படும் தவையர். கொல் நவிலுஞ் சக்கரத்தார்—கொல்லுவதே இயல்பாகவுள்ள சக்கரத்தை ஏற்றியவர்.

67. ஒருவிகற்ப ஸேரிச வென்பா

என்னென் பிறவிபெனா மெண்ண வலரெவரோ?
இன்னும் பிறப்பிக்க வெண்ணாதீர் - மின்னுங்கார்
மன்னும் கணபுரம் வந்தீர்நா னுய்தற்கே
முன்ன முனங்கொண் டுகத்து.

68. கவித்துறை

இரங்கல்

உளமுறை புபிரகை பவர்களை புரமுறை புத்தமரென்
இளமுறை பழவிக வனைநா பிவனினி பேசுவரோ?
தனமலி தனிமமுந் தழவினுங் கொடிதெழு நன்காதுங்
கனமென ஷடவடுங் கொடிதடு தமனினுங் கங்குகிதே.

இவரது கருணை : சங்கரத்தும் தனது உடலில் ஒரு கூறு அளித்தவர். இவர்—கொத்து. பொன் அலகும் சகடயார்; கொன்றை மலர்களாலே. உரம்—மாப்பு. ஆனால் சொல் தவிவார்—வருவதாக ஒரு சொல் சொல்வ மாட்டார். நீங்கள் செய்யது; என் நிலையை மெய் உரைவீர்—முழுதும் எடுத்துக்கூற வேண்டும்.

67. பெருமான் “வைகுத்தங் கொடுக்கும் பிரான்” ஆதலால் பிறவிகளை நீக்கிவருளுமாறு அவனை வேண்டுவது.

என் பிறவிகள் எண்ணவலர் எவர்? என்: அகை. மின்னுங் கார் மன்னும் கணபுரம்—மின்னலோடு மேகம் சேரும். கண்ணபுரம் வந்தீர், நான் உய்தற்கே, முன்னம் உகத்து உளம் கொண்டு எனக்காக முன்னவே வந்தீர்; எனக்கு அருளுவதே பேறாகக் கொண்டு. உளம்—உள்ளம்.

68. தோழிவர் தூது சென்றும் பயனில்லை. தென்றலாலும் இரவாலும் வருந்தும் தனைவிடின் இரங்கற் செய்யுள்.

உளம் உறை.. உத்தமர்—என் உள்ளத்துள் உறைந்து, எனக்கு உயிர் போன்ற உத்தமர். உத்தமர்—உதவுவதே தமக்குப் பேறாகக் கொள்பவர்; தய்வைக் கருதாமல் உதவுவதே இயல்பாக வாய்த்தவர். இனி இவன் ஏருவரோ இவ்விடத்தில் இனி எனக்காக வருவாரோ? இளமுறை அழல் இக அனைநா—எனது இளமுறைகளில் பரவும் அழல் நீங்குமாறு என்னை அனைப்பதற்காக,

69. வஞ்சிப்பா

கொடிகனைவுறக் கோடிகலைதப
மடுநிலைபுனல் வல்வழங்கொளக்
குடிகனம்புவி சிரங்கவீழ்தரக்
கடிநகர்தனைக் கடிதொழிந்துபொந்
கொடியோடுமிள வலுமுடல்வரக்
கொடுவனம்படந் கோமகன்றனித்
தலைவன்
பொலியல் கண்ண டுரமே
தலியும் வினைவை நறவ வலதே.

இவர் வராததால், எனது துயர்: தளம் மலி தனிமம்—பூவிதழ்
கள் வேய்த்த படுக்கை. தழவினும் கொடிது: உயிரை வைத்து
உள்ளத்தை எரிக்கும்.

எழு தண்கால்—வீகல் குளிர்காத்து. களம் என உடல்
அடும்—விடத்தினும் கொடிதால் உடலை வாட்டும். ஆதலால்
இராப்போது, கொடிது. கங்குல் (இராப்போது) தமனிலும்
கொடிதுஅடும்.

எமனின் பணியைக் கற்ற படுக்கை, தண்கால், இரவு இவை
ஒவ்வொன்றும் பமனிலும் வலிமை வாய்ந்ததே!

69. இராமபிரான் காட்டிற்குச் செல்லும்போது நிகழ்ந்தது.
சேதனங்கள், அசேதனங்கள் என்ற பாகுபாடில்லாமல்
வருத்தமே நிலவியது.

முதல் இரண்டு வரிகள்: அசேதனங்கள் தங்கள் வருத்தத்தைக்
காட்டிய வகை. கொடிகள் தைவுற—கொடிகள் வாடினும் வாடி
தைந்தன. கோடு இவை தப—துயரத் தாய்காமல் மரங்கள் இவை
களை உதிர்த்தன. மடுநிலை புனல்—மடுக்களில் நிலைத்திருந்த
தண்ணீரும். வல் அழல் கொள—மேலிருந்து அடிவரையில் முழு
ஆழத்திலும் கொடியுய தொகு தாபம் கொண்டது, எவரும் அணுக
இயலாதவாறு. கொடிகள் தைவு உற, கோடு இவைதப, மடு நிலை
புனல், வல் அழல் கொள (கொள்ள). வல் அழல்—தாங்க
முடியாத வெப்பம்; சீதனம் மாறி வெப்பமே விஞ்சியது.

பெண்பாலர் துயண்டது போல் கொடிகள் துயண்டன;
மாந்தர் கண்ணீர் உகுப்பதுபோல் மரங்கள் இலைகளை
உதிர்த்தன.

70. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

தூது

வினையேன்றன் மனமேய்கு வகையேக கும்பேத்து
வேனேத்து மதமோய மலர் தம்மை
இனிதேய பின்தேவ டித்தோடு தேனோடு
கொடியோடு மீன் மாத்து குருசீரே!
புனமேய புன்னோடு மாவோடு பூடகைய
டர்த்தோய்கு சர்வாய்க் கந்தரர்பாய்
நினைவேனுந் துவினாது நைந்தேய்கு மென்தூது
சென்றோத விப்போது விரைவிரே.

வாய்மீகி வருணிப்பது: அபிஞ்சுஷா: பரிட
ஸபுஷ்பாங்குர-கோரகா: | உபதந்தோதகா நத்ய: பர்
ஸராமஸி ச ||.

மாந்தர் செய்தது: குடி கணம் புவி சிரம் கவித்தர—
கணங்கணமாகச் செயலற்றுத் தலைவையக் கவித்தது நி:

கடிதகர்தனை, கடிது ஒழிந்து—வினையில் நீங்கி,
கொடி—சீதை, இளவல்—இவக்குமணன். இவர்க
கொடுவனம் படர் கோமான்: இராமபிரான்.

“தலைவன்” என்ற தனிச்சொல் பெற்று ஆ
தாவிற்றது.

கண்ணபுரம்...நவிய வஸது: “திருக்கண்ணபுரஞ் செ
நானுத்துயர் பாடு சாராவே” (நம்மாழ்வார்).

70. சில குருகுளை விளித்துத் தலைவி, நன் நினை
தலைவனிடத்துக் கூறுமாறு வேண்டுவது.

குருகுள் செய்வது: மலர் தம்மை இனிது அ
வடித்து ஒரு தேனோடு, கொடியோடு, மீன் மாத்தும்—மல
அயின்று, வழியும் தேனோடு தாமரைக் கொடியோடும், த
திலுள்ள மீனை உண்ணுகின்றன. நான் நலிந்திருப்ப, |
இவ்வாறு பூர்ண அநுபவம் கொள்வதே!

நான் வீரும்புவது: என்னை வருத்தும் மன்ம
செருக்கு ஓயவேண்டும். வினையேன் மனம் ஏங்கும்
கரும்பு ஏத்து வேள்—கருப்பு வித்தை ஏத்திக் கண்ணை
பொழியும் காமன்.. இவனது மதம் ஓய—இவனது செ
அழியுமாறு.

71. இன்னிகை வெண்பா

தலைவி பிரயங்கல்

விரைமல வரங்கண்ணையார் வில்லே பிறையாம்
வரையில வரங்கண்ணைகள் வான்மீனரம், கண்ண
புரமுறைவார் மேனியதாய்ப் போத்ததுவே காலன்
வரவுரையா ரெவ்வே யிவர்.

தீயோர்களை அழித்து உயிர்களைக் காக்கும் பெருமானது
திருவருளை நினைத்து, அவன் வாராமைவால் நான் தூங்க
வில்லை.

அவன் மாய்த்தவை: புனம் மேய புன்—மேய் நிலத்தில்
கொக்காக வந்த பகாகரன். மா—கேசி என்ற குதிரை வடிவமான
அகரன். பூக்கை—யானை; குவவயாபிடம்.

இத்தலைவர் : சர்வாங்க கத்தரனார் - கட்டழகு வாய்த்தவர்
இவரிடத்து என் நிலையை ஒரு இப்போதே விரைவீர். நினைவே
னும்— சிந்தேனும்.

71. தலைவனையே நினைத்திருக்கும் தலைவி, பிறையை
யும், விண்மீன்களையும், இருளையுங் கண்டு வருத்தவது.

தலைவர் : இவர் கணபுரம் உறைவார்; வரவு உரையார்;
தமது வரவைச் சொல்லமாட்டார். எவ்வே! இவர் வரவு
உரையார், எவ்வே இவர் காலன்: எனக்கு எமன் போன்றவர்.

எல்—இரவு. இன்று காணும் இரவின் இருள் : கண்ணபுரம்
உறைவார் மேனி அதாய்ப் போத்தது : இப்பெருமானது
திருமேனியைப் போலாயிற்று.

இத்த இரவில் துன்புறுத்துவன : பிறை, விண்மீன்கள்.
பிறை — பிறைவடிவுள்ள சந்திரன். விரைமலர் ஐங்கண்ணையார்
வில்—பரிமளம் மிகுந்த ஐந்து மலர்களைக் கண்களாகக்
கொண்ட மன்மதனின் வில். வில்லை வளைத்துத் துன்புறுத்து
பிறை மன்மதன்; வில்லிலிருந்து என்பாற் பாய்வன,
வரையிலாத கண்கள். இந்தக் கண்களெப்போல்வன நான்
வானிற் காணும் விண்மீன்கள்.

மன்மதனுக்குக் குடையாகும் சந்திரன் வில்வாக மாறியது;
சந்திரன்கள் கண்களாயின; யானையாகும் இருள்
காலனாக மாறியது. காமன், என் தலைவனின் மகன்; இவன்
நான்கை இவ்வாறு வருத்துவது நியாயமன்று என்பது நோக்கு,
எவ்வே : விபரீதம்!

72. கலிலிவைத் துறை தலைவிலிதை கண்டு தாய் இரங்கல்

வரவுத்தி மேலே மறைவா அயனும் மலருவதும்
வரவுத்து மூள்ள்ப் பெருமான் மணிவணன் வத்திலனாக்
வரவுத்து ழாயும் மனங்கொண்ட டனனென் வலிதைமணி
வரவுத்து நீர்க்குழ் கணபுர மென்றிவன் வத்திக்குமே.

72. தலைவிலித் தலைவைக் கண்டு தாய் இரங்குவது. என்மகன் இப்பெருமானது வரவையும், இவன் குடும் திருத்து ழாய் மாவைவையும் தினைத்துத் திருக்கண்ணபுரம் நோக்கி வணங்குகிறான். “இவன் நோக்கினான்; காணுமோ கண்ணபுரம் என்று காட்டினான்” என்பது ஒப்புநோக்கு.

தலைவனது மேன்மை. வர உத்தி மேலே—சிறந்த கொம்பூழில் மலர்ந்த தாமரைவிட அமர்ந்த. வரம்—சிறந்த. மறைவாய் அவன் வேதங்களை ஒதும் பிரமன். மலர் உவதும்—அவன் மூலமாகப் பரந்த உகைகளும். வர—தோன்றுமாறு. உள்ளப் பெருமான்—உள்ளங்கொண்ட பெருமான். மணிவணன்—மணியின் திறம் வாய்ந்தவன், இயல்பு வாய்ந்தவன்.

என் வலிதை மணி பெண்களுள் மணிபோற் சிறந்த என் மகன். இப்பெருமானது வரவும் துறையும் மனம் கொண்டான்—இவற்றையே தினைத்திருப்பான்.

இவன் செய்வது; பெருமானைத் தொழுவான். மணி வர உத்து நீர்க்குழ் கடலிலுள்ள இரத்தினங்களைக் கரையிற் சேர்க்குமாறு அலைக்கும் நீர்க்குழந்தது, இத்தத் தலம். “கரையெடுத்த கரிசங்குல் கணபவனத் தெருகொடியுத், திரையெடுத்து வருபுனல் குழ் திருக்கண்ணபுரத் துறையும்” (திருமங்கையாழ்வார்). வத்திக்கும்—தொழுவான்.

யமக அமைப்பு இச்செய்யுளிற் காண்க.

வர உத்தி...மாவோன் வத்திலன்; என் மகன் இவனது வரவும் துறையும் மனம் கொண்டான்; கணபுரம் வத்திக்கும். மணிவர உத்து புனல்—மணிகளைக் கரையில் ஆடரச் சேர்க்கும் தெண்ணீர் (தடங்கள்).

73. கட்டளைக் கவித்துறை

திக்கு மலிபுகழ் வீடணந் காழான் திருவரங்கம்
புக்குப் புனிதன் கிடைகாட்டும் கண்ண புரமிதனில்
யிக்க மழவால் யினிர்நரக் காட்டுமால் மெய்யறதும்
செக்க குடையுஞ் செருக்கின் தடையுஞ் சிறப்புறவே.

74. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

சிறப்புயருந் திருவரங்கப் பெருநகரோ?
தென் திசைவா யோங்கல் தானோ?
விருப்புயர விண்ணவரும் மண்ணவரும்
வணங்குவட விவங்கல் தானோ?

73. திருவரங்கம் பெருமானுக்கு மேலைவீடு, திருக்கண்ண புரம் கிழை வீடு. அங்கு விபீடனானுக்குத் தன் கிடைபழகைக் காட்டும் பெருமான் இங்கு தனது தடைபழகைக் காட்டுகிறான்.

புனிதன்—பெருமான்; அன்பர்க்கு அருள் பெய்யதே தருமமாகக் கொண்டவன். கிடை: சபனத்தின் அழகு. "ஸ்ரீமாத் ஸுகஸும்த: பரத்தப:" என்பதில் நோக்கு. "தென் திசை இவங்கை நோக்கி" பன்னிகொள்ளும் பெருமான், திருக்கண்ணபுரத்தில், விபீஷணனுக்கு அருளுவதற்காக அவனது சந்திதியை நோக்கி நடைபயிச்சிவ்வான். அமாவாசையில் நரன்பகலில் திருக்கைத்தலத்தில் சொசியப் பெருமான் எழுந்தருள்வது குறிப்பு.

மெய் அழகு யினிர்நர, காட்டும்; செக்கர் உடை: செவ்வரத்த உடை; பீதாய்பரம். செருக்கின் தடை; மேன்மை நோன்ற கம்பீரமான தடை; நாலு வகைப்பட்ட தடை.

74. சோலையில் திற்குந் தலைவினையக் கண்டு, தலைவன், அவன் உறைவது எந்தத் தலமோ என்று ஆய்வது.

சிறப்பு உயரும்: தென்னாடும் வடநாடும் தொழுவதால். தென் திசை வாய் ஒங்கல்—தென்திசைக்குப் பெருமை அளிக்கும் அழகர் திருமலை. ஒங்கல்—மலை. ஒங்கல்; விண்ணவரும் ஒங்கி யிருப்பது. விருப்பு உயர... விவங்கல். திருவேங்கடமலை. "கண்ணா வானென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தின்னார் வேங்கட,விண்ணோர் வெற்பனே." விவங்கல்—மலை.

மருப்புயரும் மதவேழ மளித்தவர்தம்
 மங்கையொடு வைகு மத்திப்
 பொருப்பதுவே? கண்ணபுரப் பொன்னகரோ?
 பொழிவின்ற மடமா னுனக்கே?

75. கவிநிலைத் துறை

இரங்கல்

மானார் கேசன் பாலே மாலாய் வருவாரெம்
 மானார், வானோர் மன்னுக் காமன் னிரந்தாரெம்
 மானார், வானே பூர்வான் மானும் மணந்தாரெம்
 மானார், என்பால் வாரார் மாணார் போதாவே!

மருப்பு—தத்தம். மருப்பு... மதவேழம்— ஸ்ரீ கஜேந்தராய்
 வான். அத்திப் பொருப்பு—ஹஸ்திகிரி.

பொழித் தின்ற—பொழிவில் நிற்கின்ற. மடமான்!: அடை
 யடர்ந்த உவமைப்பாகு பெயர்.

75. தலைவனைக் குறித்துத் தலைவி ஒரு போதாவைத்
 தூதராக அனுப்புவது. போதா— தாரை வகை. போதாவே! என்
 தலைவர் என்பால் வாரார்; என்னே! என்கிறான்.

பரமசிவனிடத்துப் பிரேமம் வாய்த்தவர் என்பால் வாரார்.
 மான் ஆர் கேசன்—கங்கையான பெண்ணைக் கேசத்தில்
 அடைந்தவர். மாலாய் வருவார்—பிரேமத்தோடே உதவி
 செல்பவர். பிரேம சபாஸத்தை அவரது கரத்தினின்றும் அகற்றித்
 தமது திருமேனியில் ஒரு கூறு அளித்தவர். எம்மானார்
 எனக்குத் தலைவர்.

மேலும் வானோர் மன்னுக்காமன் இரந்தார்— இத்திரன்
 இழந்த செல்வத்தை மீட்டளிப்பதற்காகத் தன்னையுங்
 குலைத்துக் கொண்டு மாணியுருவில் மகாபலியிடம் மண்ணை
 இரந்தார்.

மேலும், உபரிசரவஸுவின் பெண்ணை மணந்தார்.
 அவனிடம் பக்தியை விளைவித்து அவனை மணந்தார். வான்
 னார் மன்—உபரிசரவஸு. இம்மன்னனது மான்—மான்போல்
 நோக்குடைய பழமினித் தாவார், “மாண்தை நோக்கி” என்பது
 போல.

எம்மான்: அருளுவதே இயல்பாகவுடைய என் தலைவர்.
 இவர்களது குறையைத் தீர்த்த இவர், என் குறையைத் தீர்க்க
 வரவில்லையே என்பது குறிப்பு.

76. வஞ்சி விருத்தம்

போதமர் காவிற் புணர்ந்தவர்
வேதமு னீந்தவர் வேய்முடி
மாதிர மேலுற வளர்த்தவர்
பூதர் கண்ண புரத்தாரே.

77. இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா மேகனிடூ தூது

பூங்கண்ண தும்போற் பொழியு முடலிலியால்
ஒங்குபே ராசை யுலப்பிலதால்—ஒங்குங்
கருமுகில்காள்! ஒதுவிரோ கண்ண புரத்தார்க்
குருகுமிதென் மேனிதனை போர்த்து.

76. தோழி, பூத்தரு புணர்ச்சியில் அறத்தொடு நிற்கல் கூறுவது இது. தாய் தன் மகனைப் பற்றிக் கூறுவது.

போது அமர் காவினில்: இதனாற் குறிப்பது, பூத்தரு புணர்ச்சி. போது—மலர்கள். கா—பொழில். புணர்ந்தவர்—என்னுடன் புணர்த்து களித்தவர்.

இவரது மேன்மை: முன் வேதம் ஈந்தவர். வேதங்களை இழந்து துன்புற்ற பிரமனுக்கு இவற்றை மீட்டளித்தவர்.

அன்றியும்: வேய் முடி (வேந்த கிரீடம்) மாதிரம் மேலுற (ஆகாயத்தில் ஒங்குமாறு) வளர்த்தவர்: திரிவிக்கிரமனாக பூதர்—பார் முழுதும் வயிற்றுள் ஒடுக்கிக் காத்தவர்: அன்றியும் பூமியை மருப்பில் வைத்துகந்த வராகப் பெருமான்: “அஹம் ஸ்மராயி மத்பக்தம்” என்றவர்.

தலைவியின் தாய் கூறுவது: “என் மகனை நபந்தவர் சாமானியரல்லர்” என்பது.

77. இப்பெருமானை நினைந்துருளும் தலைவி சில மேகங் களைத் தூதாக அனுப்புவது.

ஒங்கும் கருமுகில்காள்! —கிளர்த்தெழுவின்ற மேகங்களே.

தும்போல் பூங்கண்ண...உடலிலியால் — நீங்கள் நீர் சொலிவது போல் மலர்களைப் பொழியும் மன்மதனால். அவனால் எனக்குப் பெருமான் மேல் ஆசை அளவிவது. உலப்பிலது—அழிவாது. அவனது அழகுக்கு ஆகரமான பெருமானது அறகில் ஆழ்த்தேன். கண்ணபுரத்தார்க்கு இதனை ஒதுவீர்—உருகும் என் மேனி இது தனை ஒர்த்து.

78. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

கேசவ நாம மகிமை

ஒளிப் பிரமன் சடைபாந்து
முற்ற நாதன் தானாகிச்
சீறிச் சினந்த கேசிதனைச்
செற்றான் பரிவாற் கோவலர்பால்
காழிற் பொலியும் குழற்கற்றை
கண்ண புரத்தா னேற்றுளனாத்
பாழிற் கேச வனெனும்பேர்
பரவப் படைத்தா னிங்ஙனமே.

78. பெருமானின் திருநாமங்களுள் முதல் திற்பதான கேசவ நாமத்தின் மேன்மை.

இந்தத் திருநாமத்தின் பொருள் : பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் பிறா. பரமசிவன் கூறுவது. “க என்பது பிரமனைக் குறிக்கும். ஈசன் என்பது நான்; நாய்கள் இருவரும் உனது மடிவிலே உண்டானவர்” என்று நாராயணனைக் குறித்து.

இரண்டாவது பொருள் : கேசிவைக் கொன்றவன். இத்திருநாமம் நாதர பகவான் கண்ணனுக்கு நல்கியது. சீறி, சினந்த கேசி—குதிரை வடிவில் ஆயர்களுையும் கண்ணனையும் அழிப்பதற்காக வந்த ஆகாசன். சினத்தால் பாசைப் பிளந்து சீற்றமுடன் வந்தது இக்குதிரை.

கோவலர்பால் பரிவால் செற்றான்—கோவலர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக.

மூன்றாவது பொருள் : காழில் பொலியும் குழல் கற்றை—மேகத்தினால் கலுத்து விளங்கும் திருக்குழற்கற்றை வாய்ந்தவன் “குழவழகர்” என்றவாறு.

பாழில் பரவ : சவிராசன் என்ற திருநாமம் இந்தப் பெருமானுக்கு, குழவழகு வாய்ந்ததால். சவரிமுடி இப்பெருமானுக்கே உரியது.

“கெடும் இடராய வெவ்வாய் கேசவா என்ன” என்றவாறு இந்தத் திருநாமத்தை ஒதுவதால் துன்பமெல்லாம் நம்மை விட்டகலும்.

கண்ணனுக்கு கர்க்கர் இட்ட திருநாமம் : கருஷ்ணன்; இந்திரன் வெளியிட்ட திருநாமம் : கோவிந்தன்.

79. என்சீராசிரிய விருத்தம்

இளவேனிற் காலம்

பரவுறு மென்காத்தான் தடவுறு சாரளமும்

படர்தரு பானியவுய் குயின்பொழி கீதமொடு

விரபெறி பூவணையும் மென்பனி நீர்ப்புறமும்

வேனிலும் மேவடுமால், வாழ்வின் மேலிசையால்

மறைதரு மெம்பெருமான், மலர்வரு மான்பெருமான்

வானவர் தம்பெருமான் கணபுரத் தார்பெருமான்

வரிபெழு மரவித்த மிகைவரு மன்னங்கார்!

மவருகு தேனணையர் வந்திவர் வந்திவரே!

77. வரிசை வரிசையாக வுள்ள தாமரை மலர்களில் அமர்த்துள்ள அன்னங்களைப் பார்த்துத் தலைவி கூறுவது: இவ்வாறான வசந்த காலத்தில் நான் தலைவனை விட்டு எவ்வாறு உயிர் வாழ்வது?

என்னை தவின : தென்றல், நிவவு, குயிலின் கீதம், மலர்ப்படுக்கை, பனிநீர்ப் புறகு.

பரவுறு மென்கால்—பரவுகின்ற தென்றல். இது தடவுறு சாரளம்—இது புருத்து வரும் பலகணி. படர்தரு பால் நிவவு—பூமிப்பரப்படர எங்கும் பரவுகின்ற வெளுத்த, இனிய நிவா. பால் நிவா—பால் போன்ற நிவவு.

குயில் பொழி கீதம்—குயில் மகிழ்ந்து கூவும் இனிய குரல். ஒடு : என்னும் பொருளுது.

விர எழி பூ அணை—பரிமளம் எங்கும் வீசுகின்ற மலர்களாலான படுக்கை. மெல் பனி நீர்ப்புறகு—குளிர்ந்த பன்னீர் கலந்த புறகு. இவற்றிலும் மிகுந்து துன்புறுத்துவது வேனில் : வசந்த காலம்.

காரணம் : தலைவர் வந்திவர். ஆதலால் இனிமேல் வாழ்வு இல்லை; ஆல்.

இத் தலைவர் : மறை தரும் எம்பெருமான்—மறைகளை ஒதி வெளியிட்ட முதல்வர். மலர்வரு மான் பெருமான்—தாமரை மலரில் வந்தவனின் தலைவன்; மான்—மான் போலும் நோக் குடையவன். வானவர் தம் பெருமான்: நித்ய குரிகளின் தலைவர். மலர் உரு தேன் அணையார்—நீங்கள் அமரும் மலர்கள் உருக்கும் தேன் போன்றவர். நீங்கள் தேன் பெறுவீர்; நான் பெறவில்லை.

உலகினருக்கு இனியன யாவும் என்னை அடுவதே! என்னே என் நிலை.

தி. க—5

80. எழுசீராகிரிய விருத்தம்

பெருமான் அமுது செய்தவை

தேனினு மினியன திங்கனி தேசெறி
தவத்தினன் தங்க வயின்றனைபின்
ஆனின மடவியில் மேய்தர வேதிய
ராவிறை யாரன முண்டனைநீ
பானவ நங்குகின் நாத னனித்திடப்
பரித்தவன் பொங்குறு கத்தனையாகம்
வானெழு திண்மதின் வளர்தரு கண்ண
புரத்துறை மாதவ வாமனனே.

80. அவதாரங்களில் அன்பர் அளித்தவைகளைப் பெருமான் அன்புடன் புசித்தது. “பத்ரம் தோயம் பலம், புஷ்பம்” என்ற கலோகம் ஒப்புதோக்கு.

இராமாவதாரத்தில் சபரிபுரம், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் முனிவர் மனைவியரும், அர்ச்சகசமில் முகனய தரையரும் அளித்ததைப் பெருமான் புசித்தான்.

தேச எறி தவத்தினன்—தவத்தால் சோதி வாய்த்த மேனிபுடைய சபரி. தேனிலும் இனியன திங்கனி—தேனிலும் இனித்த கனிகள்.

பின்னர், ஆன் இனம் மேய்தர, வேதியர் ஆயிழையார்—மறைபோரின் மனைவிமார், ஆயிழையார் அனம் (அன்னம்). ஒரு நாள் காட்டில் மாடு மேய்க்கும் போது ஆயர் சிறுவர் பசியால் வருத்தக் கண்ணன் சிலரை வேதியரது யாக சாகஸக்கு அனுப்பினான். சடங்கு முடிவதற்குமுன் வேதியர் அன்னம் அளிக்க மறுத்தனர். இவர்களுது மனைவிமார் கண்ணனை யழிவுமுர்த்தி என்னுணர்ந்து உணவுடனே இவனிடம் அன்னம் கொண்டு சென்றனர். இந்த இடம் பத்தவிலோசனம் எனப்படும்.

பால் நல மங்கை: பால்போல் இனிய சொல்லுடைய காதலி. பால் போலும் வெணுத்த சொல்; மனத்திலொன்று கொண்டு வாயால் ஒன்று சொல்லாதவன். நாதன்: இவனுக்கு நாதன் முகனய தகையர். இவர் சோழனின் படைத் தலைவர். இவர் அன்பால் பெருமானுக்கு அர்ப்பித்த பொங்கலைப் பெருமான் ஏற்றுக் கொண்டான். இன்றும் இதன் நினைவாகப் பெருமான் தினந்தோறும் அர்த்த சாமத்தில் முகனயதரையன் பொங்கல் அமுது செய்கிறான்.

81. நேரிசை யாசிரியப்பா

வருக்கமோனை

கண்ண புரத்துறை கனியைக் கடும்பினைக்
காரகம் மன்னுங் காரனை வண்ணனைக்
கிளரும் புகருடைக் கடிதையா னரியைக்
கீதச் சுவையனை வேங்கடக் கிரியனைக்
குடந்தைக் கிடந்த குருமணித் திரனைக்
கூடவி ழுறையுங் கோமனச் சோதியைக்
கெழுமிய முத்தாய் கிளரொளிப் பவளமாய்க்
கேழில் மரதகக் கிரியென நின்று
கையி வைம்படை பேற்றாய் காணையைக்
கொடிசேர் மாடக் கோவலா ராயனைக்
கோழிக் கோன்றனை பேற்றமவர்க்
கெளமிய மென்ப தெவ்வ ளுரையினோ.

இந்த வரலாறு காண்பது சோழமண்டலச் சதகத்தில்; புனைபய் குழலாள் பரித்தளித்த பொங்க வழுதும் பொரிக் கறியும், அனைய சவரி ராசற்கே யாமென் றளித்த வாதரலின், முனைப ததரபன் பொங்கலென முகுத்தற் கோது முதுகீர்த்தி, வனையும் பெருமை பெப்போதும் வழங்குஞ் சோழ மண்டலமே.”

81. பெருமானுடைய பெருமை, இவன் மேலும் திருப்பதி கள். கனி—காணும்போதே உண்பது. கடம்பு—சாறாய்ப் பகுதவது. காரகம்: ஒரு திவ்ய தேசம். கார் அதை வண்ணன் — மேகம்போல் நிறமுடையவன், இயல்புடையவன், சிறுமை பெருமை பாராது யாவர்க்கும் அருள்செய்பவன். அரி—சிக்கம்; நாசியம்மூர்த்தி. கீதச் சுவையன்—கீதத்தால் பெறும் சுவை போல் நமக்கு இன்பம் அளிப்பவன். குருமணி—சிறந்த மணி. கூடல்; ஒரு திவ்யதேசம் (மதுரை). கோமனம்: ஒரு வகை மணி. கெழுமிய—சிறந்த. கிழுமிய—மேன்மைபான. கேழ் இல் ஒப்பே யில்லாத. கோவலார் ஆயன் — திருக்கோவலார் எம்பெருமான். கோழி—உறையூர்.

இவ்வாறு திவ்யதேசங்களில் அடியார் வணங்க எழுத்தருளி யிருக்கும் சவரிப் பெருமானை ஏற்றமவர்க்கு, ஒளவியம் என்பது எவ்வன்—தீவினை எவ்வாறு தேரும்? உரையினோ— உரைப்பீர்.

82. கவிமிகைத்துறை

கதிர் காலம்

மின்னடர் முடியினர் மேலிடு கணபுரம் மீனாற்போல்
பொன்னினை வாலவர் போயிட மாய்த்திது போகாதோ
மின்னளி முகினைம் மெலிவுறப் பெப்பனி பென்மேலே
வன்னியின் பொறியினில் வெம்முறச் சொரிதரும் வாகடயிதே!

83. என்சீராசிரிய விருத்தம்

பருவங்கண்டாரங்கல்

சொரிமழையை வரையதனால் துணித்த கோமான்
சொரிச் செருநகர்ச் சோவை தன்னுள்
திருதகையை வீகங்கமென விழைத்து மிகையா
திருத்தவெனைப் பிரித்தவர் த முன்ன மென்னே!

82. கதிர் காலம்—சரற்காலம்; பனிக்காலம். வாகடயாக்.
வருத்துத் தகைவி, இக்காற்று நன் தகைவனைத் தொடர்த்தால்
அவன் மீளக்கூடும் என்று ஒருவது.

மின் அடர் முடியினர்: இரத்தினங்களைக் ஒளி. “திரையிர
மிரவி கைத்தெறித்தா வொத்த நீன்முடியன்” (பெரியாழ்வார்).

பொன் நனைவால் போனவர்: பொருளிட்டவதற்குச்
சென்றவர். கணபுரம் மீனாற்போல—மீனமாட்டார் போவக்
கருதி. அவர் போயிடம் ஆய்த்து திது (நித்த வாகட)
போகாதோ? இவ்வாறு போனால் என் துன்பத்தை
அறிவிக்கலாம்; அறிவித்தால் அவர் மீள்வர்.

என் துன்பம்: மின் அணி முகில் இனம் என்மேலே
பெய் பனி: குளிர்ந்த துளிகள். இத்துளிகளைச் சொரிவது
வாகட. பனியை, வன்னியின் பொறியினில் வெம்முற
சொரிதரும்—நெருப்புப் பொறியினும் வெப்பம் மிகுமாறு
தூவுகின்றது. வன்னி—நெருப்பு.

83. தகைவன் குறித்த கர்க்காலம் வந்தும், அவன் வராதது
கண்டு தகைவி இரங்குவது.

தகைவனது ஆற்றலும் அருளும்: சொரிமழையைத் துணித்த
கோமான்: இடையறாது பெய்த மழையை ஒரு மண்ணை ஏந்தித்
தடுத்த தகைவன்.

சேரும் நகர்ச் சோவை தன்னுள்—கடல் பிரித்த இடம்.
தாய்கள் எவ்வாறு இணைத்தோம்? இரு தகையை—இரண்டு தகை
கள் உடைய.

இருகடருங் கவளமென விழுங்கு பேழ்வாய்
இடிமுழக்க மித்திரவிக் லோடை நெத்தி
சொரிமதக்கொண் ழுக்கனித்தின் மின்னே யாகும்
தோட்டிபென வாதமெழு கால மன்றே!

84. இருவிகற்ப லேகிசை வெண்பா

மன்று பதைகறங்க மாயக்கூத் தாடுவர்தாம்
இன்று மறந்தா ரெளிபேனை—சென்று
சூவினுதையும் காவணைசெய் கண்ணபுரம் கண்டார்
உயிரனையா குள்ளங் கடிது.

விசங்கம்—பறவை. நாய்கள் இருவரும் இரண்டு தலை
படைத்தாலும், இரண்டு தலைவுடைய பறவை போல், ஓர்
உடலும் ஓர் உயிருமாகக் கவந்தோம். துணையாது; பிரிவுக்கு
அஞ்சிக் கண்ணுறங்காமல்.

இக்காலமோ கடிது. காற்று மதயானைபோல் துன்புறுத்து
கிறது. எய்வாறென்னில்? இருவிக் இரண்டு கடர்களும் இயங்க
வில்கலை; சத்திர சூரியர்களின் ஒளியே இல்லை. இவை இரண்டை
யும் விழுங்கிய பேழ்வாயுடையது இருள். பேழ்வாய்—
பெரிய வாய்; குகைபோற் பெரியது. காற்றுடன் முழங்கும் இடி
முழக்கம்—கனித்தின் பீளியு. இத்திரவிக்—வானவிக். நெத்தி
ஒடை—கனித்தின் மூகப்படம். கொண்ம—மேகம். சொரி
மதம்—கனிது பெருக்கும் மதமாகும். மேகத்துடன் கூடிய
மின், தோட்டி—அவ்ஞ்சம்.

84. தலைவி இரங்குவது: ஆயர்பாடியில் குடக்
கூத்தாடியவர் என்னை மறந்தார். இவரது உள்ளம் கடிது;
அத்தோ!

மன்று—வெளி. பறை—வாத்தியம். கறங்க—ஒலிக்க. மாயக்
கூத்து—யாவரும் கண்டு விபக்குமாறு ஆடிய கூத்து. சூவில்
சென்று உதையும் கா அணைசெய் பொழிலின் வளங்கண்டு
சூயில்கள் உதையும், பொழில்கள் குழித்த. கண்ணபுரம்
கண்டார்—இங்குப் பொருத்துவதே தமக்கு இன்பமாகும் என்று
உதைத்தவர். உயிர் அனைவார்—எனக்கு உயிர் போன்றவர்.

85. என்சீராசிரிய விருத்தம்

கவய வந்தவர்கள் வாழ்த்துமாறு மேனி யழகு
உயிரை யாகுடற் பாரினிற் சாயவே
ஒழிவிவா தருவிசெய் தேங்கிடுந் தையவார்
செயிரிவா வயிவுடை வாவிறன் தேவியும்
செகந்தனை யொடுக்கிடுந் தசமுகன் தாரமும்
அயிரெழு வானினால் வந்தபய் குற்றவல்
வரக்கியும் வாழ்த்திடு மழகினான் வாழிடம்
வயிரமும் மூத்தொடு பவளமும் மல்குநல்
வளமுடைக் கணபுர மாநகர் தானதே.

85. தலைவியின் மனம் பெருமானிடம் செல்லுவது வியப்பாமோ? கவய வந்தவரும் வாழ்த்துமாறு அழகுடைய பெருமானன்றோ இவன்! இவனால் துன்பமுற்ற தாரை, மண்டோதரி, சூர்ப்பணைகை இவர்கள் இவனைப் பாராட்டினார்.

ஒழிவு இவாது அருவி செய்து ஏக்கிடும் தையவார்—இடை விடாமல் கண்ணிர் பெய்து ஏங்கும் பெண்பாவர்.

முதலில் தாரை. செயிர் இவா வயி உடை வானி—தோல்வி என்பதே காணாத வாய்க்கை உடைய வானி. இராவணனையும் வாயில் சுற்றிய வாய்க்கை குறிப்பு.

இரண்டாவது மண்டோதரி. தசமுகன்—பத்துத் தலை யுடைய இராவணன். இவனது தாய்: மனைவி மண்டோதரி.

மூன்றாவது சூர்ப்பணைகை. அயிர்—உர்மை. பங்கு உற்ற வல் அரக்கி—மூக்கு பங்கு முற்ற சூர்ப்பணைகை. வல் அரக்கி “இவங்கை ஆட்டி”; இவங்கையை ஆட்டிவைக்கும் சொல் வன்மை. இராவணன் “இவங்கை ஆளன்”, இவன் இவனையும் ஆட்டி வைப்பவன். ஐயல்தானத்தில் கரகூடணர் களையும் ஆட்டிவைக்கும் வாய்க்கை வாய்த்தவன்.

தாரை போற்றிய வகை: “நவம் அப்ரமேயச்ச”. மண்டோதரி சொல்லியது. “தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ர சுதாதா:”

சூர்ப்பணைகை, இவனது அழகை எடுத்தோதினான். “தருணை ரூபணம்பந்தன” (இளமை வாய்ந்த இருவர், உருவத்தால் சிறந்தோர்—இராமன், இவக்குவன் இவர்களைப் பற்றி. “ராமோ ரமயதாம் வர:”—என்றார் வாய்க்கி, இவனது சுட்டழகைப் பாராட்டி.

86. எண்சீராசிரிய விருத்தம்

வகைச்சியச்

கண்ணபுரக் காரீவண்ணன் பொற்கோயின் முன்னே
கயங்கொள்ளக் கயங்கண்டர் பயமுற்றே கெண்பால்
வண்ணமட ரஞ்சனக்கண் வகைவிகம் மகனீர்!
வகைவீசீர் வாவிரிதில் குமுதமொடும் குவளை
வண்ணமெழு மரவித்தத் தம்முடும் கெண்டை
வாளைவிலைவ தும்முக்கத்த அம்புகொள வில்கை;
வண்ணமெழு சங்காழி கொண்டகர மோச்சி
வான்முதலை நோக்கிவிரைந் தோடிமறை வீரே.

86. திருக்குறத்தில் மீன்பிடிக்க வரும் வகைச்சியரை
விளித்துக் கூறுவது இது. இக்குறத்தில் வாளை, கெண்டை
இவை இவை; முதலையே உள்ளது, விரைந்து ஓடுவீர் என்று.

கயம்—மீன் வகை; பொதுவாக மீன்கள். கயம்—குளம்;
திருக்குளம். கயம் கண்டர்—மீன்பிடிக்க இக்கயம் ஏற்றதென்று
வந்தீர்; நன்று!

நீங்கள் செய்வது : பயம் உற்றேன் என்பால் வண்ணம்
அடர் அஞ்சனக் கண் வலை வீகம்—தண்ணீரில் நிற்கும்
என்பால் கண்களாகிய வலையை வீசுகிறீர். வண்ணம் அடர்—
அழகு நிறைந்த. அஞ்சனக் கண்—மை போல் கறுத்த விழி;
அஞ்சனம் மங்கலகரமாகத் தீட்டுவது. நீங்கள் வலை வீசுவதால்
பயம் உற்றேன்—அச்சம் கொண்டேன்; இந்த வலைவிளின்று
தப்புவதில்லை. பயம்—நீர், அச்சம்.

நான் சொல்லுவதைக் கேட்பீர் : இப்புனவில் குமுதம்,
குவளை, வண்ணம் எழும் அரவித்தம் (தாமரை) இவைகளோடு
வாய்ந்தவைவராகக் கருதிய கெண்டை வாளை—இவை இவை.
ஆகில் எங்கு உள? உமது முகத்தில். அரவித்தம் : உமது முகம்;
குமுதம் : வாய்; குவளை : கண்கள். கெண்டை, கண்களின்
நீட்சிக்கும், வாளை கண்களின் பிறழ்ச்சிக்கும் ஒப்பு. அம்பு—
தண்ணீர்.

அன்றியும், இவ்வுத்த தண்ணீரில் வான் முதலை உள்ளது.
ஆதலால் நீங்கள் செய்வது : வளைகள், போதிரங்கள் அணித்த
கைகளை வீசி ஓடி மறைவீர். சங்கு—வளை. ஆழி—மோதிரம்.
வான்முதலை—பெரியதான முதலை.

87. வெண்ணிற

மறைதந்த மாயவனை வானானும் முன்னவனை
மாதான் மார்வில்
உறவந்த வெண்ணுவத் தாராளை யோங்கோத
வண்ணத் தானை

உறிகொண்ட நறுவெண்ணெய் புண்ணுகந்த வுத்தமனைக்
கறைகொண்ட பைரவிறிற் கண்டுவிழும் கற்பகத்தைச்
சிறைவண்டு களிபாடுத் திருக்கண்ணை புத்தானை
உறவென்றுத் தனமென்று முரீசென்றும் பாராட்டி
உறுகின்ற துயர்தீங்கி புயர்வும் பெறுவோமே.

உன்னுதை: இந்தப் புனனுக்கு அதிபதி நாராயணன்; வான்
முதல் பரமபத நாதன். நீங்கள் செய்வது: அவனை நோக்கி,
சங்கு சக்கரம் பொறித்த உங்களைக் கைகளைத் தூக்கி வணங்கி,
உங்களை திருப்பிடத்திற்கு ஒடுவீர். இவர்கள் வைணவ சாகஸின்
கரங்களில் சங்கு சக்கரம் பொறி ஏற்றிருப்பர்.

88. "ஓய மூப்புப் பிறப் பிறப்பு பினி வீயுமாறு செய்வான்"
என்றவாறு, பெருமானைப் பந்தித் துன்பங்களை அகற்றக்
கூடும்.

மறைதந்த மாயவனை: பல அவதாரங்கள் செய்து
வேதங்களை மீட்டளித்தவன். மாயவன்—விசித்திரமானவை
செய்வவன். வான்—பரமபதம். மாறு ஆன் மார்பில் பெரிய
விராட்டிபார் அமருத் திருமார்பில். தன் துணவந்தாரானை.
ஒங்கு ஓத வண்ணத்தானை—அடர்த்த கடலின் நிறமுடைய
வனை; கடல்போல் பெருமை வாய்ந்தவனை. கறை—விடம், பை
அரவு—படங்கள் கொண்ட அரவம்; ஆதிசேஷன். கற்பகம்:
தன்னையே அன்பர்க்கு அளிப்பவன். சிறைவண்டு...—அழகிய
சிறகு வாய்ந்த வண்டுகள் பொழில்களில் தேனைப் பருகிக்
களித்துப் பாடுகின்ற.

இப்பெருமானைப் பாராட்டும் வகை: உறவு என்று—
"ஒருநற் சுற்றம்" என்று, தனம் என்று—சிறந்த பொருள்
என்று; உயிர் என்று—உயிர் போதும் அருமையுடையவன்
என்று.

இதனால் பலன்: உறுகின்ற துயர்—பிறவிகளால் பெறும்
துன்பம். உயர்வு: பெருமானுக்கே உரியவராகும் மேன்மை

88. என்சீராசிரிய விருத்தம்

பன்னிரு திருநாமங்கள்

துயர்தனைக் களைவுமென் கேசவா! நாரணா!
தூயநன் மாதவா! நங்கன்கோ வித்தனே!
அயர்வினை வறுக்குமென் விட்டுவே! எம்மது
குதனே! அகலிடம் பாய்திரு விக்ரமா!
மயல்தரும் வடிவுடை வாமனா! சீதரா!
வாய்நிற கேசனே! பதுமநா பாமிரு
வியழுடை பெளியநா மோதரா! என்றுமே
மேலவன் செளரிதான் வாய்த்துவா மூய்பவே.

88. ஆரீசய் திருநாமங்களுடைய பெருமானது
திருநாமங்கள் பன்னிரண்டும் ஒதினானே போதும். உய்வதற்கு.
கேசவன்: துயர்களைக் களைபவன். "கெடு மிடராய
வெய்வாய் கேசவா என்ன."

தாரணன்: "நம்மை வுடைபவன்."

தூயநன் மாதவன்: "மாய்ந்ததும் வீனைகள் தாமே மாதவா
என்ன."

நங்கன் கோவித்தன்—கோலுலத்தில் தோன்றியவன்,
திருத்தழாய் மாலை வேய்த்தவன், சிறந்த மணிபோன்றவன்.

அயர்வு—துன்பம். விட்டு—விஷ்ணு. எங்கும் உறைபவன்.
நம்மை விட்டும் பிரிபாது காப்பவன்.

மதுகுதனை—மதுவைக் கொன்றவன்; மதுபோல்
மனத்துக்கு இளியவன்.

அகலிடம்—பரந்த நிலத்தில். திரிவிக்கிரமன்—பூமியை
யும் வானையும் தனக்கே பாக்கிக்கொண்டவன்.

மயல்தரும் வடிவு—மயங்குமாறு அழகு மேலோங்கும்
திருமேனியுடைய. வாமனன்—மனத்தைக் கவரும் அழகு
வாய்த்தவன்.

சீதரன்—பிரசாட்டியைத் திருமார்பில் ஏற்றவன்.

ரிடகேசன்: இந்திரியங்களுக்கு அதிபதி. தீநெறியைப்
போக்கும் வலிமை வாய்த்தவன்.

பதுமநாபன்—பதும மலரைத் திருநாபிலி லுடையவன்;
உலக முதல்வன்.

தாமோதரன்—"எத்திறம் உரையினோ டினைத்திருத்
தேய்கி எனியே" என்றவாறு.

89. எண்ணீராகிரிய விழுத்தம்

இடைச்சி

மேலணவு பொன்மதின்னூற் கண்ணபூப் பெம்மான்
மெல்லுகள் வாழ்த்திவரு மண்டீர்தனில் பாவாய்!
மேலெழுதல் காகையொடு வெள்ளையனை பாலும்
மெய்யெழுநின் கவசமிசை மல்குவது கண்டேன்
வேலையெறி மண்ணிதனில் வந்தபெரு மாயன்
மேன்மைகெழு சரிதையுமே பாடிமறு கெங்கும்
மேலையுறை வானவர்கள் கேட்டுமகிழ் பெய்த
வெண்ணெய்கள் வுண்டவனே! வென்றுவரு வாயே.

89. தெருவில் வெண்ணெய், தயிர், பால் விற்கும் இடைச்சியை நோக்கிக் கண்ணபூத் தெம்பெருமானின் சரிதையையும், அவன் வெண்ணெய் களவுண்ட பெருமைகளையும் பாடி விற்குமாறு வேண்டுவது துது.

அண்டர்—இடைவர். அண்டர் தனில் பாவாய்!—இடைவர் குவத்தில் பிறந்தவளாய், அழகு வாய்ந்த பெண்ணே! மெல் அடிகள்—மலர் போன்ற திருவடிகள். மேல் அளவு—வானில் ஒங்கும். பொன் மதின்: கணபூர்த்துப் பொன்மலைக்குக் காப்பாள பொன்மதின், சிறப்பு வாய்ந்த மதின்.

நின் மெய் எழு கவசம் இவை—நீ தனையின்மீது கொண்ட இந்தக் கவசங்கள். மேல் எழு தல் ஆடை—மேலே ஆடர்ந்துள்ள ஏடுடன் வெள்ளை அணை—வெண்ணிறமுள்ள தயிரும், பாலும்—இவை மல்குவது கண்டேன்.

இனி, மெய் எழு கவசம்—ஸ்தனங்கள். மேல் எழுதல்—ஆடை—போர்த்தப்பட்டுள்ள மெல்லியதான ஆடை. பால்: தல்வ நெதியைக் குறிக்கும்; தூய்மைக்கான தன்னெறி கொள்வன. தூய்மைபாவது, “ஊனுடையாறி சங்குத்தமர்க் கென்று உன்னித்தெழுந்த என் தடமுலைகள், மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படியல் வாழுகில்வேன்” என்றவாறு.

நீ செய்ய வேண்டியது: வேலை எறி மண் இதனில்—அகல வீசுகின்ற கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகில். வந்த மேன்மை செழுசரிதை—அவதரித்ததால் மேன்மை மிக்க சரிதங்களை. இந்தச் சரிதங்களைப் பாடி மறுகெங்கும் வருவாய்: தெருக்களில்

90. இருவிகற்ப ஸேகிசை வெண்பா
 உளக்கனி வண்ணத்தாய்! கண்ணபூக் கோனே!
 உளக்கனி வுள்ளோர்க் குயிரே! - வனங்கொள்
 மறைபோர் வழுத்த மகிழ்ந்துறையாய், தோன்றத்
 சிறையே சிதைப்பாட் திறம்.

91. பன்னிருசீராகிரிய விருத்தம்
 கொற்றியர்

பாயும் புன்னின் பாழார்வார்
 பாலன் புள்ளே மேனாறப்
 பத்தி செய்யும் கொற்றியரே!
 சித்தம் தையும் பெற்றியரே!

செய்வாய். உமது பாட்டைக் கேட்டு, மேல் உறை வானவர்
 (நித்தியகுரிகள்) மகிழ்வர். “வெண்ணெய் களவுண்டவனே!”
 என்று பாடுவாய். “வெண்ணெயுண் என்னும் சுனச்சொல்”
 அங்குள்ளவர்களுக்கு நெஞ்சால் நினைப்பதிது.

கோலித்தா! தாமோதரா! மாதவா! என்று பாடி ஒருத்தி
 தயிர், நெய், பால் விற்று வந்தாள்.

90. பிறவியைத் தீர்க்குமாறு பெருமானை வேண்டுவது.
 தோன்றல் சிறை சிதைப்பாய்-பிறவியால் பெறும் சிறையைத்
 தீர்ப்பாய். திறம்-ஆற்றல் இது.

வண்ணம்-நிறம். உளம் கனிவு உள்ளோர்க்கு உயிரே -
 “நினைந்து கைத்து உள்கரைத்துருகி” என்றவாறு, உன்னையே
 நினைப்பார்க்கு உயிர் போன்றவனே! வனம் கொள் மறை-
 பெருமானது பெருமைகளை ஒதுவதால் வன்மை. தோன்றல்-
 பிறப்பு. திறம்-குணம், தத்துவம், தன்மை. இது உனது திறம்..

91. கொற்றியர்: மயணவச் சின்னங்கள் அணிந்து
 நெருவில் பிச்சை ஏற்றுச் செல்லும் மகனார். மானைப் போதிலே
 நெருவில் துணிந்து செல்லும் கொற்றியரை நோக்கிக் காழாதும்.
 ஒருவன், தனது வேட்கையைத் தெரிவிப்பது.

இவர்களுக்கு பக்தி: பாயும் புன்னின்பால் ஊர்வார் பால் -
 கருடாகுடனான பெருமானிடத்து: உள் அன்பு மேல் ஊற பக்தி
 செய்யும் - அன்பு ஒங்குவதால் பக்தி கொள்ளும். இந்த பக்தியால்
 சித்தம் தையும்-சித்தம் கைத்துவது.

வாயும் பதிகள் நடத்தேநீர்
 வாயம் புதிவீத் படித்தானை
 வணங்கிப் பதின்மர் சொன்மாலை
 பாடிப் புருவீ ரிம்மாலை
 மாயன் கண்ண புரவந்தீர்
 வாயின் வண்ண முறநின்நீர்
 உழையே நாடும் விழியுடையீர்
 மொழிவீர் கூட வழகாரயே

நீங்கள் செய்வது: வாயும் பதிகள் நடத்து—வணங்கி வழிபடு வதற்கான தீவ்ய தேசங்களுக்கு நடத்து சென்று. வாய் அம்புதியில் படித்தானை வணங்கி— பெருமாள் பள்ளி கொள்வதற்காக வாய்ந்த கடலிலே குவிலும் அப்பெருமானை இந்த தீவ்ய தேசங்களிலே வணங்கி. பதின்மர் சொல் மாலை பாடி— ஆழ்வார்கள் பதின்மர் அருளிய தீவ்ய ப்ரபந்தங்களைப் பாடி. இம்மாலை புருவீர்—இவ்வூரில் இன்று மாலை இவ்வுப் புருவீர். ஆண்டான், மதுரகவி இவர்கள் அருளியவை உங்களுக்குப் போகாவோ?

இம்மாலை பாடிப் புருவீர்— இந்த மாலைப் போதில் வந்தீர்! இந்தைத்துத் திருமாலைப் பாடிப் புருத்தீர்.

நீங்கள் திற்கும் அழகு: வாயின் வண்ணம் உற தீவ்ய ப்ரபந்தங்களைப் பாடும்போது, உங்களது வாயின் இயல்பு (அழகு) தோற்றமுமாறு. உட்பொருள்: உமது உதடுகளின் சிவப்பு நிறம் தோன்றி நான் காண வந்தீர்.

விழிகள்: உழையே நாடும்—விதிகளின் பக்கத்தில் நாடு கின்றன; அழகைப் பார்ப்பதற்கு. உழை நாடும் விழி— மான் களும் விரும்பிப் பார்க்குமாறு அழகுடைய விழிகள். அழகிய நோக்குடைய மானும் வெள்கி உங்களது விழிகளை நோக்கும். உழை—மான், அன்மை.

நீங்கள் மொழிவது: கூடல் அழகரை—திருக்கூடல் என்ற தீவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை; அழகர்— திருமேனியழகுடையவர். அன்றி ஸர்வாங்க சுந்தரனான சுவரிசைப் பெருமானோடு கூடல்—கூடுவது; அவனை வணங்கித் தொழுவது.

உட்பொருள்: கூடல், அழகு அரை—உடம்போடு கூடுவதும் உமது அழகிய அரையும்.

வாயும் மனுவின் வயங்கூட்டி
வாயுத் தனமாத் துயங்கூட்டி
மரையின் மணிபால் விரல்பாய
மனுவில் துணிந்து வருவீரே.

92. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம் அருட்டநம் விளக்குவது

துணிவுடனே வண்டர்பவர்ப் பண்டிபல
கொண்டபல தாழிமண்டுஞ்
சோறுதயி ரிக்குகனி கட்டியெனக்
குன்றுபல வீக்கி யேங்கும்
பணிவுடனே தோய்த்ததயிர் பாவனைய
வாலியெனப் பெய்து நிற்பப்
பாய்த்துமவை மீதினொரு பூதவடி
வோடுமிவை முற்று முண்டாய்

உமது வாய் : மனுவின் வயம் காட்டி—தீய்கள் ஒதி வரும் திருமத்திரத்தின் ஏற்பை, அவ்வது வலியையைக் காட்டி; அதாவது இயல்பாகப் பெருமைபுடன் ஒதி. இதுவன்றி வாயும் தனமாம் துயம் காட்டி—தனம்போல் வாய்த்த தவயத்தின் பொருளை நன்கு உணர்த்ததைக் காட்டி. மரையின் மணிபால் விரல்பாய—தாமரை மணி மாவையின் மணிகளில் விரல்கள் பரவ, உரு எண்ணி உரைப்பதாகல்.

உட்பொருள் : மனு—விண்ணப்பம், துயமாம் தனம்—இரண்டாகிய ஸ்தனங்கள். இத்தகைய சேஷுடைபுடன் துணிந்து வீதியில் வருவீரே! என்று வியப்பு.

92. பெருமான் கோவர்த்தன வடியில் பூசனை ஏற்றுப் பின்பு அம்மகையைப் பெயர்த்தெடுத்து, ஆயர்களையும் பசுக்களையும் காத்த தீதம்.

அண்டர்—இடைபர், பண்டி—வண்டி, தாழி—சாஸ், சோறு, தயிர், இக்கு (கரும்பு), கனி, கட்டி (வெவ்வம்) எனப் பல, குன்று என வீக்கி—பல குன்றுகளாகக் குவித்து.

தோய்த்த தயிர், பால் அனைய வாலி என—தடாகங்கள் போல். “அட்டுக் குவி சோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர் வாலியும் தெய்வனதும்” (பெரிபாழ்வார்).

துணிவுடனே வாசவனு மேவமுதி
வேழுமறை பெய்ய வாயர்
சோர்வுதனை நீக்கவெதி ரோங்குமலை
தன்னைவொரு கட்டு விரலில்
அணவவொரு கண்ணியென பேத்தியட
நின்னவதை நீக்கி நின்றாய்
அண்டுமவ ருப்பவென வந்துதிருக்
கண்ணபுரம் மன்னு வேந்தே!

பூத வடிவோடும் இவை முற்றும் உண்டாய்—கோவர்த்தன
மலையே யாகி பாவந்தையும் உண்டாய்.

பின்பு நிகழ்ந்தது : இந்திரன் கோபித்துக் கல்மறை
பெய்வித்தான். ஏவ—காளமேகங்களைப் பெய்யுமாறு
கட்டளைவிட. ஆபர் நடுங்கினர். இவர்களது சோர்வுதனை
நீக்க—இவர்களது தளர்வை அகற்ற. எதிர் ஒய்கு மலை
தன்னை—எதிரேயுள்ள கோவர்த்தன மலையை. ஒரு கட்டு
விரலில்—சிறிய விரலின் துணியில். அணவ - சேருமாறு.

ஏந்திய வதை : ஒரு கண்ணி என; ஒரு மாவையைப்போல.
அடர் இன்னவை—அடர்த்துள்ள துன்பத்தை; தங்களது செல்வ
மான பகைகள் துன்புறுவதால் இவர்களுக்குச் சோர்வு; இதுவே
இன்னம்.

ஏந்தி—ஆயாசம் சிறிது மில்லாமல். “கொடியேறு
செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமும் அழிந்திவ, வாயுற்றிவ,
வடியேறு திருவுகிர் நொந்துமிவ” பெரிபாழ்வார்.

இவ்வாறு காக்கு மியல்புடைய பெருமான் திருக்கண்ணபுரத்
தில் மன்னும் வேந்து. “திருக்கண்ணபுரத் தாக” (சூல சேகரப்
பெருமான்). வாசவன்—இந்திரன். கண்ணி—மாவை. அடர்
இன்னம்—அடர்த்த துன்பம்.

இங்கு உறைவதன் குறிப்பு : அண்டுமவர் உய்ய என—
அன்போடு வந்து சேர்வோர். தங்களது துன்பங்கள் நீக்கி
உய்யுமாறு.

93. பள்ளிருசீராசிரிய விருத்தம்

மடக்கு

மன்னும் பொழிப்பாய் மென்காலே!
 விரைவாய் மவரான் மன்பாலே,
 மணங்கொள் வளமா தவிப்போதே!
 அவர்பா வென்மா தவிப்போதே;
 பொன்னே சொரியும் வரவழையே!
 புவிமா திறையை வரவழையே,
 புனலே முகக்கும் முகமஞ்சே!
 வினையே மெனக்கும் முகமஞ்சே;
 என்னே! கிள்ளாய்! கோகிலமே!
 நீர்வாழ் புனத்தில் கோகிலமே;
 எழிலார் சொகை மருவளரே!
 என்பா லன்பர் மருவளரே;

93. தனது நிலையை நினைத்துத் தனைவி புலம்புவது. திருக்கண்ணபுரத் திறைவரிடம் செல்லுமாறு இளங்காத்தைத் தனையி ஏவுகிறான். மன்னும் பொழிப்பாய்—திருக்கண்ண புரத்தைச் சூழ்ந்து பொழிவிற்பாய்ந்து பாய்ந்து, மணத்தைவிடும் இளங்காத்தே! மவரான் மன்பால் விரைவாய்—பெரிய பிராட்டிக்குத் தகைவனான பெருமானிடத்து விரைந்து செய்வாய். நீயும் அவரைப்போல் இங்கு நாடி வந்தும் நான் தவிப்பதே!

மணங்கொள் வள மாதவிப் போதே!—மணம் திறைந்து, வடிவாக அழகிய மாதவி மனரே! என் மா தவிப்பு ஒரு—எனது பெருத் துன்பத்தை அவரிடம் கூறுவாய்.

பொன் சொரியும் வரவழையே!—பொன் திறைந்த எங்கும் பரப்பும் சுரபுனைனயே! புவி மாது திறையை வரவழை—பூமிப் பிராட்டியின் கோவனை வருமாறு அழைப்பாய். கோவ வராக வடிவில் பூமிப் பிராட்டியைக் கோட்டிய் அமைத்தவர் இன்று உருமாதற்குக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. “அஹம் ஸ்மராயி மத்பக்தம்” என்று சொல்லிய இவரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி, அவரை என்னிடம் இரண்டடி எடுத்துவரச் சொல்.

புனல் முகக்கும் முகம் மஞ்சே!—நீரைப்பகுக்கி எழுந்தளவுங் கொண்ட மேகமே! விரைவாய். எனக்கும் உகம் அஞ்சு—இவரைப் பெறாத எனக்கு ஒவ்வோர் இரவும் ஐந்து யுகம்போல் நீள்வதாய்.

பொன்னா மீழையான் கயற்கண்ணி
 பொலிபு முரத்தார் வயற்கண்ண
 புரத்தார் கரிபால் விரைதந்தார்
 என்பால் விரைத வரிதந்தோ!

94. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

பால்வழியுஞ் சீவதன மழக்கன்றாய்க் கன்றுநிற
 மேய்த்துவரும் கண்ணபூரப் பெம்மாள்
 பங்கயக்கை பற்றியரு மின்முழவே! என்றுமவர்
 வாயமுதம் மாத்திமகிழ் கின்றாய்

கிள்ளாய்!—கிளியே! கோகிலமே!—குயிலே! நீர் வாழ் புனம்
 திக்கு நிலம்—நீங்கள் வாழ்கின்ற நிலம் உள்ள திக்கோ
 (திசையோ), பாழாயிற்று. எங்ஙனம்? கிளி தலைவரது திருநாமங்
 களை ஓத நான் கேட்க இயலவில்லை. எனது தலிப்பாலே
 “நாராயணனை வரக்கூவாய்” என்று கோகிலத்தை
 வேண்டினேன்; ஆளுமே நிகழ்வது.

மரு அவரே!—மருவின் பூவே! அன்பர் மருவவர் - என்பாற்
 கூடவில்லை, (மருவுதல் இல்லை), ஆனால் மருவவர் ஆனால்—
 பகைவரானார். அன்பர் பகைவராவதே!

என்னுடைய தலிப்பு: ஆமிழையான், கயற்கண்ணி, பொன்
 பொலியும் உரத்தார்—பெரிய பிராட்டியார் தோயும் திருமார்
 புடைப. கண்ணபூரத்தார் என்பால் விரைதல் அரிது, அத்தோ!—
 விரைந்து வந்து துன்பத்தைப் போக்குவது அரிதாயிற்றே. இவர்
 கரிபால் விரை தந்தார்—யானையைக் காக்க விரைத்தார்.

94. “சங்கரையர் உன் செவ்வம் சாவு அழகியதே!” என்று
 ஆண்டாள் கண்ணன் திருக்கவியிலுள்ள சங்ககப் பாராட்டி
 னான். பெருமானது கரத்ததப் பற்றி வாரும் வேங்குமுழவின்
 பெருமைபை இசைப்பது இப்பாட்டு.

வதனம்—முகம். மழக்கன்று—இளங்காளை. “கன்று
 மேய்த்திலிது கந்த காளாய்!” (திருமங்கையாழ்வார்). பங்கயக்கை
 பற்றி வரும் இன் குழவே!—பெருமான் இதைப் பற்றுவது; அன்றி
 திரு பெருமானது கையைப் பற்றுவது. வாய் அமுதம்—வாயில்
 னதும் அமுது. மாத்தி—பருகி. கையில் உறைதல், வாயமுதம்
 பருகுதல்.

மேலுதையும் வானவரும் கின்னாரரும் விண்ணிலுறை
 மேலவரும் மண்ணவரு மின்றி
 விவங்கினொடு கோடினமும் நீபொழியு மின்னிகை
 வாழ்த்துநிலை போய்த்துகிலை நிற்பச்
 சேவொனிகும் பூம்புனலி வாழ்த்தமரை போன்றவனை
 நோக்கமதன் சோதிதனி னோங்கு
 செவ்வியெழு வாயதனி வாழ்த்துகரும் பங்கிதவத்
 வாணுதலி வாரதிரை யோடு

“உண்பது சொல்லி லுலகனத்தான் வாயமுதம், கண்படை
 கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே” - ஆண்டான்.

பொழியும் இசையின் மேன்மை : கின்னார் - சீதம் வல்லவர்.
 விண்ணில் உறை மேலவர் - தித்யகுரிகள் : பரம பதத்தில்
 சாமகரனஞ் செய்து கவிப்பவர்.

விவங்கினொடு கோடு இனமும் - பலவகைப்பட்ட விவங்கு
 களும் மாங்குளும், கோடு : சினையாகு பெயர். நிலை ஒய்த்து -
 இயல்பான நிலை நீங்கி; விவங்குகள் அங்கு மிகும் ஒடுவன;
 மாங்கள் காற்றில் அசைவன - இந்நிலையில்லாமல் வாயும் எழுது
 சித்திரங்கள் போல நின்றன. “மாக்களங்கள் கவித்திரங்கிச்
 செவியாட்ட கில்லா” (பெரியாழ்வார்.) சிலை நிற்ப : சிலைபோல்
 அசையே யில்லாமல் நீ பெய்யும் இன்னிகையில் ஆழ்த்து, நிலை
 ஒய்த்து, சிலைபோல் நிற்ப.

திருக்கண்களின் அழகு. இணைநோக்கம் - இணைக்
 கண்கள். இவை தாமரை போல்வன. தாமரை, செல் ஒளிகும்
 பூம்புனலில் ஆழ்த்தது; செல்கள் கவித்து அங்குமிங்கும்
 பாய்த்து விளங்கும் இனிவ தண்ணீரில் நோன்றும் தாமரை.
 செல் அடர்வது புனலுக்கு இயல்பு; “வங்கக் கடல்” என்பது
 போல.

வாயின் செவ்வி : கண்களின் சோதிதனில் ஒங்கு - கண்
 களின் ஒளியாலே சிறந்த செவ்வி அடர்ந்துள்ள வாய் அதனில்
 ஆழ்த்து - பவள வாயிற் பொருந்தி.

நுதல் : திருநெய்தி. கரும் பங்கி தவழ வான் நுதல் - மயிர்க்
 கற்றை. அவைதரும் நெய்தி. வான் நுதல் ஒளிவாய்ந்த நெய்தி.
 ஆர நிலை - முத்துக்கள் போல் விளங்கும் வேர்வைத் துளிகள் :
 கண்கள், வாய், மயிர்கற்றை இவற்றின் செவ்வியை அனுபவித்து.
 பூம்புனல் சூறிப்பது முகம்.

தி. க. - 7

மேலுமவு மெய்விரல்கள் வேய்ந்தமணி யாழிதவி
 னோய்ஞபுகர் பாய்த்துசமர் செய்ய
 மேவிதடு நின்னுகழல் நாட்டமணி வீகமொளி
 தன்னையிகக் கண்டுகளிப் பாயே.

95. கேரிகை யாசிரியப்பா

திருவெட்டெழுந்து

பாய புகரார் வதரியம் பதியில்
 மேவி முன்னம் மேதினி வரமு
 தீயே குருவாய் நீயே சீடனாய்
 நீயே நக்கினை நின் திரு மத்திரம்.

இம்மனு வேற்கு மெழுத்தவை தம்மின்
 செய்மையி னொய்வொன் நாகித் திகழும்
 உருவா பெண்பதி யுகந்து வைகினை.
 பொருவிவாக் கருணை பொங்கவோ ரருளால்

5

திருக்கை விரல்களின் ஒளி : மேல் உவவு—குழலின் துளை
 களிலே வீரல்கள் மாறி மாறிப் பரவுவதால் இவ்விரல்கள்
 வேய்ந்த மணி ஆழிதவின் ஒங்கு புகர்—விரல்களில் அணிந்துள்ள
 மணிமயமான மோதிரங்களின் ஒளி. பாய்த்து சமர் செய்ய—
 வானை நோக்கிப் பாய்த்து, “எனக்கு திகர் வானில் இக்கை”
 என்று, ஆங்கு ஒளிரும் சுடர்களோடு போர் செய்ய.

கழல் நாட்ட மணி வீசம்—கழல்கின்ற கண்மணியின் ஒளி;
 இதனையும் வேய்ங்குழல் கண்டு. நடுதின்று—கைகளுக்கும் கண்
 களுக்கும் நடுவே அமைந்து. அன்றியும் சமாதானஞ் செய்வ
 தற்காக நடுதினை பெற்று.

வேய்ங்குழலின் மேன்மை : பெருமானது பவனவாயிற்
 பொருத்தி; வாயிலிருந்து பெருகும் டதுவை அருத்தி, நெற்றியில்
 படருஞ் சுடகையும், கண்மணியின் ஒளியையும் கண்டு பெறுந்
 திளைப்பு; நித்திய சூரிகளின் திளைப்புப் போல் முடிவற்றதாகும்.

95. திருமங்கை யாழ்வார் பெருமானிடத்தும் பேற்ற
 திருமத்திரத்தின் பொருளை விளிப்பது திரு.

1—4. வதரியாச்சிரமத்தில் பெருமான் வெளியிட்டது
 இத்திருமத்திரம். பாய—பரந்த. மேவி—சேர்ந்து, விரும்பி.

இவ்வெண் திருப்பதி பாவு மேந்துள
செவ்விபுஞ் சீருஞ் சிறப்புந் திரண்டு 14
நீயுறை பதியுன் நிற்பன நிலையுற.
வாபுங் கருணை வடிவாய் நீயோ
உலக முதலா யுலக மனைத்தும்
மலர்வரு மங்கைவி னருளாத் புரக்கும்
அரும்புக லாவாய்; ஆன்ற அநிலுடைப் 15
பெரியோ ருனக்கே புற்ற பெற்றியர்
தாய்தம தென்றிவை தவிர்த்தே நிற்பாக்
ஆம்பெரும் பக்தி படங்கக் கொள்வர்.
அழிவினா விகம்பு மகவிட மெல்லாம்
வழுவிலா வானோர் மாந்தரு முன்பாக் 20

5—11. இம்மந்திரத்தின் எழுத்துக்கள் எட்டுள் ஒவ்வொரு எழுத்தாய் எட்டுத் திருப்பதிகளில் உறைந்து, மந்திரம் முழுதும் நீயே யாகி இங்கு உறைவாய்: செவ்வி—அழகு. சீர்—பெருமை. சிறப்பு—அருமை. எட்டுத் திருப்பதிகள்: ஸ்வயம் வ்யக்த ஸ்தவங்கள்—திருவரங்கம், திருவேங்கடம், ஸ்ரீமுஷ்ணம், வானமாமலை, பதரிகாச்சுரம், புஷ்கரம், தறயிசாசுரன்யம், ஸாஸ்க்ராமம்.

12—15. நீ கருணைக் கடல். நீயே யாவரையும் காப்பவன். முதல் எழுத்து அ என்பதன் கருத்து, “அவ—ரஷ்டனே.” நீயே உலக முதல்வன்; இரண்டாவது கருத்து.

நீ காப்பது பிராட்டியின் புருஷகாரத்தால்; மலர் வரும் மங்கையின் அருளால். பிராட்டியின் சம்பந்தம் காப்பதற்கு அவசியமானது. இந்த எழுத்து அ என்பதன் பொருள்: பிராட்டியோடு கூடிய பெருமான் உலகுக்குக் காரணம், உலகைக் காப்பவன்.

15, 16. அநிலுடையோர் உன்னையே தமக்கு உற்றவனாக நினைப்பர். அநிலுடை: ம என்ற எழுத்தின் கருத்து. உனக்கே உற்றவர்: உ என்ற எழுத்தின் கருத்து.

இதுவரை விவரித்தது: அ, உ, ம என்ற எழுத்துக்களின் கருத்து. இவை மூன்றுஞ் சேர்ந்து ப்ரணவம் ஓம் என்பதாம்.

17, 18. தம: என்பதன் கருத்து: தான் எனக்கு உரியேனல்லேன் என்பது. என் உடைமையும் தாராயண னுக்கே உரியன என்பது.

அடங்கும் பெருமையன் நீயே, ஆங்கடல்
அடங்கும் நீர்தனின் திவ்வையு எடங்குவை,
உனக்கே புரிய தென்னுயி ரென்றும்
உனக்கே யடிமை கொண்டே யுன்னடி
சேருநர் தம்பாற் சேரும் பக்தியே

25

சீருற வோங்கக் களிக்ஞஞ் சிந்தையன்.
திவ்வன மென்மன மென்றுத் தெனியுநர்
செய்குவை பென்னிற் சீர்திருக் கண்ண
புரமுறை பொன்னே! தின்னருள்
வரமுற வோங்குமுன் வரனினுஞ் சிறந்தே.

30

தாமதம்...கொள்வர்—தாமே யாவற்றிற்கும் உரியவர்,
யாவும் தம்முடைபன என்று நினைபவன், உய்வதற்கான பக்தி
உன்னிடம் கொள்வர்.

19—22. நாராயண பதத்தின் கருத்து. அழிவிலா விசம்பும்—
பரம்பதம். அகலிடம்—மற்றை உலகங்கள், வழுவினா வானோர்-
நித்பஞ்சிகள்; மாந்தர்—உலகங்களிலுள்ள உயிர்கள் (பிரமன்
முதல் எழும்பு வரையில்). உன்பால் அடங்கும் பிரளயத்தின்
போது. ஆங்கடல்...அடங்குவை—சிறிய நீர்த்துளியுள்ளும்
நீ உறைவாய். யாவும் உன்பாற் கொள்வாய்; பதவிர் வ்யாப்தி.
யாவற்றுள்ளும் உறைவாய்; அந்தர் வ்யாப்தி.

நாரம் : அழிவிலாதனவற்றின் திரள்கள். பரம்பதம்,
ஆங்குள்ளோர் எப்போது அழிவதில்லை. உலகங்கள், உயிர்கள்
இவை அழிவனவையினும், ஆற்றுப் பெருக்குப்போல் மீண்டும்
மீண்டுந் தோன்றுவன; ஆதலால் நித்யமானவை.

அவளம் என்பதன் கருத்து: யாவற்றையும் தன்னுள்
வைப்பவன், யாவற்றுள்ளும் உறைபவன்; யாவற்றிற்கும்
உறைவிடம், யாவற்றுள்ளும் உறைபவன்.

23, 24. நாராயணாய என்பதில் ஆய என்பதன் கருத்து.
உனக்கே அடிமை கொண்டு, உன் அடி...பக்தி—உன் திருவடி
களை வணங்குவோரிடம் பக்தி கொள்வது. "நின்
திருவெட்டெழுத்துங் கற்று, உற்றதுமுன் அடியார்க் கடிமை"
என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

23, 30. திவ்வாறு நீ எனக்கு அருள் செய்தால், உன் அருள்
வரனினுஞ் சிறந்து வரம் உற ஓங்கும்.

96. என்சீராசிரிய விருத்தம்

ஒங்குதிரைப் பவக்கடலும் வற்றி மேலா
 மொண்கடரி ஐசடுகடத் தப்பாக விண்ணுள்
 ஒங்குகடர்ப் பெம்மான்றன் னடிய ரோடு
 மொழியின்றிப் பணிசெய்தா னென்றோ? மண்ணில்
 ஒங்குபுனல் சூழ்கண்ண புரத்தே தோயு
 முத்தமன்றன் மலரடியை டடியா ரோடும்
 ஒங்குபெருங் காதலாடன் பரவி யேத்த
 லுறுமென்னில் விண்டனினும் மேல தன்றோ?

96. திருமந்திரத்தின் கருத்தை அனுபவிப்பது. இத்தலத் திலும் திருநாட்டிலும் பெறும் அனுபவம்.

“இம்மைப் பிறவி செய்வாதே இனிப்போய்ச் செய்யுத் தவந்தானென்?” என்றும், “ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பிண் போவதே!” என்றும் கூறியவாறு, இப்பிறவியில் அச்சகையில் திருக்கண்ணபுரத்திலே பணி செய்வலாமே! பரமபதத்தில் வாழ்ச்சியை விட இங்கு வாழ்வது மேல தன்றோ? “இக்கவை தவிர யான்போய் இந்திர லோக மானும், அக்கவை பெறிலும் வேண்டேன்” என்றார் தொண்டரடிப்பொடி வாழ்வார், ஐசடு

திரை ஒங்கு பவக்கடல்—பெரிய அலைகள் வாய்ந்து கொடிய தான பிறவிக் கடல். ஒன் கடர் மேல் ஆம் ஐடுகடத்து -சூரிய மண்டலத்திற்கு மேலுள்ள பரமாகாசத்தின் வழியே சென்று, ஒங்கு கடர்.. என்றோ—ஒங்கும் புகளுடைய பெருமானுடைய அடியாருடன் அவனுக்குப் பணி செய்வது எப்போதோ? இப்போதில்லை என்றபடி.

ஆதலாக் நாம் சிறப்பாகக் கொள்வது. ஒங்கு புனல்... உத்தமன்—நீர்நிலைகள் வளைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்தில் தோய்த்து, உயிர்களுக் கருள்செய்வதே தனது பேறாகக் கொள்ளும் பெருமான். ஒங்கு பெரும் காதலொடு -அக்ரூர், மாலாகார்போல் பேரன்பு கொண்டு.

உறும் என்னில்: இது பெறக் கூடுமாயில். அருமை குறித்து நின்றது. ஐத்தாய் பாட்டில் யாவும் ஒங்கு நிலையிலுள்ளனவாக விவரிக்கப்பட்டது. இங்கு அடியாறு காதலும் ஒங்கு நிலையிலுள்ளது என்பது குறிப்பு. ஒங்குபுனல்: “ஒ துள்ளுநீர்க் கண்ணபுரம்” என்பது நோக்கு.

97. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

அடியாரது மேன்மை

மேலாய் பிறவி பிறத்தாலும்

மேலாய் நெறியே நின்றாலும்

மேலாய் முதலின் மலரடியை

மேலார் வாழ்வும் வாழ்வாமோ?

மாலாய்க் கண்ணை புரளுசேரும்

மாலின் தாளிற் படிவாரோ

ஏவாப் பிழைகள் விழைத்தாலும்

இமைபோர் தம்மின் மேலவரே.

97. அடியார்களது மேன்மையைப் பகர்கது. பிறவியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், ஞானத்தாலும் மேம்பட்டவரேனும் பெருமானது திருவடியை வாழ்த்தாதார் வாழ்வு வாழ்வில்கை. கர்மத்தால் இழிநுரேனும், பெருமானது திருவடிகளிற் படியோர் நித்பஞ்சிகளினும் மேம்பட்டவர்கள். “அமரமோ சங்க மாலும் வேதமோர் தான்கு மோதித், தமர்களில் தவைவ சாய சாதியத் தனர்க னேனும், தமர்களைப் பழிப்ப சாகில் கொடிப்பதோ ரனவி வாய்கே” என்பது போல இவ்விடத்துக் கூறப்பட்டது.

மேலாய் பிறவி—பிறந்த குலத்தில். மேலாய் நெறி—மேலார் வகுத்த ஒழுக்கம். மேலாய் முதல்—யாவர்க்கும் மேலாகி முதல்வனான பெருமான். மலரடி—தாமரைபோல் அழகிய திருவடி. மேலார்—விரும்பாதவர். வாழ்வும் வாழ்வாமோ? “ஆன்விடை யே ழுந்நடர்த்தார்க் காளானார் ஆக்லாதார், மாநிடவ சல்லரென் நென்மனத்தே வைத்தேனே” (திருமங்கை யாழ்வார்).

மாலாய்—பிரேமமே வடிவாகி; அன்பரிடத்துப் பிரேமம் வாய்த்த. நாய் செய்வது; இவ்வாறு பிரேமம் வாய்த்தவனிடம் பிரேமம் கொள்வது. “மாலை நண்ணி.” மால் - பெரியோன்; பிரேமத்தாலே, மால்—பிரேமம்.

ஏவாப் பிழைகள் இழைத்தாலும்; உம்மை எதிர்மறை. அடியார் இது செய்யார். இமைபோர்—நித்பஞ்சிகள், பெருமானின் திருவுள்ளமும் இதுவே; குன்றனைவ குற்றஞ் செய்கினும் குணம் கொள்ளும். பெருமான் கூறுவது என்னடியா ரதுசெய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார்.

98. கட்டளைக் கவித்துறை

மேலை புலகிற் புகிலென்? மிடிவளர் வெந்தரகில்
ஆலைக் கரும்பி னழிந்து வருத்திலென்? ஆலாமயிற்
சோலை விரிதன் கணபுரக் கோன்மது குதன்நன்
காலைப் பரவித் துணங்கன் கவித்துயக் கற்றவரே?

99. ஒருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா

கற்றவர் போற்றும் கணபுரக் கார்முகிலே!
அற்றவர்க் காரமுதே! நின்னடிபா—ஐற்றவரென்
கற்றமு மாகுயிருஞ் சூற்பொருளு மாவரெனின்
பெற்றபெரும் பேற்றெதுவோ யின்?

98 செளரிப் பெருமானது திருவடிகளை வணங்கிச் சில
குணங்களைப் பாடக் கற்றவர் பரமபதஞ் சேர்த்தாலென்?
பிறவியாகிய நரகில் ஆலைக் கரும்பு போல் துன்புற்றாலென்?
இவள், “நரகமே சுவர்க்க மாகும் நாமங்க ளுடைய நம்பி.”

மேலை உலகு—பரமபதம். மிடிவளர் வெம் நரகில்—
துன்பமே வளரும் பிறவிகளில்; துன்பங்களால் பிறவிகள்
கொடிய நரகம் போல்வன. ஆலைக் கரும்பின் அழிந்து—
ஆலையிலிட்ட கரும்புபோல் உருமாறித் துன்புற்று, மயில்
ஆலும் சோலை—என்றும் மேகம் அடர்வதால் மயிலினங்கள்
கவித்து ஆடும் சோலைகள். கோன்—நமக்கு இறைவன்.
மதுகுதன் : நமது துன்பங்களை நீக்குபவன் என்பது கருத்து.
காலைப் பரவி : “உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோர் உலர்ப்பிடம்
நானெங்கும் காண்கின்றிலென்” (பெரியாழ்வார்). “வாஸு”தேவ
தருச்சாயா”—வாஸு”தேவனாகிய கற்பகத்தருவின் நிழல்.

99. அடியாரது மேன்மையைக் கூறுகிறது. கற்றவர்
போற்றும் : “கற்றவர்கள் தாம் வாரும் கணபுரத்தென்
கருமணியே!” (குணசேகரப் பெருமான்). கார்முகில்—தரம்
பாராது அஞர் செய்பும் பெருமான். அற்றவர்க்கு ஆரமுதே—
உனக்கே யாகி அன்பு கொண்டவர்க்கு அமுதம் போன்றவனே!

பெருமானைப்போல் அவனது அடியாரும் நமக்கு
எல்லாமுமாவர்.

100. எண்ணோசிரிய வித்ருதம்

பெரும்பரிவிற்பாற்கடலும் பேராவலும்
 சேடமவை தென்பால் வெற்பும்
 வீரும்பிழை மோவனே! திருக்கண்ண
 புரமதனில் மேவி நின்றாய்
 அரும்பியெழு பத்துடைபா ருள்ளத்து
 மார்ந்துகளை அடியே னுள்ளம்
 அரும்பதியாய்த் தோய்த்தாயாற் கலம்பகமா
 ஆய்த்தளித்தே னுன் னன் சீரே.

100. உலகினர் உய்வதற்கே வாரும் உத்தமன் நீயாவாய்; உன்றன் பரிவோ மிகப் பெரிது - என்று பெருமானைப் பாராட்டுவது.

பரியில்—பரிவாவே; உலகினர்பால், பாற்கடல் : விபூகம்; உயிர்களைக் காப்பதற்கான வகையை ஆராயுமிடம். பேர்— திருப்பேர். சேடமவை - சேஷசைலம்; திருவேங்கட மலை. தென்பால் வெற்பு—திருமாவிருஞ் சோலை மலை. அச்சை நிகை; மற்றைத்தவர்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

மோவன் : இவன் வீட்டுவதற்கு பரமபதம்; அர்த்தபத்தியால் இது பெறப்பட்டது. பூர்ணன் என்றும் பொருள் கொள்வது : இதனால் தேறுவதும் அச்சை.

அருட்டி என்றும் பத்துடைபார்—மனமும் பக்தியுடைபவர்த். “பத்துடை ஸரயவர்த் கெவியவன்.” பக்தியின் அளவு கூற வில்லை; “தவாஸம்” என்று வாயாற் சொன்னாலே போதும்.

உள்ளத்தும் ஆர்த்தனை : அந்தர்பாயிதவம்.

அடியேன் உள்ளம் : “ஆதனாய்க் கள்வனாய்” என்றவாறு இழிவுடைபு தமிழேனிடத்தும். பரியின் உயர்வு காண்பது பெருமானிடம்; இழியின் ஆழம் காண்பது என்னிடம். அரும்பதியாய் தோய்த்தாய் — கிடைத்தற்கரியதான ஒரு பதியாகக் கருதி உறைத்தாய். ஆதவாய் உன் சீரை ஆய்த்து கலம்பகமா அளித்தேன். பவவகை நிறமுள்ள மலர்களைக் கொண்டு வனமாவை புனைவது போல், பல பவவான செம்புள் வகைகளையும், கவை வகைகளையும், உன்றன் ஸ்வரூப, ரூப குணங்களையும் கலந்து கலம்பகமாகப் புனைந்து உன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தேன். உன்றன் சீர் வாழ்க.

தேனி னின்மொழித் தேவியர் தம்முடன்
 வானி னார்தகு மந்திரத் தேவத்தவன்
 வானி னாதினா மேய்த்த கணபுரக்
 தேவன வற்கெனக் கூறுவம் வாழ்த்திதே.

புராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்

திருக்கண்ணபுரம்

[ஸ்ரீபாதம் புராணம், ஐந்தாவது கண்டம்,
26 ஆவது அத்தியாயம் முதல் பதினாறு
அத்தியாயங்களின் சுருக்கம்]

1. தவத்தின் மேன்மை

திருக்கண்ணபுரம் என்ற திவ்ய தேசம் நெடுங்காவமாகக் க்ருஷ்ண கேடத்ரம் என்று முனிவர்களால் பாராட்டப் பெற்றது. இது ஸப்த புண்ய ஸ்தலம். இந்த ஏழு புண்யங்கள்: கேடத்ரம் (க்ருஷ்ண கேடத்ரம்), வனம் (க்ருஷ்ணாரண்யம்), புரம் (க்ருஷ்ணபுரம்), விமானம் (உத்பலாவதக விமானம்), புஷ்கரிணி (நித்ய புஷ்கரிணி), ஆறு (காவிரி), கடல் (கீழ்த்திசைக் கடல்). இப்புண்ணியங்கள் யாவும் அமைந்த தலம் இது ஒன்றேயாதலால், இவ்ரு அஷ்டாகாச மந்த்ரத்தை நியமம் ஒன்றுமின்றியே ஒதி, எளிதில் பயன் பெறக் கூடும்.

இந்தத் தவத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ செளரிராஜன் க்ருத யுகத்தின் ஆரம்பத்தில் பெளர்ணமி, ஹஸ்தம், திங்கட்கிழமை மாலைப் போதில் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து ஆவிர்பயித் தாசர் (தோன்றினார்).

இந்த கேடத்ரத்தின் எல்லைகள்: கீழ்த் திசையிலுள்ள கடல், நெற்கில் காகு தீர்த்தம்; மேற்கே ஸார கேடத்ரம், வடக்கில் காவிரியாறு.

2. கருட பர்வதம்

இத்தவத்திலிருந்து இரண்டு யோஜனை தொலைவில் கடலில் ஒரு மலை ஆழ்ந்ததுவது. இது கருடனது வடிவம் கொண்டது; கருட பர்வதம் என்ற பெயர் வாய்ந்தது.

முன்பு இந்திரன் மலைகளது சிறகுக்களைத் துண்டித்தபோது இந்த மலை கடலில் ஒளிந்துகொண்டது.

கருடன் தனது தாயை அடிமைத் தனையினின்றும் விடுவித்ததால் செருக்குடன் ஆகாயத்திற் பறந்து சென்றான். வழியில் திருக்கண்ணபுரத்தின் மேல்

கருட சேவை

செல்லும்போது அந்த நகரத்தின் பாலகற்களை (காவலர்களை) அவமதித்துக் கடந்து சென்றான். அவர்கள் இவனது திழைப்பு பற்றி இழுந்தனர். இவன் தனது சிறகுகளை இழந்து கடலில் இறந்த மலையின்மேல் விழுந்தான். இங்கே பெருமானின் திருமந்திரத்தை ஒதிக் கடுத்தவன் செய்தான். ஸ்ரீ சௌரிராஜன் இவன் முன் தோன்றி, பறக்கும் வலிமையை மீண்டும் அளித்துத் தமது வாகனமாக இவனை மீண்டும் ஏற்றுக் கொண்டார். இப்போதும் கருடன் இப்பெருமான் முன்பு கரங்குவித்து வளங்கி நிிற்கிறான்.

கருடன் அமர்ந்து தவஞ்செய்துவந்ததால், இம்மலை கருட பரீவதம் எனப் பெற்றது.

3. இந்திரன்

ஸ்ரீ சௌரிராஜனது பேரருளாலே இந்திரன் துன்பங்கள் யாவுந் தீர்த்து, தனது பதவியை மீண்டும் பெற்றான்.

முன்பு இந்திரனிடங்கேபங்கொண்ட தவஷ்டர், விச்வரூபன் என்ற பேருருவைப் படைத்தார். இந்த விச்வரூபன் எவ்வைய வில்வாமல் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்ததால் இவனால் உயிர் களுக்குத் தீங்கு நிகழும் என்று இந்திரன் அவனை கொண்டான். இந்திரன் தனியிடத்தில் தனது எண்பனைக் கண்டு, அவனது கோடரியில் தனது வச்சாயுதத்தின் சக்தியைப் புரூஷ் செய்து, அவனைக் கொண்டு விச்வரூபனை மாழ்த்தான்.

தவஷ்டர் மேலும் கோபம் கொண்டு வ்ருத்ரன் என்ற அகரனைப் படைத்தார். இந்த அகரனது வலிமையைக் கண்டு தேவர்கள் ஸ்ரீ சௌரிராஜனைச் சரணமாகப் பற்றினர். பெருமான் இவர்களை அச்சத்தைத் தவிர்த்து, இவனுடன் நட்புக் கொண்டு பழகுமாறு ஆணையிட்டார். தேவர்கள் இந்த அகரனுடன் இயல்பிற் பழகி இவன் வேண்டிய வரங்கள் யாவும் வரையின்றி அளித்தனர். இவன் கோரிய வரங்களுள் முக்கியமானது: இவனுக்குச் சாவு நீறிலோ, நிவத்திலோ, பகலிலோ, இரலிலோ, போர்க் கருவிகளாலோ, விஷத்தாலோ நேரக் கூடாது என்பதாம். இவ்வரங்களைப் பெற்ற வ்ருத்ரன் தேவர்

களைப் பலவாறு துன்புறுத்தலானான். ஒருநாள் இவன் கூடற்களையில் மாலை வேளையில் புய்கின்மேல் நிற்பதை இத்திரன் கண்டான். இவனை மாய்ப்பதற்கான தருணம் அதுவே என இத்திரனுக்குத் தோன்றியது. இவனது அருகிலுள்ள நுரைக் கட்டியைக் கைவிலேற்றுப் பெருமானது மந்திரத்தை ஒதி அந்த அகரன்மீது வீசினான். அகரன் கீழே விழுந்து மாய்ந்தான்.

இதன் விளைவாக இத்திரனைப் பிரமஹத்தி தோஷம் பற்றியது. ஒரு கொடிய பேயின் வடிவில் இந்த தோஷம் இத்திரனை எப்போதும் பின் தொடர்ந்துகொண்டு வந்தது. இவன் பல தவங்களில் பெருமானை வணங்கினான், பல தீர்த்தங்களில் நீராடினான். எனினும் இப்பேய் இவனைத் தொடர்ந்தே வந்தது. ஒருநாள் இவன் திருக்கண்ணபுரம் என்று நினைத்தான்; அப்போதே இப்பேய் விலகியது.

ஸ்ரீ செளரிராஜன் ரிஷிகளை ஏவி இத்திரனுக்கு அகவமேத யாகம் நடத்தி வைத்தார்; இந்த வேள்வி தீத்பயுஷ்கரிணிக் களையில் நடந்தது. இதன் பயனாக இத்திரன் கவலை வந்துத் தன்னுலகுக்கு மீண்டான்.

சிறடுங்காலமாக இத்திரன் தேவலோகத்தில் இவ்வாறதால், தேவர்கள் நஞவுளை இத்திரப் பதவியில் அமர்த்தினர். இத்திரன் இவனைக் கண்டு பெரிதும் அஞ்சி, வடதிசையை நோக்கி ஓடினான்; அங்கு இமயமலைச் சாரலில் ஒரு தடாகத்தில் தாமரைத் தண்டில் ஒளிந்துகொண்டான்.

இத்திரப் பதவி வேற்ற நஞவுன் பெரிதஞ் செருக்குற்று, இத்திராணியிடம் மோகங்கொண்டான்; அகஸ்திய முனிவரை அவமதித்தான்; ஆதலால் மலைப்பாம்பாகத் தரையில் விழுந்தான். ஸ்ரீ செளரிராஜனது அருளாலே இத்திராணி, இத்திரனைக் கண்டு, அவனுடன் மீண்டான். இத்திரன் தன் பதவியை மீண்டும் பெற்றுத் தேவர் கணங்களுடன் ஸ்ரீ செளரி ராஜனை வலம் வந்து, பெருமான் விடிவமாக

உத்பலாவதகே திவ்யே விமாதே புஷ்கரேஷுணம் |

சௌரிராஜ மகம் வந்தே ஸதா-ஸர்வாயக-ஸுந்தரம் ||

என்ற சலோகத்தை வெளியிட்டான்.

4. விசுடாஷு வதம்

முன்பு கருஷ்ணாசனயத்தில் முனிவர் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்து தவஞ் செய்து வந்தனர். அசுரர்களது தலைவனாகிய விசுடாஷுன் அசுரர்களுடன் இத்தலத்திற்கு வந்து முனிவர்களைக் கொன்று வந்தான். இந்த அசுரர் புலிவளாகவும், காட்டுப் பன்றிகளாகவும், காட்டெருமைகளாகவும் இவ்வாறு கொடிய விலங்குகளின் வடிவ மேற்று முனிவர்களைத் தாக்கிக் கொன்றனர்.

முனிவர்களைக் காக்கத் திருவுளம் கொண்ட ஸ்ரீசௌரி ராஜன், இவ்விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்காக வேடுவனது உருவ மேற்றார். கருட பகவானைக் குதிரையாகக் கொண்டு, கையில் விச் ஏந்தி ஊர்ந்து சென்றார். விஷ்ணுஸௌர் கையில் ஈட்டி ஏந்திப் பெருமானைத் தொடர்ந்து சென்றார். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள நித்யகுரிகளும், பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் பெருமானுக்கு உதவிசெய்யப் பின்சென்றனர்.

விசுடாஷுன் தனது இயல்பான வடிவில் பெருமானுடன் கடும்போர் செய்தான்; பலயகைக் கணைகளைப் பொழிந்தான்; சக்திகள் பலவற்றையும் எய்தான். இறுதியாக ப்ரஹ்மாவந்தரத் தைக் கையிற் கொண்டான். ஸ்ரீசௌரிராஜன் தனது சக்ரவடி தந்தை ஏவ, அது விசுடாஷுனை தொடிப் போதில் மாய்த்தது.

விசுடாஷுனுடன் போர் செய்யும்போது பெருமான் விலங்கும், சக்கரமும், தண்டும், சங்கமும், ஏந்திச் சென்றார். இப்போது பெருமானது திருக்கையில் சக்கரம் ப்ரயோக நிலையில்—அதாவது தாக்கும் நிலையில் விளங்குகிறது. திருமங்கையாழ்வார் இப்பெருமானைப் பற்றிய பாசுரங்கள் தொடங்கும்போது, “சிகையிலங்கு பொன்னாழி திண்படை தண்டொண் சங்கம்” என்றும், “செருவரை முன்னாசுறத்த சிவை”, என்றும், “பொருவரை முன் போர் தொலைத்த பொன்னாழி” என்றும் பாடுகிறார்.

5. கித்ய புஷ்கரிணி

முன்பு உத்தராயண புண்ய கால மொன்றில் சித்தசர்வஸ் என்ற பாண்டியன் தன் பரிவாரங்களுடன் தாம்ரபர்ணியில் நீராடச் சென்றான். தனது மகனான உத்தமியுடன் இவன் நீராடும்போது, எதிர்பாராதவாறு வெள்ளம் பெருகி நொடிப் போதில் வற்றியது. மன்னனையும் உத்தமியையும் கரணாமல் பரிவாரங்கள் துன்புற்றது துடித்தனர். அமைச்சரும் மன்னனது புதல்வரும் மிகவும் கவலிக் கவலை கொண்டனர்.

ஏழாவது நாள் நடுப்பகலில் அந்தணன் ஒருவன் பாண்டியனது அரண்மனைக்கு வந்தான்; மன்னனும் உத்தமியும் திருக்கண்ணபுரத்தில் இருப்பதாகக் கூறித் தான் அகஸ்தியரிடம் கேட்ட தொன்றை விவரமாக ஒதினான்.

அகஸ்தியர் வெளியிட்டது: தான் உத்தராயண புண்ய காலத்தில் தீர்த்தங்களில் நீராடச் சென்றேன். தீர்த்தங்களில் தன்னளிர் வற்றி யாவும் மனக்மயமாயின. நான் மீளும்போது இவையாவும் திருக்கண்ணபுரத்தில் நித்ய புஷ்கரிணியில் விளங்கக் கண்டேன். தேவர்கள் இதன் குறைகளில் நீராடி ஸ்ரீ சௌரிராஜனை வணங்கினர். அப்போது பாண்டியனையும் உத்தமியையும் அங்குக் கண்டேன். இந்த நித்ய புஷ்கரிணியின் பெருமை: உத்தராயண புண்ய காலத்தில் கங்கை, யமுனை, புஷ்கரம் போன்ற தீர்த்தங்கள் யாவும் தங்களுது முழு அம்சத் துடன் இதில் விளங்குகின்றன; மற்றை நாட்களில் ஓர் அம்சத் துடன் உறைகின்றன. உத்தராயண புண்ய காலத்தன்றும், முதல் நாளும் மறுநாளும் இப்புஷ்கரிணியில் நீராடி யாவனாக நலன்களும் பேறுகளும் பெறக்கூடும். இதில் இரவு, பகல் என்ற காலவரை இவ்வாமல் எப்போதும் நீராடிப் பலன் பெறலாம். ஆதலால் இது நித்ய புஷ்கரிணி எனப்பெறும்.

ஸ்ரீ சௌரிராஜனது ஆணைப்படி உத்தமிக்கும் சோழ மன்னனது மகனுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. பாண்டியனுக்கும் சோழனுக்கும் ஸ்ரீசௌரிராஜன் திருவஷ்டாகுடிப் உபதேசஞ் செய்தார்.

6. உபரிசர வச

முன்பு சேதி நாட்டை ஆண்டுவந்த வச என்ற மன்னன் இத்திரனுடன் நட்பு வாய்ந்தது. அவன் அளித்த விமானத்தில் வானில் சுஞ்சரிக்கும் வாய்ப்பும் பெற்றான்; ஆதலால் உபரிசர வச என்று பாவராலும் பாராட்டப் பெற்றான்.

இத்திரன் தித்ப புஷ்கரிணிக் கரையில் அகவமேதம் தூறு இயக்க விரும்பினான்; வகைவ அதைத்து, தேவலோகத்தில் அகரர்கள் புராமல் காக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டான். இவன் வேள்விக்காக திகை ஏற்றபோது, அகரர் தேவர்களைத் துன்புறுத்தினர். வச தனது போர்வீரர்களுடன் தேவலோகஞ் சென்று அகரர்களை வென்று தன் நகருக்கு மீண்டான்.

பூமியில் இறங்கும்போது, பசியும் தாகமும் மேலிட்டு இவன் ஓரிடத்தில் ஒரு தினைப் புனமுத் தடாகமும் இருக்கக் கண்டான். புனத்திற் புருத்து தினைக் கதிர்களைக் கொப்பும் போது, அப்புனத்தின் காவலன் இவனைத் தடுத்தான். வச தினைக் கதிர்களைக் கொய்ததால், அக்காவலன் இவன் மீது கணைகளை எய்தான். இதுவகையில் போரில் தோல்வியே கொள்ளாத வச, தனது வலிமை குறைந்ததால், அக்காவலன் ஸ்ரீமத் நாராயணனே எனத் தேதிச் சரணம் புதுத்தான். தனக்கு முன் நிற்கும், காவலன் ஸ்ரீ செளரிராஜன் என்றும், புனத்தி லுள்ள தினைக் கதிர்கள் முனிவர்கள் என்றுத் தெரிந்து கொண்டான்.

ஸ்ரீ செளரிராஜனது அனுமதி கொண்டு, வச அந்தலத்தில் க்ருஷ்ணபுரம் என்ற நகரை நிர்மாணித்து அதன் நடுவில் திருக்கோயிலை அமைத்தான். பெருமானை ஆராதிப்பதற்காக அடிவார்களை நியமித்தான். இந்த நகரம் ஐந்து பிராகாரங்கள் கொண்டு, வசதிகள் பரவும் பெற்று விளங்கியது.

முனிவரது சாபத்தால் வச சிறிது காலம் பாதாளத்தில் தங்க நேர்ந்தது. இவன் எப்போதும் ஸ்ரீ செளரிராஜனைபே தினைத்து வந்ததால், யாதொரு துன்பமு மில்லாமல் வாய்ந்து வந்தான். ஸ்ரீ செளரிராஜனது ஆணைப்படி கருடபகவானுடன் இவன் பாதாளத்திலிருந்து வெளியுந்து திருக்கண்ணபுரத்தில் மூக்தாகரம் என்ற பொய்கையிலிருந்து வெளியுந்தான். ஸ்ரீ செளரிராஜனிடம் திருவடிடாகுர மந்திர உபதேசம் பெற்றான்.

7. பூத வடம்

ஸ்ரீ செளரிராஜனது திருக்கோயிலின் தென் புறத்தில் ஒரு தடாகம் உள்ளது; இதைக் காப்பது ஒரு பூதம்; ஆதலால் இது பூதவடம் என்ற பேர் வாய்த்தது. இந்தப் பூதம் உலகம் தோன்றிய போதே தோன்றியது; எடக்கு நோக்கி நின்று எப்போதும் ஸ்ரீ செளரி ராஜனையே திபாளஞ் செய்து வருகின்றது.

முன்பு தஷமுனிவனது சாபத்தால் சத்திரனை ஷப ரோகம் பற்றிக் கொண்டது. திருப்பாற்கடலுக்கு அநிபதியான ஸமுத்ர ராஜன், தன் மகனான சத்திரனைக் காப்பாற்றுவ தற்காக ஸ்ரீ செளரிராஜனைச் சரணமாக அடைந்தான். இப்பெருமானது ஆணையால் இந்தப் பூதம் சத்திரனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, கோர வயிவிருந்த ரோகத்தைத் தன் காலின் கீழிட்டே துவைத்து வெருட்டித் துரத்தியது. சத்திரனை அந்தத் தடாகத்தில் நீராடச் செய்து, பரமசிவனிடத்துச் சென்னியிற் சூட அளித்தது.

இந்தத் தடாகத்தில் நீராடுவோர் எவ்வகைக் கொடிய நோயாளியும், நோய் நீய்கி தீன்புதுவர்.

8. பத்மினித் தயார்

உபரிசர வன சேர மன்னனின் மகள் சுந்தரியை மணந்து கொண்டான். நெடுங்காலமாக மகப்பேறில்லாமல், துவள் வசிஷ்ட முனிவரை வணங்கி, அவரது ஆச்ரமத்தில் அவருக்கான பணியிடைகள் செய்து வந்தான். இம்முனிவரது ஆணைப்படி அச்வமேத யாகமும், மகவுப்பேற்றுக்கான யாகமும் செய்தான். வேள்வித் தீயிலிருந்து ஒரு தேவன் தோன்றி, துவளிடம் இரண்டு செங்கழுநீர் மலர்களை அளித்து, அவற்றைச் சுந்தரி முகர்த்தால் ஓர் ஆண்மகவும் ஒரு பெண் மகவும் பெறுவான் என்று கூறித் தழுவிய மறைந்தான்.

சுந்தரி அம்மலர்களை ஆவலுடன் முகர்ந்து கருவுற்றாள்; ஓர் ஆண் மகவும் ஒரு பெண் மகவும் பெற்றாள். பெண் மகவின் மேனியில் தாமரை மலரின் மணம் அடர்த்திருத்ததால், வசிஷ்ட பகவான் அதற்குப் பத்மினி என்று பெயரிட்டார்; இப்பெண் மகவுடன் பிறந்த ஆண் குழந்தைக்குப் பத்மன் என்று பெயரிட்டார்.

முனைக்கும் போதே பரிமாங் கொள்ளும் துளசிச் செடி போல், குழந்தைப் பருவத்திலேயே பத்மினி பெருமானிடம் பக்தி வாய்த்தவளாய் வளர்ந்து வந்தாள். தனது தகப்பன் பெருமானுக்குத் திருவாராதனஞ் செய்பும்போது அருகிருந்து கண்டு மகிழ்வாள்; பெருமானது திவ்ய சரிதங்களை ஆவதுடன் கேட்பாள்.

திருமணத்திற்குரிய பருவத்தில் இவளது மனம் ஸ்ரீ செனரி ராஜனைப்பே நாடியது. ஒரு நாள் கனலில் இப்பெருமான் இவள் முன் தோன்றி இவளை அணைப்பதற்காகத் திருக்கரங்களை நீட்டினான். இவளும் தன் கரங்களை நீட்டி, இவை தளர்த்தன. ஆதலால் இவள் மிகவும் மனங்கலங்கி, இப்பெருமானது திருநாமங்களையும் கல்யாண குணங்களையும் விதற்றி வந்தாள். நாளடைவில் ஊனுற் உறக்கமும் இல்லாமல் உடல் மெலிந்தது. வசு மன்னன் கவலை யுற்று, இவளுக்கான தயம்வரம் திகழ்த்த விரும்பினான். பத்மினியின் மனம் ஸ்ரீ செனரி ராஜனைப்பே நாடியது. இவள் இப்பெருமானிடம் தனது அளவு கடந்த காதலை வெளிவிட்டு, இவன் தன்னை மணந்து கொள்ளாவிடில் தன்னை மாய்த்துக் கொள்வதாகக் கூறினாள். அச்சகூச நிலையிலுள்ள பெருமான் இவளை மணந்து கொள்வது எவ்வளம் என்று மனம் கலங்கினான், வேந்தன். ஆனால் பத்மினியோ, இப்பெருமான் தன்னை மணந்து கொள்வது தின்னம் என்று உறுதியாகக் கூறினாள். இவளது மனத்தை மாற்ற மன்னனும் தோழிமாரும் பலவகையாக முயன்றும் பயனில்லை.

இவ்வாறு மன்னன் கவலைப் பெருங்கடலில் ஆழ்த்து செய்வதறியாமற் கலங்கும்போது, இந்திரனது தூதர் இவனிடம் வந்தனர்; தேவர்களை அகரர்கள் மீண்டும் துன்புறுத்திவருவதாகவும், இந்திரன் இவளது உதவியை நாடுவதாகவும் கூறினார். வசு தேவலோகத்திற்குச் சென்று, அகரர்களை வென்று மீளும்போது முன்போல் பசியால் துன்புற்றான். தகரவில் இறங்கும்போது தான் திருக்கண்ணபுரத்தில் இருப்பதாக உணர்ந்தான். சீர்குலைந்திருந்த அந்த நகரத்தைப் புதுப்பித்து இவன் பெருமானை வணங்கி நின்றான். ஸ்ரீ செனரி ராஜன் மிகவும் மகிழ்ந்து இவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை வழங்குவதாகக் கூறினார். வசு தனது மகளின் மன நிலையைப்

பெருமானிடம் விண்ணப்பஞ் செய்தான். பெருமான் கூறியது: அரே! கவலைப் படவேண்டாம். நாமே இவனுக்கு இத்தகைய பக்தியை அளித்தோம். இவனது விருப்பப்படி நாமே மாணுட வடிவில், நானும் நகரமும் காண மனந்து கொள்வோம்—என்று.

மன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து திருமணத்திற்கான தன்னானை ஆய்ந்து திருமண வேலை நாடு முழுதுமுள்ள அதிபர்க்கு அனுப்பினான்; வசிஷ்ட பகவானை வணங்கித் திருமணத்தை நடத்தி வைக்குமாறு இதறஞ்சினான்; தனது அமைச்சருடனும் சுற்றத்தாருடனும் திருக்கண்ணபுரத்திற்கு வந்தான்; திருமணத்திற்காக இத்தகரைச் சிறப்புற அலங்காரஞ் செய்தான். தேவர்களும் மன்னர்களும் முனிவர்களும் இத்திருமணத்தைக் காணத் திரண்டனர்.

வைகாசி மாதம், பூர்ணிமை, அநுஷ நகூத்ரத்தில் ஸ்ரீ சௌரீ ராஜன் பத்யினியை மணந்து கொண்டார். ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளா தேவி இவர்கள் வதுவர்களுக்கு மங்களம் ஒதினர். ஸ்ரீதேவி பத்யினியை அணைத்து, “நீ கவலை கொள்ள வேண்டா, எம்முடன் தீயும் என்றும் உறைந்து பெருமானின் பேரன்மைக் கொள்வாய்” என்றான்.

பத்யினித் தாயார் பெருமானது வயப் பக்கத்தில் மகிழ்ந்து உறைந்திருப்பதை இப்போதும் நாம் காணலாம். இத்தத் திருக்கல்யாணத்தின் தினவாக ஆண்டு தோறும் வைகாசித் திருநாள், எட்டாம் திருநாள் மாவையித் திருக்கல்யாண உத்ஸவம் முன்போற் சிறப்பாக நிகழ்கின்றது.

9. திருவஷ்டாக்கரம்

பர்வதங்களின் சிறகுகளைச் சிதைத்து வந்து இத்திரனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்ட கருட பர்வதம், கடலில் ஆழ்ந்திருந்தது. க்ருஷ்ண கேடூத்ரத்தின் மகிமைபால் இத்திரன் கடலுட் புதுத்து இம்மகையின் சிறகுகளைச் சிதைக்க இயல வில்லை; ஆதலால் இது வெளிவருவதை எதிர்த்தோக்கி இத்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்துடன் கடற்கரையில் தங்கியிருந்தான். இப்பர்வதம் திருவஷ்டாக்கரத்தை ஐதேத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ சௌரீ ராஜனை வணங்கி வந்தது. இதனால் பெரிதும் களிப்புற்றுப் பெருமான் இத்தப் பர்வதத்தின் முன் தனது திருமேனி ஒளிபுடன்

தோன்றினார்; புன்முதுவனுடன் அம்மகையை நோக்கிக் கூறினார்: “நீ செவ்வு வரும் திருவஷ்டாஷ்டா ஐபத்தாலே நாம் பெரிது முகத்தோம். ஏழுகோடி மத்திரங்களுள் சிறந்ததான திருவஷ்டாஷ்டாத்தை எழுத்து ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு வகை வீதம் உருச் செய்தால் நாம் ப்ரத்பகூஷ மாபோம். இன்று உன் முன் தோன்றினோம். உனது விருப்பத்தை உரைப்பாய்.” பர்வதம், “பெருமானே! தேவரீர் விசடாஷ்டனை வதஞ் செய்த திருமேனியுடன் உம்மைக் காண வேணும்” என்றது. பெருமான் ப்ரயோக சக்கரத்துடன் காட்சியருகினார். பெருமானது வகை கரத்தில் தோள் வளை விளங்கக் கண்டு, அம்மகை வியப்புற்றது. பெருமான் கூறியது: “முன்பு பாண்டியன் நமக்கு இத்தோள் வளையை அளித்தான்; இதை அணித்து கொள்ளும்போது, முன் கையிலே அழகுடன் விளங்கக் கண்டு, அவன் தோள்வளையை இவ்வாறே அணித்து கொள்ள வேணும் என்றான்; அவனது விருப்பத்திற்கேற்ப நாம் இவ்வாறே அணித்து வருகிறோம்.”

மேலும் ஸ்ரீ செளரி ராஜன் அத்தப் பர்வதத்திற்கு இவ்வனம் வெளியிட்டார்: ஸ்ரீரங்கம், திருவேங்கடம், ஸ்ரீ முஷ்ணம், வானமாமலை, சாளக்ராமம், புஷ்கரம், பத்ரிகாச்சரம், தைமிசாரணயம் ஆகிய எட்டு ஸ்வயம் வ்யக்த ஸ்தலங்களில் நாம் திருவஷ்டாஷ்டாத்தில் ஒவ்வோர் எழுத்து வடிவமாக விளங்குகின்றோம். இந்தத் திருகண்ணபுரத்தில் மத்திரம் முழுதும் திருமேனியாக இவங்குகிறோம். இந்தத் தலத்தில் திருவஷ்டாஷ்டாத்தை ஐபம் செய்வதற்கான நிலங்கள் வேண்டா; பக்தியோடு இம்மத்திரத்தை உச்சரித்தால் எல்லா நலனும் பெறக் கூடும். இம்மத்திரத்தை ஒதி இயன்றவரையில் தான தர்மங்களைச் செய்வது நல்வது.

இத்தப் பர்வதத்திற்குக் காட்சியருளுவதற்கெனவே பெருமான் ஒவ்வோராண்டும் மாசி மாதம் பெளர்ணமியன்று கருட வாகனத்தில் எழுந்தருளுகிறார்.

ஸ்ரீ செளரி ராஜனது பேரருளைப் பெறுவது மிகவும் எளிது. நித்ய புஷ்கரிணியில் நீராடி அதை வகம் வருவதும், உத்பலாவதக விமானத்தை வகம் வருவதும், அஷ்டாஷ்டாத்தை ஐபிப்பதும் கிபருமானது உகப்பிற்காவன.

10. தலத்தின் மகிமை

கருஷ்ண கேடத்தாம், கருஷ்ணாரணயம், நித்ய புஷ்கரிணி இவை பாவங்களைத் தீர்ப்பன. நித்ய புஷ்கரிணியில் நீராடு போர்க்கு மறுபிறவி என்பதென்க. அமாவாஸ்யையில் இதில் நீராடிப் பிதிர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தால், பிதிர்கள் பெரிதும் உகப்பர். இதன் தீர்த்தத்தால் பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்விப்பது சாவச் சிறந்தது; பரமபதத்தை அளிக்கும். இதன் தீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்தால் உடற்பிறவி இனிவில்கை. இதில் நீராடி, உத்பலாவாக விமானத்தை வலம் வந்து.

ஸ்ச்வரயம் தேஹி பகவத்! அத்நே தவ பதம் ச மே |

உத்பலாவதகாதீச! ஸ்வாமிந்! ஸர்வேச்வ ரேச்வர! ||

என்று ஸபம் செய்து, இவ்வுலகில் இன்பமும், பெருமானது ஸ்ரீ வைகுண்டமும் பெறலாம்.

கருஷ்ணபுரத்தில் ஒருநாள் தங்கியிருந்தாலும், முக்தி பெறலாகும். இந்தத் தலத்தை நினைத்தாலும், கருஷ்ணபுரம் என்று ஒரு முறை சொன்னாலும், இதைக் குறித்து ஓரடி எடுத்து வைத்தாலும், பெருமானுடைய பேரருளால் பரமபதத்தைப் பெறக்கூடும்.

"திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல, நானுந் துவர் பாடுசாராவே!" என்றார், தம்மாழ்வார்.

புண்ணியங்க னேழாந் பொருளில்காச் சீருடைய
கண்ணபுரப் பெய்மான் கழல்தொழுது - கண்ணையை
எட்டெழுத்தை யோத இருவினைக விவ்வுலகில்
இட்டழுந்தா நம்மை வினி.

எனது நூல்கள்

கவிதைகள்

திருக்கண்ணபுரச் செம்புட் கோவை	கீட்டார் பிரகரகி
திருக்கண்ணபுரச் செம்பவன்	திருவல்லிக்கேணி
திருக்கண்ணபுரக் கலம்பகம்	"
இராமாயண வெண்பா	"
கண்ணன் அவதார வெண்பா	"
திருமால் அவதார வெண்பா	"
கீத கோவித்தம்—தமிழாக்கம்	"
ஆழ்வார்கள் வரலாறு	"
வைணவ ஆசாரியர்கள் 1-3	"
முதற்பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளவை	
திருக்கண்ணபுரம் புராணம்—உரை	
திருவல்லிக்கேணிப் புராணம்	
திருவல்லிக்கேணிப் பெருமான் பொன்னாசல்	
திருவல்லிக்கேணிப் பெருமான் பிள்ளைமை பின்பம்	
பதுமினி பரிணயம்	
திருக்கண்ணபுரப் பெருமான் பிள்ளைமை பின்பம்	
திருவேங்கடவன் பொன்னாசல்	
திருவல்லிக்கேணிப் பெருமான் மேகவிடு தூது	
அருளிச் செயல்களுக்கு உரை	
திருப்பாவை	கைபைட் பப்ளிகேஷன்
நாச்சியார் திருமொழி	சென்னை
பெரியாழ்வார் பாடிய பிள்ளைத்தமிழ்	"
விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம உரை	"
பெரிய திருமொழி	ஆழ்வார்கள் அமுத
திருவேங்கடத்திருக்கை, திருமடங்கள், திருக்குறுத்தாண்டகம், திருநெடுத் தாண்டகம்	நிகலயம்-சென்னை-2
	"
	"
முதல் மூன்று திருவந்தாதிகள்	"
நாக்முகன் திருவந்தாதி, இராமா குச தூநிறத்தாதி	"
கத்ய தர்யம்	

55590

